

MARTHA TAILOR
DR. GYILKOS

1.

A telefon pontosan hét órakor csengett. A takaró alól egy szőrös férfikéz került elő, és keresgélve leemelte a kagylót.

- Halló? - szólt bele álmosan, miután kihámozta a fejét a párnák közül.

- Dr. Reed? - csilingelte egy kellemes női hang.

- Az vagyok - recsegte vissza álmosan.

- Jó reggelt, és elnézést, hogy zavarom. Dr. Moore vagyok...

- Jó reggelt, Hannah! Mi történt? - ült fel az ágyban a férfi.

- Bocsásson meg, hogy zavarom, de fontos lenne, hogy mielőbb beérjen. Nem akarom sürgetni, de az eset igen sürgős...

- Rendben van, Hannah, már készülök is. Gondolom, fél órán belül bent vagyok.

- Köszönöm, dr. Reed...

- Kérem, Hannah... Kevin...

- Köszönöm, Kevin - mondta a nő kissé zavartan. - Akkor várjuk. Viszlát.

- Viszlát... - köszönt el a férfi, és kiugrott az ágyból.

Álmosan nézett szét. Hatalmasat ásított, megvakarta a fejét, és támolyogva elindult a fürdőszoba felé. A zuhany alá állt, és percek alatt lemosta magát. Megmosta a haját, és a puha törülközővel alaposan megtörölte. Fésűt nem használt, dús fürtjeibe ujjjaival beletűrt, és hagyta, hogy így száradjon meg.

Mire végzett a borotválkozással, már csaknem teljesen száraz volt a haja. Ismét alaposan végighúzta ujjait a sötét hajkoronán, majd megrázta a fejét. A göndör tincsek a helyükre siklottak.

Gyors fogmosás, majd a kórházban megissza a szokásos kávéját. Most minden perc számít.

Becsapta maga mögött az ajtót, és a garázsban álló kocsihoz igyekezett.

A fekete sport-Mercedes hamarosan kifordult az udvarból, és rátért a főútvonalra.

A férfi gyomra éhesen mordult, a szeme égett a fáradtságtól és az álmodástól. Szeretné egyszer úgy istenigazában kialudni magát. Remélte, hogy egyszer eljön az az idő is...

A St. Clare Hospital Bronxban volt, a Bronx Park keleti részén. Tulajdonképpen nem volt messze a lakásától, csak a közlekedés volt nehézkes.

A kórházba lépve a bejáráttal szemben lévő faliorán épp fél nyolc volt. Tehát beért egy fél óra alatt. Meg volt elégedve magával.

Gyorsan átöltözött, és elindult az osztálya felé.

- Jó reggelt mindenkinek! - emelte fel a kezét. Szeme Hannah szép arcán ragadt.

- Jó reggelt - köszöntek szinte kórusban.

- Nos, már itt is vagyok. Remélem, elég gyors voltam? - lépett egészen közel a doktornőhöz.

- Igen, tényleg nagyon gyors volt. Köszönöm. Én nem merem egyedül dönteni, szükséges az ön véleménye is... - jegyezte meg, és az arca egy árnyalattal rózsaszínűbb lett.

- Mehetünk! Rendelkezzen velem, tisztelt kollegina! - tárta szét a karját, és előreengedte a nőt.

Hannah nem dolgozik régen az idegosztályon, csupán két hónapja. Fiatal, kezdő orvos létére azonban igencsak kivívta az elismerést a kollégái között, de most nem volt biztos a dolgában.

- Ő az! - állt meg a doktornő a kórteremben lévő egyetlen ágy mellett. - Hajnalban szállították be. Szeretném, ha megnézné, és szakvéleményt adna a beteg állapotáról - suttogta, és Kevin arcába nézett.

- Nos, akkor lássuk! - lépett az orvos az ágyhoz.

Fiatal, alig tizennyolc éves lány feküdt hófehér arccal, sötét árnyékkal a csukott pillái alatt. Hosszú, mélyfekete haja legyezőként terült el a párnán. A szája duzzadt volt, mintha nem is fehér nő ajka lenne.

Az orvos néhány pillanatig a lányra meredt, aztán vizsgálni kezdte. Hosszasan és behatóan.

- Mi a véleménye, dr. Reed? - kérdezte, és közelebb lépett a férfihoz.

- Szerintem contusio cerebriről van szó, azaz agyzúzódásról, melyet a koponyát ért tompa erőhatás okozott. Ön mit állapított meg?

- Én is ugyanezt, de nem voltam benne biztos - felelte a doktornő, és zavartan megérintette a halántékát.

- De. A diagnózisát csak megerősíteni tudom.
- Mi most a teendő? - nézett a doktornő a kollégájára.
- Helyénvaló lenne, ha a beteget átvinnénk az egyetemi klinikára, de jelenleg nem lehetséges a szállítása. Az akut szimptómák főképp tudatzavarból állnak, delíriumos szindrómának hívjuk ezt. A beteg zavart állapotban van, és csak korlátozottan lehet beszélni vele.
- A doktornő elpirult, miközben egy halvány mosoly bújt meg a szája szögletében.
- Dr. Reed csak akkor jött rá, hogy úgy viselkedett, akár egy professzor a katedrán. Természetesen a doktornő mindazt nagyon jól tudja, amit ő most itt előadott.
- Bocsásson meg, nem akartam kioktatni - tárta szét a karját.
- Nem is vettem annak - felelte Hannah. - egyébként egyáltalán nem árt, ha elismételjük többször is, amit tudunk. Valami mindig ragad ránk, ha egy idősebb, tapasztaltabb kollégát hallgatunk.
- Kiléptek a folyosóra, ahol a nővér épp egy fiatal párral beszélt, akik hajnal óta várják, hogy valaki majd megmondja, mi várható a beteg vonatkozásában.
- Dr. Reed! - szólította meg az orvost a nővér. - A beteg hozzátartozói. Mindenáron be akarnak menni hozzá...
- Az orvos a fiatal pár felé fordult. A szeme rögtön felfedezte a nő arcán a hasonlóságot a betegével. Nyilván a nővére...
- Bocsássanak meg, de kétkem, hogy bárkinek használna, ha a beteget zavarnák. Sem önöknek, sem pedig a betegnek. - Tekintete most a férfi arcára esett. Hosszasan vizsgálta, majd ismét visszatért a nőhöz.
- Önök rokonai a betegnek? - kérdezte, mivel egyikőjük sem szólalt meg.
- Igen, Dolly a húgom - mondta a nő olyan halkán, hogy alig lehetett érteni.
- Tudna valamit mondani, hogy mi történt a húgával? - kérdezte az orvos.
- Azt hiszem, lezuhant a lépcsőn. Nem tudom pontosan, nem voltam otthon... Amikor hazamentem, Dolly a lépcső alján feküdt eszméletlenül. A lépcsőn ottmaradt az egyik cipője és a hajából a csatja. Úgy hiszem, leesett... de... de persze biztosan

nem tudom - hebegte, és a szeme megtelt könnyel. - Doktor úr! Meg fog gyógyulni? - kérdezte, és a könny kicsordult a szeméből.

- Sajnálom, de nem mondhatok semmit. Nem tudni, hogy a neurológikus szimptómák gyógyíthatók-e vagy sem. És ha igen, kérdéses, bírja-e a szíve. Még nagy megerőltetések előtt áll. Azt hiszem, most az a legokosabb, ha szépen hazamennek. Telefonon érdeklődhetnek - lépett egy kissé közelebb a lányhoz a doktornő.

A fiatalember megfogta a nő kezét, és magával vonszolta.

- Menjünk, Paddy! Majd telefonálunk és bejövünk, ha jobban lesz - magyarázott, és szorosan fogta a lány vállát.

Dr. Reed és dr. Moore visszamentek a beteghez. A lány mozdulatlanul feküdt, ám egyszerre csak kinyitotta a szemét. A homlokán verejték ragyogott. Nyugtalan volt, reszketett, az ajka szüntelenül mozgott, mintha valakivel egyfolytában beszélgetett volna.

Az orvos a lány fölé hajolt. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha a beteg észrevette volna a mozgást. Ajkai hirtelen szavakat formáltak. A szeme most az orvosra tapadt, és az arca eltorzult, majd repdesni kezdett a tekintete, és a teste megemelkedett. Gügyögésféle hangokat hallatott, de semmit nem lehetett ki-venni abból, amit mondani szeretett volna.

Dr. Reed visszanyomta, egy ruhával megnedvesítette az ajkát, és letörölte az izzadságcseppeket a homlokáról.

A lány tekintetéből riadt félelem volt kiolvasható.

- Mintha félne... - szólalt meg halkán a doktornő. - Vajon mitől? Mi játszódhat le benne?

- Nehéz volna megfejtetni - felelte az orvos. - Talán kisgyermeknek hiszi magát, és fél, mert rosszat tett. Fél a büntetéstől - mondta.

- Honnan tudja? - kapta fel a fejét a doktornő.

- Nem. Nemtudom, csak feltételezem. Lehet, hogy másnak képzelem magát, vagy... vagy ki tudja?

- Semmit nem tud a balesetéről?

- Nem. Semmit. Még a jelenlegi helyzetéről sem tud semmit. Azt sem tudja, hol van, honnan került ide, direkt összefüggések nem léteznek számára. Azt sem tudja, hogy kicsoda, nem

ismeri a saját nevét. De később már megszûnhet, és emlékezni fog rá. Legalábbis remélem - tette hozzá az orvos nem valami nagy bizalommal a hangjában.

Dr. Reed ismét megnedvesítette a ruhát, és a homlokára tette, majd kezét egy rövid ideig a lány homlokán hagyta. Ez úgy látszott, megnyugtatta. Vonásai megenyhültek, szeméből eltűnt a félelem, a szája mosolyra húzódott, de aztán ismét eltorzult az arca, és az ajka közül artikulátlan hang tört elő. Szemében ismét fellobbant a félelem, és egész testét rázta a remegés.

Nem tehettek mást, miután láthatóan ismét megnyugodott, és szinte ájult álomba zuhant, magára hagyták. A megoldáson töprengtek, amely a kezelés módjára vonatkozott.

Dr. Reed végre rájött, hogy miért volt olyan ismerős neki ez a fiatal lány, már kezelte régebben.

Délben az orvos ismét bejött, és megnézte a lányt.

Dolly szeme nyitva volt, egészen nyugodtnak tűnt. A körülötte tevékenykedő két nővért követte a tekintetével, s mintha tisztában lenne vele, hogy hol van. Némi érdeklődést lehetett felfedezni az arcán.

Dr. Reed megnézte a szemét, megvizsgálta a reflexeit. A lány határozottan azt a benyomást keltette, mintha magánál lenne, de aztán ismét eltűnt róla az érdeklődés, fáradtan lehunyta a szemét.

- Van valami változás? - lépett be az ajtón dr. Moore.

- Nem, nincs. A beteg kétségtelen átmeneti szindrómában van, amelyet a contusio idézett elő. Megfigyelőképessége és emlékezete zavart. Emiatt hiányosan tájékozódik mind időben, mint térbelileg. Valószínű, hogy emlékszik dolgokra, melyek régebbiek, de az utóbbi időben szerzett tudattartalmai kiestek. A hiányzó emlékképeket ezután többnyire különféle kötetlen kitalálásokkal, úgynevezett konfabulációkkal tölti ki.

- Figyel a hangra? - kérdezte a doktornő, és közelebb lépett a beteghez.

- Igen, de nem reagál arra, amit mondanak neki - felelte Kevin, és a doktornőre nézett.

- Dolly! Kérem, nézzen rám! - szólalt meg ekkor a doktornő, és leült a lány ágyára. Nézzen a szemembe!

Dolly lassan elfordította oldalra a fejét, hogy jobban lássa a

doktornő arcát.

- Mi a neve? Gondolkozzon!

A lány erősen törte a fejét, látszott, hogy a kérdést megértette, majd feladva, lehunyta a szemét.

- Ismer engem? - kérdezte a doktornő. - Nyissa ki a szemét, Dolly! Nézzen rám!

A lány ismét kinyitotta a szemét, és a doktornőre nézett.

- Hogy hívják? - kérdezte ismét.

- Dol... Dol... D...

- Dr. Reed! Hallotta? Válaszolt! Megértette, amit mondtam!

- Igen, hallottam - felelte az orvos csendesen.

- Csak ennyit tud mondani? Hisz ez már haladás! Nem igaz?

- kérdezte még mindig lelkesülten.

- Ennek nincs sok jelentősége, Hannah! Mint mondtam, néhány pillanatra eszébe juthatnak dolgok, de ez nem jelent semmit.

- Kérem, próbálja meg ön is! Kérdezzen tőle.

Az orvos kényszeredetten ült vissza a lány ágyára. Egészen föléje hajolt.

- Nézzen rám, kislány! Nyissa ki a szemét, és figyelje azt, hogy mit mondok!

Dolly ránézett, és a szemében ismét látható volt az ijedtség.

- Ismer engem, Dolly? - kérdezte.

A lány erősen nézte az arcát, aztán hangosan felsikoltott.

Ismét visszaesett az eszméletlenségbe, a semmibe...

- Szegény gyermek! - simogatta meg az orvos a lány kézfejét.

- Furcsa - mondta a doktornő.

- Mi? - nézett rá a férfi,

- Valahányszor magára néz, félelem költözik a tekintetébe.

Valami rossz, negatív élménye lehetett a férfinemmel.

- Ugyan már, doktornő! Zavart, nem is tudja, hogy ön nő, és én pedig férfi vagyok. Higgye el, nem tudatos nála semmilyen megnyilvánulás a világ felé.

- Szegény... Én pedig már azt hittem, hogy ...

- Nem baj. Hinni és remélni kell, nemcsak a betegnek, hanem nekünk, orvosoknak is. Ugyan mi éltetne bennünket, ha nem a remény? - Dr. Reed felállt, majd szó nélkül a dolga után nézett. Nehéz órák vártak rá, még egy megbeszélésre is el kellett

mennie.

Délután találkoztak ismét, amikor mindketten benéztek Dolly szobájába.

- Nos, van változás? - kérdezte az orvos, és megérintette Hannah kezét, mely hideg volt, és mintha kissé megremegett volna.

- Sajnos nincs - ingatta a fejét.

- Milyen hideg a keze, Hannah. Csak nem fázik? - kérdezte.

- Nem. Nekem mindig ilyen hideg a kezem - felelte elpirulva.

- Jön hazafelé? - kérdezte az orvos, miután adott néhány utasítást a nővéreknek.

- Igen, persze - felelte a nő, és egy tincset hátrasimított a homlokából. Hosszú, aranyszőke haján megcsillant a délutáni napsugár.

Együtt léptek ki az ajtón.

- Elvihetem? - kérdezte Kevin, az orrára illesztve sötét napszemüvegét.

- Köszönöm, de kocsival vagyok - felelte Hannah.

- Akkor igyunk meg egy kávét. Elég nehéz napunk volt, ennyi lazítás ránk fér. Nem gondolja?

Dr. Moore kissé elgondolkodott, mielőtt válaszolt.

- Csak nem fél tőlem? - nevette el magát a férfi.

- Dehogy... Nem bánom, menjünk - mondta, azzal a vállára emelte hosszú válltáskáját.

A sarkon színes napernyők alatt barnára sült turisták és hazai emberek szürcsölgették italukat, miközben hangosan beszélgettek.

Dr. Reed egy szabad asztal mellé vezette a doktornőt, majd miután a nő leült, ő is helyet foglalt.

- Mit kér? - kérdezte.

- Egy csokoládéitalt - felelte.

A férfi egy kissé elmosolyodott.

- Talán nem helyesli? - nézett rá Hannah.

- Már miért ne helyeselném? - kérdezett vissza.

- A szemén láttam, hogy... hogy...

A doktornő zavartan hallgatott el.

- Csak mosolyogtam - mondta Kevin. - Ez a mosoly pedig

éppen hogy a tetszés megnyilvánulása volt. Maga annyi csokoládéitalt fogyaszthat, amennyit csak akar. Az alakja mondhatni tökéletes - nézett rá vizsgálódva.

A doktornő ettől még inkább zavarba jött, egészen mélyre hajtotta a fejét, hogy az orvos ne lássa, hogy már ki tudja hányadszor pirult el.

Az italokat megrendelve beszélgetni kezdtek.

- Mióta él ön New Yorkban, Hannah? - kérdezte Kevin.

- Mindig is itt éltem - felelte a nő. - Miből gondolta, hogy idegen vagyok ebben a városban?

- Nem is tudom... Csak egyszerûen azt hittem, nem ismeri igazán New Yorkot. Reméltem, hogy én lehetek az, aki megismerteti.

A férfi ráemelte a tekintetét. A szeméből melegség áradt a nő felé. Szerencsére az italokat épp akkor hozták, amikor Hannah meg akart szólalni. Igazából nem is tudta, hogy mit kellene mondania, ezért hát kihasználva az alkalmat, átsiklott a megjegyzés fölött.

- Nem tudom kiverni a fejemből ezt a szerencsétlen fiatal lányt - mondta egy kis idő múlva. - Annyira sajnálom, úgy szeretnék rajta segíteni, de nem tudom hogyan...

- Hannah! - A férfi letette a bögréjét, és meleg tenyerét a nőre fektette. - Sem ön, sem én, sem más nem tud segíteni rajta. Mi is csak emberek vagyunk, nem istenek. Csodákra nem vagyunk képesek. Várnunk kell, jelen pillanatban mást nem tehetünk. A lány olyan fiatal, a szervezete majd legyõzi a betegséget.

Hannah szíve hatalmasat dobbant. Annyi kedvesség és együttérzés áradt a férfi szavaiból, hogy egészen elgyengült. Már amikor idekerült a kórházba, rögtön érzett valami különöset, amikor dr. Reed először kezét fogott vele és rámosolygott. Azóta ez az érzés egyre fokozódott. Megpróbálta elhessegetni magától, próbálta úgy felfogni, mint egy kedves kollégát, de ez nemigen sikerült neki. Valahányszor meghallotta a hangját, végigfutott rajta ez a kellemes érzés.

- Igen, biztosan igaza van, csak... csak olyan rossz érzés, hogy tehetetlen vagyok - hebegte.

- Nem tehetetlen, hisz mindent megtett, amit csak lehetett.

Meglátja, hamarosan rendbe jön a betege.

A nap közben lebukott, szinte repültek a percek, észre sem vették, és jó két órát töltöttek el a kis asztalka mellett.

- Azt hiszem, ideje mennünk - nézett az órájára Hannah.

- Igen, ahogy akarja - intett a kezével a felszolgáló fiatal-ember felé az orvos, aztán megfogta a doktornő könyökét, és felsegítette a székről.

A doktornőt elöntötte a forróság, amint a férfi keze a bőréhez ért.

Ijedten döbönt rá, hogy milyen sokat jelent neki. Ezt pedig egyáltalán nem akarta. Először jó orvos akart lenni, csak utána gondolt a szerelemre, illetve tartós kapcsolatra. Nem akarta, hogy bármi megzavarja a munkában és a tanulásban, mert tudta, hogy még nagyon sokat kell tanulnia, hogy igazi orvossá váljék.

A férfi még mindig fogta a könyökét, pedig már a járdán sétáltak. A doktornő szíve hevesen dobogott, minden pillanatban azt hitte, most fogja az orvos megkérni, hogy maradjon vele éjszakára. Fogalma sem volt róla, hogy mit is mondana, szeretne volna és félt is tőle egyszerre. Félelme azonban alaptalan volt, mert dr. Reed egészen a kocsijáig kísérte.

- A holnapi viziontlátásra, Hannah! Aludjon jól, pihenje ki magát, és gondoljon rám! - suttogta, majd lágyan megérintette ajkával a nő arcát.

Hannah gyorsan beült az autóba. Félt, hogy nem tudja visszatartani magát, és a férfi nyakába borul.

- Jó éjt, Kevin! - mondta csillogó szemmel, és rálépett a gázra. Dr. Reed ott állt még egy ideig, és a távozó kocsit után nézett. A szemében furcsa fény lobbant, a szíve nagyot dobbant.

- Micsoda remek nő! - suttogta maga elé, aztán elindult a saját autója felé. Mennyire sajnálja, hogy soha nem lehet az övé...

2.

A Palladium diszkóban mint mindig, ezen az estén is kitűnő volt a hangulat. Színes kavalkádja a nyári divatnak. A lányok lenge ruhákban, szinte alig viseltek valamit. A mini ismét győzött, a bronzbarna hosszú, csinos lábak igencsak érvénye-

sültek.

Az egykori színházban működő diszkót a japán építész, Arata Isozaki tervezte. A bár a graffitiművész, Keith Haring, az italkártyák Andy Warhol alkotásai, a személyzet pedig a párizsi divattervező, Azzedine Alaia ruháit viseli. A táncparkett fölött két, egyenként 25 monitoros videoberendezés található, valamint a színház zsinórpádlása, ahonnan mindig új és új díszleteket engednek le. A Palladiumban legalább 3500 vendég tolongott.

- Elég volt, nem táncolok! Hazamegyek! - rántotta ki a kezét egy vörös hajú lány a partnere szorításából.

- Ne! Ugyan miért mennél haza? Még alig múlt éjfél! Maradj, kérlek! - könyörgött a magas, kreol bőrű fiatalember. Félvérnek tűnt, sűrű sötét haját hátul egy gumival copfba fogva viselte. Piros inget és fekete farmernadrágot viselt.

- Nem, Ronald! Döntöttem, elmegyek. Reggel korán kell kelnem, ki akarom pihenni magam - felelte a lány, és kifelé indult.

- Hazaviszlek, hisz megígértem. Csak még néhányat táncolj velem! - kapott utána a fiú.

- Már mondtam, hogy elég volt! - emelte fel a hangját a lány. - Értsd meg, Rony! Ne is próbálj visszatartani. Majd hazamegyek taxival. Ha jól érzed magad, te maradj!

- Caroline! Tudom, hogy most bosszút akarsz állni, amiért táncoltam Maryvel is. Tudod, hogy már nincs köztünk semmi, ő már mással jár és én is... Ne légy csacsi, tudod, hogy szeretlek.

- Elég volt, Rony! Ne is folytasd! Nem vagyok féltékeny, nem akarok rajtad bosszút állni, egyszerűen elég volt. Haza akarok menni, mert fáradt vagyok. Ennyi és nem több! - rántotta ki a karját a fiú kezéből.

- Tudod mit? Ezért még lesznek nehéz perceid! Ezt nem felejtem el neked - sziszegte a fogai között Ronald, aztán dühösen elfordult a lánytól.

Caroline kilépett a hangos éjszakába. Az utcán sokan jártak, volt, aki énekelt, volt, aki trágár szöveget mondogatott, voltak, akik csoportokba verődve hangosan nevetgéltek.

A lány megindult jobbra, a sarkon túl volt a taxiállomás.
Jobban jár, ha odamegy, nem teszi ki magát a drogos és részeg férfiaknak.

Összehúzta magán rövidke kötött kabátját, és táskáját, a vállára emelve sietős léptekkel elindult.

A hangok egyre halkabbá váltak az utca végén, néhány lépésre a saroktól szinte kihalt, elnéptelenedett a környék. Caroline-t rossz érzés kerítette hatalmába. Jobbra-balra nézgetett, alig várta, hogy a sarokra érjen, és beüljön egy taxiba. Most sajnálta csak, hogy elromlott a kocsija. Meg is fogadta, soha többé nem indul el az éj szakába kocs nélkül. Persze, Rony megígérte, hogy hazahozza, de akkor még nem gondolta, hogy így alakul. Bántotta természetesen, hogy Rony az első táncot Maryvel táncolta, ő pedig ott állt egyedül, és nézte őket. Csúnyán viselkedett a fiú vele, ő viszont nem tudta lenyelni. Az egész este egy kínszenvedés volt. Alig várta, hogy éjfél legyen, és ne tűnjön fel, hogy eljön. Legszívesebben természetesen azonnal elszaladt volna. Nem akarta azonban, hogy a többi lány rajta röhögjön, és szóbeszéd tárgya legyen.

A sarokra érve idegesen rándult össze. Megdöbbenve látta, hogy egyetlen kocs sincs bent.

Megállt a megállóban és várt. Hamarosan felvillant egy autó fényszórója.

Caroline fellélegzett.

Az autó elment mellette, de néhány méter után visszatolatott.

- Kocsira vár, kisasszony? - kérdezte egy kellemes, lágy férfi hang. Caroline megindult az autó felé, de aztán két lépés után meghátrált, ugyanis csak most vette észre, hogy nem taxi állt meg.

- Ne féljen, nem harapok - nevetett fel a férfi. - Jöjjön, hazaviszem, nem igazán biztonságos éjszaka egy fiatal lánynak ez a környék.

- Nem, köszönöm. Megvárom, amíg jön egy taxi - felelte Caroline, és visszalépett a járdára.

- Ne legyen buta, kislány! Amint látja, nem vagyok vadember, nem vagyok félelmetes sem. Egyszerű rendőrnnyomozó vagyok. Ne féljen már! - állította le a motort a férfi, és kinyitotta

az ajtót. - Nézze! Itt van az igazolványom! - nyújtotta feléje a jelvényvel ellátott fényképes igazolványt.

Caroline vonakodva bár, de mégiscsak engedett. Jobban félt itt ácsorogni egyedül az éjszakában, mint ettől a kellemes hangú férfitől. Bár egy pillanatra felrémlett előtte a tv-ben látott bűnügyi híradó, ahol épp az ilyen esetektől óvták a fiatal nőket, de hát ez rendőr! Nem gyilkos! - nyugtatgatta magát, miközben helyet foglalt a férfi mellett.

- Mi a neve? - kérdezte a férfi, és oldalra nézett, hogy jobban lássa a lány arcát.

- Caroline, Caroline Alvarez - felelte.

- Örülök, hogy elfogadta a segítségemet, Caroline. Az én nevem Philip Ramsay, s mint mondtam, rendőr vagyok. És maga? Mivel foglalkozik? - kérdezte.

- Én idegenvezető vagyok - felelte kissé halkán a lány.

- Ezek szerint jól ismeri New Yorkot? - mosolyodott el.

- Hát... valóban. Szinte minden kis zezzugát bejártam már.

- Akkor magának még a rendőrség is hasznát vehetné - mondta a rendőr, és összehúzta a szemöldökét.

- Lehet - nevette el magát Caroline is.

- Merre lakik? - kérdezte a férfi. - A nagy beszélgetésben arról meg is feledkeztem, hogy megkérdezzem, merre van az otthona.

- Manhattanben, a Dyckman Streeten. Épp a metró végállomásánál - felelte.

- Remek! Én magam is arrafelé tartok. Akkor még kerülnöm sem kell - váltott sávot a férfi, és bekapcsolta a rádiót.

Halkan szólt a zene, az ablakok le voltak húzva, a kellemes hűvös levegő jól esett.

- Hogyhogy egyedül van? Egy ilyen csinos, fiatal nő éjszaka nem járkal magában.

- Én sem voltam egyedül. A barátommal jöttem, de aztán...

- Caroline elhallgatott. Talán mégsem tartozik erre az idegen férfira, hogy mi történt közte és Rony között.

- Összevesztek, ugye? - fejezte be a mondatot a rendőr.

- Igen - bólintott a lány.

- Majd kibékülnek... Bár őszintén szólva nagyon csodálkozom a barátján, hogy engedte, hogy egyedül vágjon neki az

éjszakának.

- Nem, ő haza akart hozni, de csak később. Én pedig most akartam eljönni, így hát ha úgy tetszik, saját magam okolhatom.

- Még szerencse, hogy velem találkozott.

- Igen, valóban az. Nagyon köszönöm, hogy felvett és hazához - mosolygott rá Caroline.

- Azért láttam, hogy nehezen, vonakodva szállt be a kocsimba, s ezt értékelem.

- Nem értem, miért? - kérdezte a lány.

- Mert látszik, hogy nem olyan lány, aki csak úgy beül akárki kocsijába. Rengeteg bűncselekményt követnek el így a gyanútlan fiatal lányokkal...

- Igen. Szoktam nézni a tv-ben a bűnügyi híreket. Meg kell mondanom, amikor lefékezett, rögtön erre gondoltam. Csak akkor nyugodtam meg egy kissé, amikor megmutatta az igazolványát és a jelvényét.

- Azt tudja, hogy ennek nincs semmi jelentősége? Hisz lehetnek azok hamisak is, nem? - kérdezte.

Caroline összeretent. Az arca komolyra változott, a szeme ijedten villant.

- Nem kell félnie, ez valódi, és én valóban rendőr vagyok - nevette el magát a férfi. - Hogy megnyugtassam, épp a menyasszonyomhoz igyekszem.

A lány láthatóan megkönnyebbült. Egy pillanatra meghûlt az ereiben a vér. Erre nem is gondolt, amikor a jelvényt megpillantotta. Az igaz, hogy az igazolványban a fényképet nem látta tisztán, de már a jelvény megnyugtatta.

- Nos, meg is érkeztünk. Melyik a házuk? - nézett előre a férfi.

- Ott! Nem messze, az a fehér! - mutatott előre a lány.

- Látom. Odagurulok és megvárom, amíg beér. Rendben?

- Igen - nevetett fel vidáman Caroline. - Ha ragaszkodik hozzá, de nem hiszem, hogy bármi bajom eshetne.

- Nem baj, azért én csak megvárom, amíg meggyullad a lakásban a villany. Ez olyan szakmai ártalom - húzta el a száját.

- Köszönöm, hogy hazahozott, Mr. Ramsay.

- Kérem, hívjon csak Philipnek! Oké?
- Oké, Philip! Még egyszer köszönöm és jó éjt!
- Jó éjszakát, Caroline!

A lány már a kapunál járt, amikor a rendőr utána kiáltott.

- Ha bármikor szüksége lenne rám, keressen meg a rendőrségen. A 25 Wall Streeten mindig megtalál.

- Rendben, keresni fogom, ha szükségem lesz egy rendőrré! - kiáltott vissza Caroline vidáman, és a kezével búcsút intett.

A kapun belépve, hatalmas rózsabokrok között vezetett az út a házig, amely kissé beljebb épült.

A rendőr oldalra hajolt, és úgy figyelte a sötét ablakot.

Egyszerre csak az egyik ablakban felgyúlt a fény.

- Nos, akkor indulás! - mondta Philip, és csikorogva elhajtott. Caroline hallotta, hogy elsuhan az autó. Megfordult, hogy utána nézzen, de egy kéz elkapta a karját, majd egy másik kéz a szájára tapadt, és berántotta a virágok közé.

Caroline rúgkapált, megpróbált kiszabadulni a kéz szorításából, de nem sikerült neki. Hiába próbált élni a dzsúdóórákon tanultakkal, nem tudott megszabadulni az izmos kezektől.

Érezte, hogy a feje zsibbadni kezd, a szemei előtt az utcai lámpa ugrált. Egyre gyorsabban és gyorsabban... Aztán minden elhalt, sötétség borult rá. Még távolról érzett egy tompa ütést a fején, de fájdalmat már nem. Hallotta, hogy körülötte lépked valaki, de aztán ez is megszűnt. Nem érzett már semmit. A fejéből csöpögő vér kis tócsává gyűlt a fehér kövön.

Philip már majdnem odaért a menyasszonya lakásához, amikor tekintete a mellette lévő ülésre siklott. Alig akarta elhinni, a lány igazolványa lapult ott.

- Nocsak! - állította le a kocsit. - E nélkül nemigen tud holnap dolgozni - mondta, s azzal megfordult. Gyorsan visszafelé igyekezett. Lefékezett a lány lakásánál, és kiugrott a kocsiból. Futólépésben közelítette meg a házat.

Az ajtó előtt megállt, és azon gondolkozott, hogy csengessen-e be, vagy csak dobja be a postaládájukba az igazolványt. Hátrább lépett, és körbekémlelte a házat. Egyetlen ablakban sem látott világosságot, ezért hát úgy döntött, inkább a postalá-

dába dobja. Elővette a jegyzetömbjét, letépett egy lapot, és ráfirkantotta.

"Caroline, kedves! Az igazolványa az ülésen maradt, nem akartam már zavarni azzal, hogy becsengetek. Csak majdnem az úticélom végén vettem észre, hogy az igazolványa kieshetett a táskájából. Beledobom a postaládába, ott megtalálja! Örülök, hogy találkoztunk, remélem nem utoljára. Philip."

A papírt az ajtó részébe dugta, az igazolványt pedig a postaládába csusszantotta.

Futva tért vissza a kocsijához, és rögtön el is hajtott.

Amint megállt a kedvese háza előtt, furcsa érzés kerítette hatalmába. Nem tudta az okát, és ez idegesítette. Már többször előfordult, hogy megérezett dolgokat. Most is mintha valami rossz dolog várna rá... Csak nem Jeannel történt valami?

A kulcsot a zárba helyezte, amikor megszólalt a zsebében a telefon. Kivette, és a füléhez rakta.

- Itt Philip Ramsay - szólt bele.

- Bocs, téves! - hallott egy ismeretlen hangot.

- Ki a fene lehet? - töprengett egy pillanatig, de aztán zsebre vágta a telefont, és végre belépett a lakásba.

Mindenütt csend volt, de a villany égett a hallban és a hálósobában is.

- Te vagy az, drágám? - hallotta meg Jean hangját.

- Igen, én - felelte megnyugodva. Jean jól van, hála az égnek - gondolta.

Belépett a hálósobába.

Jean az ágyon feküdt, mellette divatlapok és magazinok heverték.

Amint meglátta a férfit, felugrott.

- Túl sokáig voltál, drágám! Már azt hittem, megint nem jössz el - ölelte át a férfit, és a száját csókra nyújtotta.

Philip átölelte, és hosszasan viszonzta a csókját.

- Már ideértem volna, de felvettem egy fiatal lányt a kocsimba - mondta.

Jean ránézett. Várta a folytatást.

- Éjjel egy óra körül lehetett, a taximegállóban álldogált.

Egyetlen kocsni sem volt bent, és a környék hemzsegett a dro-

gosoktól, a részegektől... Ugye, megérted?

- Hát persze, te mentőangyal! - ölelte át ismét. Fejét a férfi mellére hajtotta.

- Köszönöm, hogy ilyen megértő vagy, drágám! - súgta, és a karjaiba emelve az ágyra fektette.

A lány egyetlen pillanatra sem engedte el a nyakát, szorosan ölelte át, és csak akkor engedett a szorítása, amikor a férfin egyetlen ruhadarab sem volt. Tudta, hogy most kizárólag csak az övé. Végre nincsenek gyanúsítottak, nincsenek ügyek. Csak ő van és Philip...

A telefon csipogása térítette észre Philipet. Álmosan nyúlt az éjjeliszekrényen lévő telefonja után.

- Halló? - szólt bele.

- Philip?

- Igen - felelte.

- Jó reggelt, Coogan főfelügyelő vagyok. Kérem, induljon azonnal Manhattanbe, a Dickman Street 127-be. Épp a metró végállomásánál van, könnyen megtalálja. Gyilkosság. Fiatal lány... Ott találkozunk...

- Jézusom! - ugrott ki az ágyból Philip.

- Mi történt? - kérdezte a főnöke.

- Semmi, semmi, máris indulok! - mondta, és döbbenet meredt maga elé.

- Mi van, Philip? Mondj már valamit! - rázta meg Jean a vállát.

- Jean! Szörnyű érzésem van. Azt hiszem, az a lány halt meg, akit az éjjel hazavittem.

- Tessék?

- Igen. Jól hallottad. Nem voltam elég óvatos. Be kellett volna kísérenem. Miért is nem tettem? - vádolta magát.

Philip! Te mindent megtettél. Hazavitted...

- Igen, de nem eleget, Amikor kiszállt a kocsiból, még visszaszólt, aztán belépett a kapun. Láttam, hogy már bent jár, aztán hamarosan az egyik ablakban világosság gyúlt. Ekkor indultam el én. De mi történhetett?

Gyorsan összekapta magát, és már indult is.

- Majd telefonálok, drágám! Bocs, de már nem reggelizem veled, majd legközelebb! Ugye, nem haragszol? - intett a

kezével, és beült az autóba.

Jean aggódva nézett utána.

A ház előtt már több rendőrautó állt.

A lány a rózsabokrok között feküdt a földön. Két lába illedelmesen kinyújtva, egymás mellett. Az üveges szempár félig nyitva volt, mintha ravaszokán hunyorogna. Festetlen, merev ajkát két keskeny vérpatak hosszabbította meg kétfelől. A nemrég még szép, csinos, gyermekiesen védtelen arc bárgyú bohóc-maszkká alakult át. Ruhája felcsúszott a derekáig, látni engedte hosszú, formás combjait.

Philip lehajolt a holttesthez. Szeme Caroline arcára tapadt.

- Érezte, hogy a hátán végigcsorog a veríték. Szinte hihetetlen volt, hogy ez az élénk, vidám lány, akit ő csak pár órával ezelőtt hozott haza, halott.

Megjelent a doktor, aki a házból lépett ki.

- Jó reggelt, Mr. Ramsay - emelte kezét a fejéhez, mintha szalutálna.

- Jó reggelt, doktor Calvin. Megmondaná, mi történt? - intett a fejével a lány teteme felé.

- Csaknem bizonyos, hogy pusztá kézzel megfojtották. Azt a kis vérzést a szájánál a fogak közé szorult nyelv okozta. Az ilyen halál mindig gyilkosságra utal. Aztán, miután megfojtották, valami súlyos tárgyjal fejbe vágták, de az is lehet, hogy az eséstől keletkezett a fején ez a hatalmas seb. Ugyanis épp egy köre zuhant. Mintha ellökték volna... Ezt majd még a boncolásnál kiderítjük - tette hozzá.

Philip megborzongott.

- Jelen akar lenni a boncolásnál? - kérdezte a doktor.

- Nem, köszönöm. Elég, ha átküldi a jegyzőkönyvet - mondta, és elfordult.

- Csak azért kérdeztem, mert általában mindig jelen van - lépett közelebb hozzá az orvos.

- Most nem, most túl sok a teendőm, nincs rá időm - háritotta el gyorsan még a lehetőséget is, hogy részt vegyen a boncoláson.

- Rendben van, akkor majd átküldöm a jegyzőkönyvet - indult a kocsija felé a doktor.

Ramsay utána nézett. Észrevette, hogy a főnöke épp akkor

érkezett.

- Mi újság, Philip? - kérdezte. Kacsázó mozdulatokkal lépkedve közeledett felé.

- Megfojtották - felelte a férfi, és lehajtotta a fejét.

- Beszél már a szülőkkel? - kérdezte a főfelügyelő.

- Nem, még nem. Megnéztem a lányt, és beszéltem dr. Calvinnal.

- Jó, akkor menjünk be a házba. Intett a kezével, hogy várjanak még, mielőtt elviszik a halottat, ő is megnézi.

A halottaskocsi az utcai bejárathoz tolatott, és a hordágyat leemelték róla. Bevitték a holttest mellé. A rendőrök ponyvákat húztak elő az autóból, hogyha mindenki elment, körülzárják a helyszínt. Nemsokára csak néhány emberből összeverődött bá-mészködő kis csoport maradt ott. Közöttük feltűnt néhány újságírójegyzetfüzettel és két fotós.

- Szegény teremtés! Milyen fiatal és milyen szép... volt - tette hozzá a fejét csóválva Coogan.

Philip émelygett. Érezte, hogy éhes, de közben hányinger is gyötörte. A hányinger és az éhség együtt pedig rendkívül kellemetlen tudott lenni. Uralkodott a hangján, nehogy udvariatlanul szóljon a főnökéhez.

- Mit gondol, aránylag egyszerű esettel állunk szemben? - kérdezte a főnöke, mivel a nyomozó nem válaszolt az előbbi megjegyzésére.

- Nem hiszem... Ha gyilkosság, akkor nem lehet egyszerű... - felelte szinte szótagolva ejtve a szavakat. Nehezebbre esett a beszéd.

- Tudja már, hogy ki az áldozat?

- Igen. A neve Caroline Alvarez - felelte. - Tizennyolc éves és idegenvezető.

- Legalább ezzel nem kell bajlódniuk - mormogta a főfelügyelő, miközben kopogott az ajtón.

Hamarosan egy középkorú férfi arca tűnt fel, és szélesre tárta az ajtót.

- Mr. Alvarez? - kérdezte a főfelügyelő.

A férfi fejével bólintott.

- Coogan főfelügyelő, a társam Philip Ramsay. Bejöhettek?

- Kérem - lépett el az útból, és szomorú arccal csukta be mögöttük az ajtót.
- Erre jöjjenek! - mondta, s jobbra mutatott.
A szoba, amelybe beléptek, sötét volt, a sötétítőfüggönyök elzárták a napfényt.
- A feleségem - szólalt meg Mr. Alvarez, és az egyik székre mutatott. A két rendőr csak most vette észre a széken összekuporodott alakot.
- Jó napot, asszonyom - köszöntek, és a szemüket meresztgették. Alig láttak valamit.
- Bocsássanak meg, hogy ilyen sötét van, de a feleségem szemét nagyon bántja a fény. Tudják, ő találta meg a mi drágánkat kora reggel, amikor kijött az újságért. Azóta egyfolytában sír, már szinte alig látszik a szeme, annyira be van dagadva. Az orvos javasolta, hogy sötétítsük el a szobát. De ha önöket zavarja, átmehetünk a másik szobába, csak úgy gondoltam, a feleségemmel is akarnak beszélni. Bár aligha képes rá - mondta, és az asszony mellett lévő székre ült. Átölelte a nő vállát és simogatta.
- Kérem, foglaljanak helyet! - mondta egy kissé megkésve Alvarez. A két rendőr szeme hamarosan hozzászokott a kellemetlen félhomályhoz, és a kényelmes kanapéhoz léptek. Miután helyet foglaltak, Coogan megköszörülte a torkát, és megszólalt.
- Ígérem, asszonyom, nem sokáig leszünk a terhükre, de muszáj néhány kérdést feltennünk. Valahol el kell indulnunk, hogy megtaláljuk a lányuk gyilkosát - kezdte.
Az asszony ezekre a szavakra felzokogott.
- Kérem, bocsásson meg, nem akarunk fölöslegesen fájdalmat okozni. Tehát, ön találta meg a lányát a rózsabokrok tövében, kissé hátrább a járdától.
- Igen - hüppögte a nő. - Amikor visszafelé jöttem a postaládától, akkor vettem észre, hogy valami fehérlik a zöld fűben. Amikor... amikor közelebb mentem, akkor láttam... meg... szegény kicsikém fehér cipőjét... édes istenem! - hebegte a nő, és a sírástól nem tudott tovább beszélni.
- Jó lenne tudni, kivel beszélt utoljára - nézett maga elé a főfelügyelő.

- A feleségem az ajtóban talált egy cédulát. Valaki hazahozta a lányunkat tegnap este.
- Hol az a cédula? - ugrott fel a főfelügyelő.
- Itt - mondta a férfi, és a felesége kezéből szinte erőszakkal vette el az agyonszorongatott papírdarabot.
- Szeretném elolvasni, ha lenne egy kis világosság - mondta a főfelügyelő.
- Nem kell, én tudom mi van ráírva - szólalt meg rekedtes hangon Philip.
- Tudja? Ugyan honnan? - kérdezte Coogan.
- Onnan, hogy én írtam - felelte.
- Mi? Most aztán semmit nem értek - nézett a férfira.
- Tegnap éjjel én hoztam haza Caroline-t. A Palladium diszkó környékén vettem fel. A taximegállóban állt, ahol nem állt bent egyetlen kocsi sem, de a környék hemzsegett a kábítószeresektől és a részegektől. Ezért hát lefékeztem, és megmutattam az igazolványomat, mire nagy nehezen rávettem, hogy beüljön mellém. Igazán kellemes volt a társasága, jól elbeszélgettünk. A ház előtt kiszállt, én pedig megvártam, amíg bemegy a házba. Amikor az egyik ablakban kigyúlt a fény, én akkor mentem tovább...
- De... de ő nem is jött be a házba - szólalt meg az asszony. - Én gyújtottam világot a szobájában, mert nyugtalan voltam. Máskor is el szokott menni, de most valahogy állandóan ő járt az eszemben. Féltettem, és szinte biztosra vettem, hogy történni fog vele valami. Nem szerettük, hogy ezzel a Rolanddal járkált. Tudja félvér... az anyja fekete nő. Na, nem vagyunk mi fajgyűlölők, de nem akartuk, hogy az egyetlen lányunk... szóval értik - nézett oldalra a nő.
- Ki ez a Roland? Meg tudná adni a teljes nevét és a címét?
- kérdezte Philip, és elővette a jegyzetömbjét.
- Sajnos csak annyit tudunk róla, hogy a lányom Ronynak hívta, és hogy általában a Palladiumba jártak. Egyetlenegyszer jött el hozzánk, akkor mutatta be, de mi kértük, hogy soha többé ne hozza ide. Szerette ezt a fiút, mi pedig szomorúak voltunk emiatt. Párszor megpróbáltunk vele beszélni, hogy nem hozzávaló, keressen valaki mást, de hajthatatlan volt. Aztán nem tehetünk mást, szomorúan tudomásul vettük, hogy nem akar

szakítani és szereti. Tegnap is együtt mentek el... legalábbis Caroline ezt mondta. Nem értem, miért egyedül jött akkor haza? Talán összevesztek - remegett meg a nő hangja, aztán hozzátette. - Sajnos ennek már semmi jelentősége. - Ismét sírni kezdett, és a férjére borult.

- Nem is zavarjuk tovább önöket, de ha lesz valami, amire még kíváncsiak lennénk, kérem, ne vegyék zaklatásnak, ha még előfordulunk - állt fel Coogan nehézkesen.

Philip követte.

A főfelügyelő megindult kifelé, aztán visszalépett. Az aszszony előtt megállt, és a kezét nyújtotta.

- Őszinte részvétem! - hajtotta meg a fejét, majd a férfival is kezét fogott, és kisietett a szobából.

Philip is kezét fogott a szülőkkel. Lelkében tombolt a harag a gyilkos iránt, de önmaga iránt is. Tudta, hogy hibázott, amikor nem kísérte be a lányt az ajtóig. Soha többé nem hibázhat...

3.

Dr. Reed nagyon sokáig dolgozott ezen a napon. Rengeteg munka volt most az osztályon, elmaradt az adminisztrációval is. Nem szerette, ha más végzi helyette, s így míg a többi orvosnak a nővérek adminisztráltak, ő maga körmölte.

Az órájára nézett. Már elmúlt 11 óra. Mindjárt éjfél, és ő még mindig bent van.

Gyorsan befejezte az utolsó kórlapot, majd rendet rakott az asztalán.

Lekapcsolta a kis éjjeli lámpát, és kilépett a szobájából.

A kórház folyosója most elnéptelenedett. Mindenütt csend és nyugalom volt.

Lassú léptekkel az öltözőbe ment, s így épp elkerülte a női öltözőből kilépő Hannah-t. Ma ő is hosszúzott.

A doktornő világosbarna kiskosztümöt viselt, vaníliaszínû selyemblúzzal. A hajában egy barna szalag lobogott, amint végigsietett a folyosón.

- Jó éjszakát, Mr. Hill! - köszönt oda a portásnak, aki épp telefonált, és csak a kezével intett a nő felé.

Hannah nem talált reggel a kórház parkolójában helyet, ezért egy kissé távolabb állt meg a kocsijával. Furcsa érzése volt,

amint a kihalt, sötét parkon átsietett. Az volt az érzése, mintha valaki figyelné. Többször hátra és oldalra nézett, de nem látott senkit. Már majdnem elérte a kocsiját, amikor egy fehér köpenyes férfi lépett mellé.

- Jó estét, kollegina! Még nem találkoztunk, azt hiszem. Én a röntgenben dolgozom. Ön pedig, ha jól tudom, az idegosztályon, ugye? - mosolyodott el a férfi.

Hannah először megijedt, de aztán megkönnyebbült, amikor látta, hogy egy kolléga vetődött mellé.

- Jó estét - fogadta a köszönését. - Valóban nem találkoztunk még, de amint látom, ön jól ismer engem.

- Igen, láttam már néhányszor. Feltűnően szép jelenség, így hát igyekeztem minden információt megszerezni magáról, persze, amit lehetett. Tudja, én afféle nőfaló hírében állok a kórházban, de azért nem vagyok olyan rossz.

- Nem is feltételeztem magáról, dr...

- Howarth - felelte a férfi, és biccentett.

- Dr. Hannah Moore - nyújtott kezét a nő.

A férfi megfogta és megszorította a kezét. Kissé tovább tartotta, mint az illendő lett volna, ezért a nő elrántotta.

- Sokáig dolgozott ma - mondta a férfi.

- Igen, néha megesik - felelte Hannah.

- Azt tudja, hogy nem ajánlatos egyedül mászkálnia ilyen késő éjjel. Sok a bokor, még azt sem vennék észre, ha valaki megtámadná. Ezért is léptem ön mellé. Gondoltam elkísérem, mégis csak egy kolléga...

- Köszönöm, ön igazán nagyon kedves, de már itt is van a kocsim. Hannah kinyitotta az ajtót, és be akart szállni.

- Jó éjszakát, dr. Howarth és köszönöm, hogy elkísért. Remélem, hamarosan találkozunk.

- Várjon csak egy pillanatig, dr. Moore! - lépett egészen közel a kocsihoz a férfi.

- Ne haragudjon, de késő van, szeretném magam kipihenni, hisz olyan hamar reggel van. Majd legközelebb...

- Nem! - kiáltott fel indulatosan a férfi, és elkapta a doktornő karját.

- De, dr. Howarth! Engedjen el, kérem! Ez fáj! - kiáltott fel a doktornő, és a hangjában rémület volt.

- Tudja, én nem szeretem, ha ellentmondanak nekem. Azt mondtam, várjon, de maga le akart rázni. Ezt pedig nem szeretem - rántott egyet a nő karján, hogy az elvesztette az egyensúlyát, és a férfira zuhant.

- Nos, ez már mindjárt más. Már napok óta figyellek. Tudod, roppant kívánatos vagy. Ezért most megkóstollak...

- Kérem, engedjen el! Maga egy örült, elmebeteg! Dr. Howarth.

A férfi a szájára tapasztotta a kezét, aztán hirtelen lerántotta a földre. A száját a nő szájára szorította, közben azon igyekezett, hogy mielőbb kihámozza az alsó ruhadarabjaiból.

A doktornő halálra váltan rúgkapált, de sajnos a férfi erejével nem bírta el. Lassan elhagyta minden ereje, már csak sírni tudott. Rázta a zokogás, tehetetlenül hagyta, hogy a férfi azt tegyen vele, amit akar.

A férfi, miután kedvét töltötte vele, egy erős ütést mért a fejére, majd a torkának esett. Ujjai bilincsként ölelték át a nő torkát, s már alig kapott levegőt. A szorítások egyszerre csak abbamaradtak, ő pedig elájult.

Amint magához tért, Kevin arcára ismert.

- Hogy van, Hannah? - kérdezte az orvos, és leült mellé az ágyra.

- Nem... nem is tudom - hebegte a nő, és a fejéhez kapott. Fájdalmasan felszisszent, amint keze a kötéshez ért.

- Elég csúnya ütés érte, de szerencsére nem súlyos. El tudná mondani, mi történt? - kérdezte az orvos.

A doktornő arca vörösre gyúlt. Eszébe jutott, hogy mi történt vele, de nem akarta elmondani az orvosnak. Épp neki Nem. Borzasztóan zavarban volt.

- Hannah! Ha nem akarja, ne mondja el. Már beszóltunk a rendőrségre, hamarosan itt lesznek. Majd nekik számoljon be mindenről, ha nekem nem akarja. Én nem kényszerítem, csak... csak segíteni szeretnék, ha tudok...

- Köszönöm, Kevin - suttogta Hannah, és a szeméből kigördült egy könnycsepp. - Olyan szörnyű volt, annyira meg-alázó... - dadogta.

- Sajnálom nagyon sajnálom. Ha tudtam volna, hogy még bent van! De nem tudtam. Akkor soha nem történik meg ez a

borzalom.

- Igen... Én sem tudtam, hogy még dolgozik... De... de honnan tudta meg, hogy mi történt? - kérdezte a doktornő még mindig égőpiros arccal.

- Én találtam meg. Eszméletlenül feküdt a kocsijától nem messze, egy bokorban. Azt sem tudtam, él-e vagy meghalt. Nagyon megijedtem, aztán amint kitapintottam az érverését, a karomba kaptam, és szaladtam visszafelé.

- Ezek szerint magának köszönhetem, hogy élek? - kérdezte Hannah.

- Nem hiszem, hogy meghalt volna, ha én nem is találom meg, legfeljebb még jó ideig feküdt volna ájultan. De persze nem lehet tudni...

- Akkor is köszönöm, Kevin. Nem is tudom, mit mondjak. hogyan háláljam meg...

- Ne, ne mondja ezt, Hannah. Nem kell hálálkodnia, hisz az ember egy idegen embertársán is segít, ha bajban van, pláne ha az ember orvos, és még inkább, ha a bajbajutott egy kedves kollégája.

Az orvos a kezébe vette a nő kezét, mely hűvös volt és nyirkos. Ujjaival megsimogatta a kézfejét olyan lágyan, olyan kedvesen, hogy Hannah ismét sírni kezdett.

- Nyugodjon meg, Hannah! Már minden rendben van. Tudom, hogy nem lehet kitörölni a gondolataiból mindazt, amit átélt, de engedje meg, hogy segítsek megkönnyíteni.

- Kevin! Maga olyan jó hozzám - suttogta a doktornő, és szeme a férfi tekintetébe kapcsolódott. - Olyan piszkosnak, mocskosnak érzem magam - fordította el a tekintetét néhány pillanat múltán.

- Ez az érzés majd elmúlik. Nem mocskos és nem piszkos. Ugyanolyan tiszta és tiszteletet érdemlő, mint eddig volt, vagy még inkább. Erről nem tehet, ezt senki nem vitatja...

- Tudom, de mégis... Olyan borzalmasan érzem magam. Én még soha... soha senkivel nem voltam... így... Nem így képzeltem el azt a pillanatot, amikor majd odaadom magam annak, akit szeretek. Annyira fáj, hogy már soha nem lehetek az, aki voltam.

A doktornő hangosan zokogni kezdett.

- Higgye el, Hannah, semmi nem változott. Én tudom, hogy nem változott, csak maga érzi most úgy. Ha eljön az a férfi, akit majd igazán szeret, elfelejt mindent. Higgyen nekem!

Hannah elmosolyodott, de a könnye még végigfolyt az arcán.

- Köszönöm, hogy ennyire jó hozzám, hogy ennyire biztat.

Bárcsak hinni tudnék benne...

Az orvos fölé hajolt, és megcsókolta a homlokát.

- Pihenjen most, bár azt hiszem, nemsokára ismét zavarni fogják. A rendőrség hamarosan ideér. Már úton vannak.

Ebben a pillanatban már kopogtak is a kórterem ajtaján.

Dr. Reed felállt, és kinyitotta az ajtót.

- Jó estét! Coogan főfelügyelő, ő pedig...

- Philip! Uramisten, de régen láttalak! - vágta el az orvos a főfelügyelő szavát. A két férfi összeölelkezett.

- Bocsásson meg, főfelügyelő úr! - nyújtott kezet aztán

dr. Reed a férfinak. - Tudja, mi valamikor elválaszthatatlank voltunk. Együtt voltunk fiatalok, együtt jártunk a lányok után. Aztán elváltak az útjaink. Ő rendőrnagy lett, én pedig orvos. A nevem Kevin Reed - mutatkozott be.

- Örülök, hogy találkoztak - felelte a főfelügyelő, de aztán elkomorodott. - Kérem, dr. Reed, magunkra hagyja? Szeretnénk beszélni a sérültelemmel.

- Persze... természetesen - tárta szét a karját Kevin, aztán az ajtó felé indult. - Amennyiben szükségük van rám, a szemközti orvosi szobában leszek - mondta.

- Coogan főfelügyelő, ő pedig Ramsay nyomozó. Tudna néhány kérdésünkre válaszolni? - kérdezte a férfi, és várakozóan a doktornőre nézett.

- Igen, kérdezzenek csak - mondta olyan halkán, hogy alig lehetett érteni.

- Megtudhatnánk a nevét?

- Dr. Hannah Moore vagyok, itt dolgozom az idegosztályon - felelte kissé nyugodtabb hangon.

- Elmondaná, hogy mi történt? - kérdezte a főfelügyelő, és a nyomozóval együtt elővették a jegyzetöbájüket.

A doktornő bólintott, majd vett egy mély levegőt, és mondani kezdte.

- Úgy fél tizenkettő lehetett, amikor kiléptem a kórházból.

A parkolóban nem találtam reggel helyet, ezért egy kissé lentebb, a parknál álltam meg. Odafelé igyekeztem, amikor egy fehér köpenyes férfi lépett mellém, és dr. Howarth néven mutatkozott be. Azt mondta, a röntgenben dolgozik, és hogy már látott néhányszor. Kedvesen elbeszélgetett velem, még örültem is, mert olyan érzésem volt, mintha valaki követett volna. Csendes és nyugodt volt minden, és elég sötét.

Amikor a kocsihoz érkeztünk, én be akartam szállni, ő elkapta a karomat, és rám kiabált, hogy várjak egy pillanatra. Én nagyon meglepődtem a hangjától, és mielőbb be akartam csukni a kocsim ajtaját, de olyan erővel rántott el, hogy elvesztettem az egyensúlyomat és ráestem. Ő pedig lerántott a földre és beráncigált a bokrok közé, miközben a számat... a szájával... betapasztotta.

A doktornő az emlékek hatására ismét sírni kezdett. Egész testében remegett, látszott rajta, hogy az idegei felmondták a szolgálatot.

- Jól van, nyugodjon meg, dr. Moore! Nem akarjuk mi kínozni, majd eljövünk máskor, amikor jobban lesz...

- Nem! Kérem! Jól vagyok - törölte meg a szemét és az arcát a doktornő. - Azt akarom, hogy mielőbb találják meg, azt... azt az... embert.

- Rendben. Akkor kérem, folytassa!

- Amikor lerántott a földre, ráncigálni kezdte rólam az alsóneműmet. Hiába ellenkeztem, sokkal erősebb volt. Éreztem, hogy már minden erőlködésem hasztalan. Hatalmas ütést éreztem a fejemen, s ettől hamarosan elvesztettem az eszméletemet, de még éreztem, hogy a kezét a nyakamra teszi, és ujjjaival szorongatni kezdte. Azt azonban sajnos tudtam, hogy... hogy megerőszkolt - nézett könnyes szemmel a főfelügyelőre.

- Tudna személyleírást adni a támadójáról? - kérdezte Philip.

- Nem. Olyan gyér világítás volt. Az arcát egyáltalán nem láttam, mert maszkot viselt, olyat, mint a műtősök. Csak a szemét láttam, amint megvillant a sötétben... Magasabb volt, mint én, kellemes benyomást keltett bennem. Elhittem, hogy csak azért jön velem, hogy biztonságban odaérjek a kocsimhoz. A haja sötét volt, de persze ez sem biztos...

- Nem tapasztalt semmi furcsát, vagy különöset rajta? Nem mondott vagy tett valami szokatlant, amin ön elcsodálkozott?
- kérdezte Coogan.
- De minden, amit mondott és tett, számomra furcsa volt. Olyannak tûnt ez az egész, mintha egy filmet néztem volna. Soha nem hittem, hogy velem ilyesmi megtörténhet...
- Nem akarom bántani, de nem erre gondoltam. Egy szokatlan érintés vagy viselkedés. Gondolok itt szuszogásra vagy suttogásra, sóhajtásra, esetleg egy különleges illatra.
- Nem. Semmire nem emlékszem. Az igazság az, hogy annyira féltem, nem is tudtam gondolkozni. Csak sírtam és... és szerettem volna, ha nem élem túl - zokogott fel ismét a doktornő.
- Szóljon a barátjának, Philip, kérem! - fordult a nyomozó felé a felügyelõ. - Jó lenne, ha hozna valami nyugtatót a doktornőnek. Pihennie kellene...
- Igen, már megyek is - pattant fel Philip, és kisietett az ajtón. A fõfelügyelõ megsimogatta a nõ kezét.
- Már itt is vagyok! - lépett be Kevin, a kezében injekciós tûrt tartott.
- Ne, Kevin! Nem akarok aludni! Nem akarom ismét a rémálmot látni! - nézett az orvosra Hannah riadt tekintettel.
- Nem fog rémálmot látni, Hannah! Nem lesz egyedül, majd beküldöm a nõvért. Itt lesz egész éjjel...
- Jó! - egyezett bele Hannah.
- Kérem, uraim! Várjanak meg kint a folyosón, azonnal jövök. Szeretném beadni az injekciót.
- Igen, megyünk! - indultak el mind a ketten az ajtó felé. Amint becsukódott mögöttük az ajtó, Kevin felemelte a takarót, hogy beadja az injekciót, de Hannah felsikoltott, és rémülten rántotta magára.
- Kedves Hannah! Én orvos vagyok, és most csak mint orvost nézzen. Be kell adnom az injekciót, nem akarom bántani, és nem használom ki az alkalmat... Vagy, küldjek be valakit, aki beadja? - kérdezte.
- Igen. Inkább egy nõvér adja be - hebegte a doktornő, és elfordította a fejét. Erõsen markolászta a takarót, melyet egészen a nyakáig felhúzott.

- Rendben van - engedte le a kezét dr. Reed. - Ahogy akarja.
- Megindult az ajtó felé, miközben az arcára kiült, hogy mennyire bántja a nő viselkedése.
- Kevin! - szólt utána Hannah.
- Igen! - fordult vissza, és megállt az ajtóban.
- Ne haragudjon rám, de nem tehetek róla...
- Szóra sem érdemes. Megértem és nem haragszom, hisz nincs miért - küldött egy kedves mosolyt a doktornő felé, s aztán kilépett a folyosóra.
- Hamarosan megjelent egy nővér, aki beadta az injekciót, és dr. Moore nemsokára elaludt.
- Sajnálom, hogy ilyen körülmények között kellett találkoznunk - tárta szét a karját dr. Reed, és Philipre mosolygott.
- Én is - felelte az. - De Kevin! Miért is nem találkozunk mi néha? Olyan sok időt töltöttünk el régen együtt, miért ne lehetne folytatni megint? Nekem nem sok időm van, az igaz, de néha összejöhetnénk.
- Apropos! Nem tudok semmit a magánéleteredről. Nős vagy?
- Nem. Nem vagyok nős - nevetett rá Kevin. - Ami a szabadidőt illeti, azzal nekem is gondom van, de remek ötlet, hogy ismét összejöjjünk néha. Ha az időt össze tudjuk hangolni, örülni fogok neki.
- Nos, ha ilyen szépen összejöttek, talán rátérhetnénk a munkára is - szólt közbe Coogan főfelügyelő, aki eddig csendben hallgatta a két fiatal férfit.
- Bocsánat, főnök! - nézett rá Philip a főfelügyelőre.
- Nos, azt hiszem, először is meg kellene keresnünk ezt a bizonyos Howarth doktort, ha ugyan létezik. Szinte biztosra veszem, hogy ilyen nevű orvos soha nem dolgozott a kórházban. Csak nem adja ki magát, hogy aztán a rendőrség rögtön erről az orvosról..., pedig már itt dolgozom tizenkét éve. Az egyetemről ide jöttem és itt is maradtam.
- Nincs más hátra, utána kell nézni, hátha valaki tud róla valamit. A személyleírás alapján nehéz lenne megtalálni. A doktornő azt mondja, nagyon sötét volt...
- Igen, ez így van. Amikor a kocsimmal kifordultam a parkolóból, és elhajtottam a park szélén, észrevettem, hogy dr. Moore kocsija ott áll, és az ajtaja nyitva van. Lefékeztem és

odasiettem. Nem tudtam, hogy ő is sokáig dolgozik, különben mindez nem történhetett volna meg.

- És? Mondja tovább kérem, mit látott? - szólt rá a főfelügyelő.

- Amikor a kocsihoz léptem, benéztem. Láttam, hogy az ülésen ott van a táskája. Ekkor körbefordultam, és hamarosan észrevettem a földön fekvő alakot. Gyorsan odaugrottam, és kitapintottam az érverését. Megnyugodtam, amikor megállapítottam, hogy még él. Felemeltem és visszavittem, illetve visszahoztam a kórházba. A többit már tudják.

- Senkit nem látott? Esetleg más kollégát, akit megkérdezhethnénk? - kérdezte Coogan.

- Nem. Senkit nem láttam. Egyetlen ember nem járt a környéken. Én is csak véletlenül maradtam ilyen sokáig...

- Köszönöm, dr. Reed...

- Nincs mit, főfelügyelő úr. Igazán sajnálom, hogy nem segíthettem.

- Ezek szerint nem is mentél haza? - kérdezte Philip.

- Nem. Dr. Moore a közvetlen kollégám. Nagyon megrendített az eset, és úgy gondoltam, jobb lesz neki, ha magához tér, majd ismerős arcot lát...

- Rendes tőled, Kevin! te már csak ilyen maradsz...

- Ezt hogy érted? - kérdezte az orvos.

- Mindig is értettél a nők nyelvén. Emlékszel? Minden lány a lábaid előtt hevert. Olyan kedves voltál velük, sokszor neked voltak sikereid náluk - húzta el a száját Philip...

- Ugyan már, Phil... - Kevin láthatóan zavarba jött.

- Tényleg, dr. Reed! Ha ennyire szerette a nőket és szeretted magát, miért nem nősült meg? - kérdezte a főfelügyelő, és vizsgálódó tekintetét az orvos arcára emelte.

- Az orvosi munkám nagyon leköt. Amíg tanultam, azért nem akartam lekötni magam, aztán pedig a sok ügyelet, a továbbképzések... Nem találtam olyan nőt, aki megértette volna, hogy szinte alig lát. Ezért...

- Értem - felelte. - De csak van valakije?

- Akad - nevetett rá Kevin.

- Szóval most is több vasat tartasz egyszerre a tűzben, igaz?

- fenyegette meg az ujjával Philip. - Vigyázz, mert egyszer

megégeted magad!

- Tudok én magamra vigyázni, ne aggódj! - húzta ki magát az orvos, és elmosolyodott.

- Nos, mi nem tartjuk fel tovább, gondolom, maga is haza akar menni. Reggel munkanap, ha nem tévedek? - mondta a főfelügyelő.

- Nem téved. Reggel nyolckor ismét itt kell lennem - bólogatott dr. Reed, és kezét fogott mindkét férfival.

- Majd keressük egymást telefonon, Kevin - intett a kezével Philip.

Dr. Reed nem válaszolt, csak a kezével visszaintett. Hosszasan nézett a távozó rendőrautó után, aztán visszafordult, hogy mielőtt hazaindul, benézzen még dr. Moore-hoz.

4.

Coogan főfelügyelő fáradtan lépett be a lakása ajtaján. Amióta megnősült, szinte alig volt olyan este, hogy időben hazatért volna. Most is már lassan hajnalodik.

A konyhába indult, hogy igyon valamit. Teljesen kiszáradt a torka, ideges volt. Bosszantotta, hogy az utóbbi időben sötétben tapogatózik. Nehézkesen haladtak a nyomozással, és ez az utóbbi két eset is...

- Papa.

- Hallottam, hogy megjöttél. Már négy napja nem láttalak, apa! - mondta, és az apjához lépett. - Nagyon hiányoztál...

- Te is nekem, kicsim - ölelte magához.

- Megint valami haláleset? - kérdezte a lány, amint kibontakozott az apja karjaiból.

- Igen, mint mindig. Fiatal lány. Pontosan annyi idős, mint te.

- A halál iszonyú, ugye apa? - nézett rá a lány.

- A gyilkosság iszonyú, drágám. A halál nem. Legalábbis nem iszonyúbb, mint a születés. Egyik sem lehetséges a másik nélkül, máskülönben nem férnénk el itt a földön.

- De apa! Hisz most mondtad, hogy tizennyolc éves volt! Annyi, mint én...

- Igen, igazad van, édesem. Én most általánosságban beszéltem a halálról, de természetesen nem mindegy, hogy mikor hal meg az ember és hogyan.

- Hogy halt meg? - kérdezte a lány.
- Megfojtották...
- Jaj apa! Ez szörnyű...
- Igen, kicsim, ez valóban az. De most már menj és feküdj le! Lassan reggel lesz.
- Apa, én úgy félek!
- Mitől? - húzta fel a szemöldökét a főfelügyelő.
- Attól, hogy... hogy egyszer engem is...
- Nem, drágám! Te nem jársz olyan helyekre, ahol ilyen elvetemült emberek járnak.
- Miért, ez a lány olyan helyre járt? - kérdezte.
- Nem tudom csak gondolom - rázta a fejét a felügyelő. Már bánta, hogy ez a mondat kicsúszott a száján.
- Apa! Hova járt ez a lány?
- Diszkóba.
- De hát diszkóba én is járok. Ezután már nem merek elmenni.
- Kicsim! Te soha nem járkálsz egyedül. Ez a lány egyedül jött haza éjjel.
- Ez igaz - mondta kissé megnyugodva a lány, majd az apjához lépett és megcsókolta.
- Jó éjszakát, apa! Feküdj le és aludj, mert nagyon fáradtnak látszol.
- Megyek, csak bekapok néhány falatot. Üres gyomorral nem lehet aludni - kacsintott a főfelügyelő, és elfordult a lánytól.
- Apa! A sütőben a kedvenced vár rád...
- Csak nem? - ugrott oda a férfi, és kinyitotta a sütő ajtaját.
- Na, mit mondtam? - kacagott fel halkán a lány, aztán ismét elkomolyodott.
- Apa! Hogy hívták azt a lányt? - kérdezte.
- Kicsikém! Most már elég volt, menj szépen és feküdj le! Tudod, hogy nem szeretem, ha a munkámról kérdezhetsz. Már így is túl sokat beszéltem róla.
- Csak ezt mondd meg apa, aztán lefekszem. Mi volt a neve?
- Várj csak, mindjárt eszembe jut. Caroline... igen, azt hiszem, Caroline...
- Caroline Alvarez? - kiáltott fel a lány.

A főfelügyelő majdnem elejtette a tálat a kezéből. Olyan sebesen fordult a lánya felé, hogy majdnem elvesztette az egyensúlyát.

- Igen, ő az. Ismered?

- Igen... ismerem - felelte a lány, és a szeméből megeredtek a könnyei.

- Mary! Kicsikém! Mennyire sajnálom, hogy ezt épp ilyenkor tárgyaltuk, és hogy az a lány az ismerősöd...

- Ó, apa! - zokogott fel a lány. - Lehet, hogy minden az én hibám! Lehet, hogy Caroline miattam halt meg!

- Micsoda?! Mit beszélsz? Ebből elég volt! Azonnal menj az ágyadba!

- Nem! Most nem tudnék lefeküdni! Beszélünk kell, apa!

- Jól van. Menj a szobádba, hamarosan én is jövök - tolta kifelé a lányt a konyhából.

Mary kifordult, és sírva indult a szobájába.

A főfelügyelő még mindig a kezében tartotta a tálat. Már egyáltalán nem kívánt enni, elment az étvágya. Egész teste megfeszült arra a gondolatra, hogy a lányának valami köze lehet a gyilkossághoz. Na nem olyan értelemben, hogy részese volt, hanem, hogy egyáltalán a neve felmerülhet egy gyilkosság során. Visszarakta a sütőbe a tálat, megtörölte a kezét, és leoltotta a villanyt.

Fáradt léptekkel közeledett a lánya szobája felé. Az ajtó előtt megállt, összeszedte magát, mielőtt lenyomta a kilincset.

- Itt vagyok! - lépett be.

Mary az ágyán ült összekuporodva, lábait maga alá húzta, és két karjával átölelte. Még mindig sírt.

- Kérlek, Mary! Az isten szerelmére, mi közöd lehet neked ehhez az egészhez?

A lány ráemelte könnyes szemét.

- Egy fiúba voltunk szerelmesek...

- Na és? Ez még nem jelent semmit. Én is voltam így fiatal koromban, mégsem történt gyilkosság.

- Apa! Ezt te nem érted! Caroline és én barátnők voltunk.

Na nem olyan nagyon jó barátnők, de azért barátnők. Én ismerkedtem meg először Ronyval. Nagyon helyes, jóképű fiú...

- Láttam egyszer, ha jól emlékszem, olyan hosszú hajú, nem igazán fehér bőrû... mutattad be egyszer, ugye? kérdezte.

- Igen, õ az. Az édesanyja fekete bőrû.

- Jól van, mondd tovább! - legyintett idegesen Coogan.

- Szóval elmentünk a Palladiumba néhányszor, és ott találkoztunk Caroline-nal. Láttam, hogy nagyon nézegetik egymást. Hamarosan rájöttem, hogy már találkoznak. Ekkor szóvá tettem Ronynak, aki azt mondta, csak barátok, semmi több. Ezután még pár hétig jártunk együtt, de akkor megláttam õket én magam. Kéz a kézben sétáltak, és fagylaltot ettek. Egy fagylaltot ketten. Közben mindig megcsókolták egymást. Ezt már nem lehetett félremagyarázni. Amikor legközelebb találkoztunk, kérdõre vontam Ronyt, és õ mindent bevallott. Szereti Caroline-t, vele akar járni.

A lány itt elhallgatott, és még jobban zokogni kezdett.

- Úristen, mit tettél, Mary? - kiáltott fel az apja.

- Semmit, apa. Ugyan mit tehettem volna? Ha nem szeret már, akkor bármit is tennék, nem kapnám vissza. Ezért hát tudomásul vettem.

- Akkor meg mi közöd van hozzá?

- Tegnapelőtt este elmentem a barátnõimmal ismét a diszkóba. Már jó ideje nem voltam a Palladiumban. Tudtam, hogy odajárnak, és nem akartam velük találkozni. A barátaim pedig rábeszéltek, mondván, hogy azért, mert õk odajárnak, mi már ne tegyük be a lábunkat? Van ott más fiú is, na meg jó nagy a diszkó, lehet, hogy nem is találkozunk. Ezért hát engedtem és elmentem. Ott volt Caroline és Rony. Rögtön, az elsõ percben összefutottunk. Épp azt a számot játszották, amit mindketten a legjobban szerettünk. Rony rám nézett, én pedig rá. Láttam a szemében, mit érez. A szívem megdobbant, és amikor kinyújtotta a kezét, hogy táncoljunk, én gondolkodás nélkül mentem. Caroline ott állt, és döbbenetesen nézett ránk. Amikor a táncnak vége lett, illetve a zenének, Rony megköszönte, és visszament hozzá. Ennyi volt, de láttam, hogy Caroline majd szétpukkadt mérgében. Aztán hamarosan el is ment. Láttam, hogy utána megy, de aztán egyedül tért vissza. Engem felkértek táncolni, s amikor visszamentem a helyemre, Ronyt már nem láttam sehol. Egész este nem bukkant fel többé.

- Ennyi? - kérdezte az apja.

- Igen, ennyi. De tudom, hogy miattam veszték össze. Ha én nem megyek oda, ez nem történt volna meg, abban biztos vagyok.

Mary ismét sírni kezdett.

- Édes kislányom! Feküdj le, és aludj szépen! Hidd el, ők akkor is összeveszték volna, ha te nem vagy ott. Az a kapcsolat nem volt tartós, ha Rony a régi zeneszámot meghallva téged vitt táncba. Nem szerette azt a lányt eléggé...

- Gondolod, apa? - kérdezte Mary, és a hangja megremegett. - Lehet, hogy még visszatér hozzám? - nézett az apjára felcsillanó szemmel.

- Lehet, kicsim, lehet... - takarta be a férfi a reménykedő lányát.

- Szeretlek, apa!

- Én is, drágám! - mondta a férfi, és eloltotta a villanyt.

Kilépett a szobából, de nem a saját hálósobájába ment, hanem a dolgozószobába. Elővette a jegyzetömbjét, és belemélyedt. Direkt nem akart Marynek a megerőszkolt doktornőről beszélni, ezért inkább a másik esetről szólt. Bár ne tette volna, vagy mégis? Talán Mary sokkal többet tud erről a Ronyról. Majd reggel ismét beszél vele.

Fáradtan dőlt hátra a karosszékekében. Hosszú percekig maga elé meredt, aztán amikor az első napsugár megcirógatta az arcát, felállt.

Épp öt óra volt, amikor lefeküdt. Három órát alszik, aztán bemegy a rendőrségre. Tudnia kell a laboreredményeket, a boncolási jegyzőkönyv is feltár valamit. Talán el tud indulni valami apró nyomon a nyomozás.

A szeme becsukódott, a szája még mozgott, de már a fáradtság elnyomta.

5.

- Jó reggelt, doktornő! - lépett be vidáman, frissen és mosolygósan a kórterembe dr. Reed. - Örülök, hogy sokkal jobb színben találom - tette hozzá.

Dr. Moore épp végzett a reggeli tisztálkodással, a haja ragyogott a beáradó napsugártól.

- Jó reggelt, dr. Reed - köszönt kissé hidegen és tartózkodóan.
- Kevin, ha megkérhetném! Sokkal jobban szeretem, ha a barátaim így szólítanak. Remélem, mivel alig van barátom, önt, annak nevezhetem...
- Köszönöm, Kevin - mosolyodott el a nő. - Igazán megtisztelt, ha a barátjának tart. Nekem sincs túl sok belőle.
- Azt hiszem, ez nálunk, orvosoknál nem szokatlan. Alig van szabadidőnk, s ami van, azt majdnem mindig alvással töltjük.
- Hát, ez igaz - bólogatott Hannah.
- Remélem, sokkal jobban van? - érdeklődött a férfi.
- Igen, köszönöm. Már össze is pakoltam a holmimat, hazamegyek - felelte.
- Nem lesz ez még egy kissé korai? - kérdezte az orvos.
- Nem. Nincs miért bent maradnom és lefoglalnom az igazi betegek előtt az ágyat. Jól vagyok, pihenek két-három napot, aztán ismét dolgozom.
- Ahogy gondolja - mondta az orvos kissé élesen. Én nem szabhatom meg, hogy mit tegyen. Hazavigyem? - kérdezte hirtelen.
- Dr. Moore meglepődött, ezért nem válaszolt azonnal.
- Itt van... a... kocsim, köszönöm - hebegte aztán zavartan.
- Vezetni még tudok.
- Nem akarok tolakodni, de szeretném biztonságban tudni - mondta az orvos kissé sértődötten.
- Kevin! Maga olyan rendes és figyelmes velem. Nem akarom terhelni a gondjaimmal...
- Nem. Ez nekem nem teher. Szeretném, ha megengedné, hogy hazavigyem, s aztán ha mindent rendben találok, visszajövök, és nyugodtan dolgozom.
- Miért?
- Mit miért? - nézett a nőre a doktor.
- Miért törődik ennyit velem?
- Mert... mert fontos nekem - felelte, és egyenesen a nő szemébe nézett. A doktornő szíve megdobbant. Érezte, hogy előnti a melegség. Milyen jó ez a férfi. Milyen kár, hogy nem vele találkozott először a szerelem különös tengerén, hogy nem

neki adhatta oda magát tiszta vággyal. Nem, gondolni sem tud a szerelemre, csak a szex nélkül. Biztos, ha oda kerülne a sor, csődöt mondana. Vajon elmúlik ez a fagyos érzés valaha gondolkodott.

- Hannah! Kedves doktornő! Hol járnak a gondolatai? - lépett mellé a férfi, és megérintette a vállát.

- Bocsásson meg, de egy kissé elkalandoztam - mondta vörösre vált arccal, és lehajtotta a fejét.

- Ha rám gondolt, akkor megbocsátom - nevette el magát Kevin, és megsimogatta a nő arcát.

- Mehetünk? - kérdezte aztán.

- Igen, de szeretném tudni, hogy van Dolly! Bemegyek hozzá, mielőtt elindulnék...

- Nem. Maga kedves doktornő maradjon csak itt, majd én megnézem és referálok - nyomta vissza lágyan az ágyra. - Rögtön jövök! - száguldott ki az ajtón.

- Istenem! Csak ne csalódjak benne! - sóhajtotta a doktornő, és a férfi után nézett.

Az ágyban fekvő Dolly maga elé meredve feküdt az ágyon. Most pontosan látta maga előtt a házukat, a szobákat és az apja könyvtárszobáját, amely az emeleten volt. Már épp leért a lépcső aljára, amikor hátulról valaki elkapta a vállát. Biztos volt benne, hogy senki nincs a házban, ezért halálosan megijedt. Sikoltani akart, de nem jött ki hang a száján. Remegve állt hát, és várta, hogy meglássa, ki áll mögötte. A kéz most a nyakához ért, furcsán az egyik ujjával végigsimította az a valaki, aztán szorítani kezdte. Már majdnem elvesztette az eszméletét, amikor hallotta, hogy valaki nyitja az ajtót. Ekkor olyan érzés kerítette hatalmába, mintha szállna, magasan a kék égen és a hófehér felhők között, aztán egy tompa fájdalmat érzett, és többé semmi más. Sötétség vette körül... Most ezek a képek élesen tűntek fel előtte, szinte túlságosan is élesen...

- Dolly! Nézzen rám! - hajolt fölé dr. Reed. Kezével megsimogatta a lány arcát.

Dolly ebben a pillanatban összerettent, és amint az orvos arcába nézett, remegni kezdett, és hangosan sikoltozott...

- Jól van, kislány, nyugodjon meg! Dr. Reed vagyok, mindig járt segítünk - mondta, és a csengőért nyúlt.

- Kérem, hozzon egy erős nyugtatót - szólt oda a belépő nővérnek, aki hamarosan megjelent a kezében egy injekcióval.
- Beadja neki, dr. Reed, vagy én szúrjam meg? - kérdezte a nővér, és az orvosra nézett.
- Adja csak be, nekem most mennem kell! Ettől most aludni fog néhány órát. Ha keresnének, hazavittem dr. Moore-t, de nem maradok el sokáig. Ma egyébként is ügyeletes vagyok - tette hozzá.
- Rendben van, doktor úr - bólintott a nővér, és beadta az injekciót. Érdekes, Dolly egyetlen kis mozdulattal sem állt ellent, amikor meglátta, hogy a nővér hajol fölé.
- Dr. Reed besegítette a kissé kábult doktornőt a kocsiba.
- Jól ül? - kérdezte, amint ő maga is beült.
- Persze, nagyon - felelte és mosolygott.
- Akkor indulás! - mondta a férfi, és kikanyarodott a parkolóból.
- A kocsimmal mi lesz? - kérdezte a nő egy kis idő múlva.
- A kocsiját még nem adta vissza a rendőrség. Alaposan átvizsgálják, hátha találnak valamit, ami a támadójához vezethet. Majd én érdeklődöm, hogy mikor lehet elhozni, és a háza elé viszem. Rendben?
- Rendben. Nem is tudom, Kevin, hogy köszönjem meg mindazt, amit értem tesz...
- Úgy, hogy szót fogad, és nem idegeskedik. Megpróbálja elfelejteni a negatív emlékeket, és csak a szépre és jóra gondol. Mondjuk rám! - kacsintott egyet a férfi kedvesen.
- Jó - egyezett bele a nő, és kifelé nézett az ablakon.
- A kocsi lefékezett az 55. utca 34. számú háza előtt. Emeletes-ház volt, nem a legelölkelőbb környék, de Hannah szerette. Rengeteg üzlet és kávézó volt az utcában, sokszor órákig elbámészkodott. Szemben pedig egy mozi volt, ahova szintén imádott beülni. Nem volt nagy, de tiszta, és remek filmeket játszottak. Ha több lett volna az ideje, nyilvánvalóan valamennyit megnézi.
- Köszönöm, hogy hazahozott, Kevin - állt meg a kapu előtt a doktornő. A kezét nyújtotta.
- Nem, még nem hoztam haza. Most még csak a kapuig hoztam, ha megengedi, szeretném bekísérni egészen a lakásba.

Addig egy tapodtat sem megyek innen. Ehhez ragaszkodom! - mondta a férfi, és szorosan a nő mellé állt.

- Nem bánom, de ne nézzen szét. Tudja, én nem vagyok valami túlságosan rendes. Széthagyom a ruháimat, a cipőimet, sőt! Még be sem ágyaztam.

- Ez most igazán csak megkönnyíti a dolgot. Ugyanis nem kell megágyazni, rögtön bele is bújhat...

- Nem! Nem akarok feküdni, hisz nem vagyok beteg! - felelte a doktornő akaratosan.

- Néhány napot nem árt, ha pihen. Pihenni pedig csak úgy lehet, ha a teste vízszintbe helyezkedve elernyed, szundít, eszik, iszik, olvasgat, rádiót vagy zenét hallgat, vagy...

- Jó, jó elég! - nevetett fel a doktornő. - Rendben van, két napot fekszem, de többet nem. A harmadik napon megyek dolgozni!

- Majd erről még beszélünk - felelte Kevin, és kinyitotta a nő lakásának ajtaját, mert Hannah keze annyira remegett, hogy képtelen volt a kulcsot a zárba helyezni.

A doktornő tényleg nem túlzott, amikor azt mondta, hogy rendetlen. A férfi szinte megdöbbsent attól, amit látott. Soha nem hitte volna, hogy egy nő ennyire rendetlen lehet. Ő is egyedül él, de mindent megcsinál, amit csak kell. Ha úgy látja, por-szívóz, ha kell mosogat, vasal.

- Ugye, hogy igazat mondtam? - kérdezte Hannah, miután ledobta a táskáját az egyik székre.

- Hát... - húzta el a száját Kevin. - Tényleg nincs valami fényes, katonás rend, de az nem jelent semmit. Majd talál egy férfit, aki rászoktatja a rendre - mosolygott rá kedvesen.

- Jó lenne - felelte a nő, de nem mosolygott. Az arca elkomorult.

- Bocsásson meg, Hannah! Nem akartam megbántani - lépett közel hozzá a férfi. - Sajnálom, ha...

- Nem, semmi baj! - mondta a nő gyorsan. - Kicsit érzékeny vagyok még, de ez remélem, elmúlik. Végül is örökké nem élhetek egyedül.

- Jól van - simogatta meg a férfi az arcát, aztán körbenézett.

- Mit készítek enni? Csak mondja meg bátran, remek rántottát, teát...

- Köszönöm, Kevin! - nevette el végre magát a doktornő. -
Nagyon hálás vagyok, amiért ennyit törődik velem, de most már
nem akarom feltartani. Menjen vissza nyugodtan a kórházba,
ellátom magam. Most helyettem is dolgoznia kell.

- Tényleg nem kér semmit? - kérdezte. - Van itthon
minden?

- Igen. Van itt minden, nemrég vásároltam be. Nem kérek
semmit, köszönöm. Majd készíték magamnak valamit, ha éhes
leszek.

A nő egészen az ajtóig kísérte az orvost, aki a lépcső legaljáról
még visszaintett, aztán eltűnt.

A doktornő leült az ablak mellett lévő kényelmes hintaszék-
be, és lehunyta a szemét. Nagyon fáradt volt, de nem akart
lefeküdni. Inkább Kevinre gondolt és megpróbálta elhesseget-
ni a fel-feltámadó fájdalmas gondolatait.

- Dr. Reed, amint visszaért a kórházba, a telefonhoz lépett, és
Philip nyomozót kereste.

- Phil?

- Igen, te vagy Kevin? - kérdezte meglepődve a nyomozó.

- Mi van, cimbora? Hát nem megígértem, hogy hívlak? -
kérdezte nevetve.

- Igen, csak nem hittem benne. Legalábbis, hogy ilyen ha-
mar sort kerítesz rá. De nagyon örülök.

- Phil! Először is azt szeretném megkérdezni tőled, hogy
dr. Móore kocsijára szükségetek van-e még, mert ha nem,
elhoznám...

- Á! Szóval a kedves doktornő az oka, hogy megkerestél.
Gondolhattam volna - mondta élcelődve Philip.

- Nem tagadom, ő is, de persze szívesen beszélek veled is.
Ha lesz időd, szólj ide, és találkozhatnánk. Én ma éjjel ügyeletes
vagyok, de holnapután szabadnapom lesz. Már hónapok óta
nem tudtam kivenni. Ha esetleg ráérsz...

- Oké, erre még visszatérünk, Kevin. A doktornő kocsiját
már elviheted, átvizsgáltuk.

- Na és? Találatok valamit? - kérdezte az orvos.

- Erről még korai lenne nyilatkozni. Ujjlenyomatot találtunk
jó néhányat, ezeket majd még ellenőrizni kell, de belül a kocsi-
ban semmit nem találtunk. De ha nem haragszol, telefonon nem

szívesen beszélek a munkámról.

- Persze, megértelek. Akkor valamikor elugrom a kocsiért.

Téged keresselek?

- Igen, legalább találkozunk, még ha percekre is - mondta a nyomozó, aztán elköszönt.

Kevin szinte megállás nélkül dolgozott, most, hogy Hannah hiányzott, bizony megérezte a munkán.

Este tizenegy órakor lélegzett fel. Az osztály elpihent, mentő nem érkezett, jólesett ledőlni az ágyra. Két kezét a feje alá tette, aztán megpróbált lazítani. Hirtelen felült, és elhatározta, hogy elugrik a doktornő kocsijáért, Most van ideje, nincs nagy forgalom, talán még Philip is bent érhető. Azt mondta, sokszor hajnalig is bent van az irodában, hátha szerencséje lesz.

A telefon után nyúlt, és egyáltalán nem volt meglepve, hogy a barátja szólt bele.

- Phû! Ismét én vagyok. Most lenne egy kis időm, hogy elugorjak a kocsiért. Lehet?

- Kevin! Nemsokára éjfél van, a hivatalos útját nem tudnánk betartani.

- De Phil! Tudod, hogy mennyire kevés az időm, a doktornő pedig nem tud a kocsija nélkül mozdulni. Éjjel nincs forgalom, hamar visszaélnék. Próbáld meg, kérlek - mondta az orvos.

- Jó, nem bánom. Gyere ide, aztán addig kitalálok valamit - egyezett bele Philip nyomozó, aztán elköszöntek egymástól. Dr. Reed meghagyta az éjszakás nővérnek, hogy egy óra múlva visszajön, ha valami van, a nyomozó irodájában megtalálják. A telefonszámot felírta egy papírra.

- Menjen csak, dr. Reed nyugodtan. Minden rendben lesz. Itt van dr. Bradley is, ha valami előadódna - mondta a nővér készségesen.

- Rendben. Akkor hamarosan visszajövök - vette magához a táskáját az orvos, és elsietett.

A kórház előtt leintett egy taxit, és bemondta a rendőrség címét. A széles utak most tényleg jól járhatók voltak, szinte hihetetlen, milyen hamar odaért.

A rendőrségen egy kis vitája támadt az ügyeletes tiszttel, aki mindenáron tudni akarta, miért keresi Ramsay nyomozót.

Végre nagy nehezen, hosszas rábeszélésre beengedte, de fur-

csán nézett utána.

Philip az íróasztalnál ült, előtte hatalmas iratcsomó. Nagy rendőrségi, bírósági pecsétek virítottak rajtuk.

- Nahát, ide bejutni nehezebb, mint a mennyországba - lépett be az üveges ajtón a doktor.

- Kevin! Miért nem mondtad, hogy szóljon fel az ügyeletes?

- Szóltam, de hajthatatlan volt. Mindenképpen tudni akarta, miért jövök hozzád ebben az órában. Biztosan megzavarta, hogy orvos vagyok - nevette el magát.

- Lehet - nevetett vissza a rendőr, majd helyel kínálta a barátját.

Kevin leült, és szétnézett az apró kis helyiségben.

- Hát... igen. Nem valami nagy, de legalább egyedül vagyok - vette a lapot a nyomozó.

- Min dolgozol? - kérdezte az orvos, amint a barátja előtt meglátta a hatalmas iratcsomót.

- Természetesen a gyilkosságon. Egy örült fojtogató ütötte fel a fejét mostanában. Egy fiatal lányt fojtott meg a napokban.

- Szörnyű - ingatta a fejét az orvos.

- Igen, és a legszörnyűbb, hogy én magam beszéltem vele utoljára, én vittem haza a lakására. Még megvártam, amíg beér... legalábbis azt hittem, beért a házba, amikor kigyulladt a fény az egyik ablakban... Közben a szerencsétlen teremtés a saját kertjükben halt meg. Felelősnek érzem magam, amiért nem kísértem be az ajtóig. De ki hitte volna, hogy baja eshet a kerti kaputól a lakás ajtajáig megteendő rövidke úton...

- Ugyan már, Phil! Hogy lehetnél te felelős a lány haláláért? Hazavitted, de ugyan miért kellett volna bekísérned? Talán a barátnőd volt? - kérdezte dr. Reed.

- Nem. A barátnőmhöz igyekeztem, amikor megláttam a lányt egy taximegállóban. Sehol egy kocsi, a környék pedig hemzsegett a kábítószeresektől, részegektől. Ezért hát felvettem a kocsimba és hazavittem.

- Akkor meg pláne, ha csak alkalmi ismerősöd volt.

- Kevin! Egy tizennyolc éves fiatal lány volt. Gyönyörű, kedves... Szegény Caroline.

Az orvos felkapta a fejét.

- Úgy beszélsz, mintha beleszerettél volna.
- Nem, dehogy. Csak jó volt vele beszélgetni. Ennyi az egész - húzta össze a szemöldökét.
- Megértelek, hisz orvos vagyok. Magam is sokszor találkozom fiatal emberek értelmetlen halálával, de nem tehetem felelőssé magamat, mert nem tudom valamennyit megmenteni. Hidd el, te is és én is mindent megteszünk, amit megtehetünk
- tette tenyerét a barátja kezére.
- Olyan meggyőzően tudsz beszélni, Kevin. Emlékszem, régen is mindig elűzted a gondot, bosszúságot... Ez a jó tulajdonságod is megmaradt. Nem csodálom hát, ha a nők körében is sikereid vannak. Le tudod őket venni a lábukról a szép beszédeddel - nevette el magát Philip.
- Na, azért nincsenek olyan nagy sikereim - mondta az orvos, és elkomolyodott.
- Csak ne szerénykedj, ismerlek... Itt van például a doktornő.
- Nem, Phil. Dr. Moore nagyon kedves, de csak kolléganő. Tudod, kialakult egy véleményem, és ehhez tartom is magam.
- Kíváncsivá teszel - figyelt rá a nyomozó teljes intenzitással.
- Tehát a jelszavam, hogy: "házi nyúlra nem vadászom".
- Nem rossz, tényleg, de nem hiszem, hogy ki lehet bírni, amikor ilyen ragyogó nőekkel vagy körülvéve. Időd sincs, mint mondtad. Már miért ne lehetne kapcsolatot teremteni egy kollégával? Legalább együtt lehettek...
- Igen, de tapasztaltam, hogy nem jó. Ha például valamelyikünk ráunna a másikra, jön a pletyka, amit utálok. Nem, hidd el, a jelszavam megállja a helyét.
- Ha te mondd, elhiszem - adta be a derekát a nyomozó.
- Hû, de elszaladt az idő. Vissza kell mennem. Megvan dr. Moore kocsija? - kérdezte.
- Igen. Itt írd alá, és már viheted is - tartott egy papírt az orra elé.
- Rendben - vette el a feléje nyújtott tollat. - A saját nevemet írjam oda? - kérdezte.
- Természetesen, hisz te viszed el. Apropos. Mikor viszed el a kocsit a doktornőhöz? - kérdezte.

- Nem tudom. Talán holnap, ha végeztem. Még nem tudom
- felelte dr. Reed. - Miért kérded?
- Mert holnap szeretném meglátogatni. Ha beszélsz vele, kérek, mondd meg neki, hogy a nap folyamán elmegyek hozzá. Még nem tudom, a munkám mikor teszi lehetővé, de valamikor feltétlenül megkeresem.
- Rendben van, megmondom neki. Ha másképp nem, telefonon biztosan beszélünk.
- Köszönöm.

Kevin felállt, és elindult kifelé.

- Én köszönöm, Phil. Nagy segítség lesz ez dr. Moore számára. Most, hogy ez a szerencsétlen dolog történt velem, nem szívesen mászkál gyalog. Meg is értem...
- Én is - bólintott Philip. - Jelentkezem, amint lesz egy szabad estém, és össze tudjuk hangolni az időnket. Csapunk egy olyan igazi, régi görbe éjszakát. Mit szólsz hozzá?
- Már alig várom - intett Kevin, aztán kilépett az ajtón. A kocsiban ülve arra gondolt, miért ne szerezzen a nőnek meglepetést? Arra kanyarodott... majd nemsokára leparkolt a ház előtti parkolóban. Úgy állt, hogy a nő, ha kinéz az ablakon, rögtön meglátja. Biztos volt benne, hogy hamarosan látni kívánja majd... Ő pedig jönni fog, csak egyetlen szóval hívja...

- Nem történt semmi? - lépett be az orvosi szobába.
- Nem, dr. Reed. Minden nyugodt és csendes. Azt hiszem, rég volt ilyen éjszakánk - válaszolt a nővér, és az asztal felé fordult.
- Pompás! Akkor most egy kicsit visszavonulok én is.
- Pihenjen csak, doktor úr! Ha kell, majd szólok. Apropos! Hazavitte dr. Moore kocsiját? - kérdezte.
- Igen. Beálltam vele a parkolójába. Ha kinéz az ablakon, rögtön meglátja...
- Szegény doktornő. Annyira sajnálom. Még szerencse, hogy ön ilyen szolgálatkész, dr. Reed.
- Semmiség. Egyszerűen figyelniük kell egymásra, hisz ezért vagyunk emberek. Nos, ha lehet, szundítanék egyet. Kérem, csak akkor zavarjon, ha nagyon muszáj. Elfáradtam egy kissé.

- Természetesen, doktor úr. Pihenjen nyugodtan.

6.

Dr. Moore fáradtan ébredt. A gyönyörű napsütéses reggel egy pillanatra feledtette vele, hogy miért is van otthon, holott már javában készülnie kellene a kórházba.

Csendesen leszállt az ágyról, és nagyot nyújtózva megindult az ablak felé. Széthúzta a leheletvékony fehér függönyt és kitérte az ablakot. Szeme a parkolóra esett, és alig akarta elhinni, hogy amit lát, az valóság. A kocsija ott állt a szokott helyen.

- Kevin! Te drága! - suttogta, és a szeme felcsillant. Szeretettel gondolt az orvosra. Egyre jobban érezte, hogy ez a szeretet szerelemmé alakul. A férfi is vonzódik hozzá, ez kétségtelen, bár egyetlen szóval sem adta tudtára, hogy mit is akar tőle. Persze néha nem kellene szavak ahhoz, hogy tudjuk, mit is akar a másik - gondolta, és elmosolyodott. A mosoly azonban hamarosan lehervadt az arcáról. Felémlett előtte a parkbéli jelenet. Érezte, amint a férfi szétfeszíti a lábait, ahogy lihegve magáévá tette.

- Nem! - kiáltott fel, és eltakarta az arcát. - Soha többé nem akarom, hogy férfi uralkodjék a testem fölött. Soha!

Lerogyott a székre, és hangosan zokogott. Csak jó sokára csitult a sírása, és nagyon lassan nyugodott meg.

- Ugyan, Hannah! - intette le magát hangosan. - Ha ezt így folytatod, beleőrülsz. Itt van egy férfi, akiből árad feléd a szeretet, a jóság, a figyelmesség... Miért nem fogadod el? Ő majd átsegít a problémádon - ösztönözte magát.

A telefonra nézett. Néhány percig némán tanakodott, de aztán győzött a másik, az okosabb énye, és felkapta a kagylót. Gyorsan tárcsázta a kórház számát.

- Dr. Moore vagyok, beszélhetnék dr. Reeddel? - szólt bele.

- Igen, azonnal szólok neki - felelte egy női hang, aztán a doktornő hallotta, amint letette az asztalra a telefont. Hallotta a mozgást és az ismerős neszeket. A kezében remegett egy kissé a telefon, és erősen szorította, nehogy letegye.

- Halló? Itt dr. Reed! - hallotta meg végre a férfi hangját.

- Kevin! Itt Hannah...

- Jó reggelt, Hannah! Hogy aludt? - kérdezte nagyon kedvesen.
- Köszönöm, jól aludtam. Épp csak néhány perce, hogy felébredtem.
- Na és mit szól, milyen gyönyörű napunk van?
- Tényleg. És ezt a gyönyörű napot maga még szebbé tette számomra.
- Nocsak?
- Kinéztem az ablakon, és ott láttam a szokott helyén a kocsimat. Mikor hozta el, Kevin?
- Az éjjel. Gondoltam, örülni fog reggel, ha meglátja. Azt akartam, hogy vidáman kezdődjék a napja...
- Köszönöm, Kevin... Ez sikerült.
- Akkor boldog vagyok - nevette el magát a férfi.
- Hannah szíve nagyot dobbant. Szerette, amikor az orvos nevet. Olyan sok báj volt benne, hogy szinte beleszédült. Néha maga is csodálkozott rajta, hogy imádkozhat valakit ennyire. Most legalább bevallotta magának, hogy igenis, első pillanattól kezdve imádta.
- Itt van, Hannah? - kérdezte Kevin, mert a nő nem válaszolt. Hosszú percek óta csönd volt a telefonban.
- Igen, igen. Itt vagyok - felelte gyorsan. - Azon gondolkodtam, hogy megkérdezzem-e.
- Miről? - csapott le a férfi.
- Hogy ráér-e ma este. Főznék valami finomat, és együtt vacsorázhatnánk. Szeretném megköszönni, amit értem tett - tette hozzá.
- Remek. Bár egy kissé elszomorodtam, hogy csak azért hív meg, hogy köszönetet mondjon. Már azt hittem...
- Kérem, Kevin! Ne hozzon zavarba - nevetett fel Hannah.
- Jó, rendben. Akkor este nyolc órakor tiszteletemet teszem. Már alig várom, hogy találkozzunk...
- Viszlát, akkor este - köszönt el a nő, de Kevin még egy pillanatra visszatartotta.
- Hannah!
- Igen.
- Ramsay nyomozó üzeni a rendőrségtől, hogy a mai nap folyamán felkeresi. Kérte, hogy tudassam. Ő nem akart telefo-

nálni, félt, hogy megzavarja a pihenésében.

- Értem. De mit akar tőlem? - kérdezte a nő fátyolos hangon.

- Semmi különöset. Biztosan néhány kérdést tesz majd fel.

Amikor a kórházban kihallgatták, nem volt valami jó állapotban. Talán azt gondolja, valami eszébe jutott.

- Nem, én már mindent elmondtam!

- Ne legyen ideges, Hannah! A nyomozó a barátom!

- Valóban? Akkor remélem, nem lesz olyan rémes, mint általában a rendőrök.

- Biztos, hogy nem fog sokáig kellemetlenkedni. Egyébként én majd este felvidítom.

- Jó. Akkor várom este - köszönt el a nő.

Dr. Reed még mindig a kezében tartotta a kagylót, és elgondolkozva meredt maga elé. Aztán megindult, hogy végre hazamenjen.

Hannah egész délelőtt a konyhában szerénykedett. Megtette az előkészületeket az esti vacsorához.

A bejárati csengő élesen megszólalt. A nő összeretent, s csak néhány pillanat múlva ment ajtót nyitni. Csodálkozott, hogy a kaputelefont nem használta a jövevény.

- Ki az? - szólt ki az ajtón, mert a kémlelőnyíláson egyáltalán nem látta az illető arcát.

- Philip Ramsay rendőrnnyomozó vagyok. Jó napot, dr. Moore.

Dr. Reed ígérte, hogy szól önnek a látogatásomról.

- Igen, igen. Tudok róla - nyitotta ki az ajtót a nő.

- Bocsásson meg, hogy zavarom, de szeretnék néhány kérdést feltenni önnek.

- Fáradjon beljebb - invitálta Hannah, és a szoba felé mutatott. A férfi megállt, és maga elé engedte a doktornőt, aki belépett a nappaliba.

- Kérem, foglaljon helyet - mondta a nő, és ő is leült.

- Kér valami italt? - kérdezte.

- Nem, köszönöm. Szolgálatban soha nem iszom - felelte a nyomozó, és elővette a jegyzetömbjét.

- Szeretném, ha ismét elmondaná azt az estét, amikor megtámadták. Tudom, hogy kegyetlennek tûnök, amiért ismét előhozakodom vele, de megnyugtatom, csak az ügy érdekében teszem. Szeretnék mielőbb elkapni a támadóját.

- Persze, megértem - felelte Hannah. - Kérdezzen csak, bár már mindent elmondtam, amire emlékszem, azért ismételtén megpróbálok visszaemlékezni.

- Köszönöm - mondta élénk figyelemmel a rendőr. Szeme a nő arcára tapadt, és arra gondolt, micsoda mázlista ez a Kevin. Ez egy igazi bombázó nő.

- Szóval - kezdte Hannah - azon az estén jóval tizenegy óra után mentem el a kórházból. Igyekeztem, mert szeretek nyolc órát végigaludni, hogy másnap ne legyek fáradt, és el tudjam maradéktalanul látni a munkámat. Még nem régen dolgozom itt, ezért igyekeznem kell, hogy ne találjanak semmiféle kifogást vagy kivetnivalót a munkámban. Amint kiléptem a kórház ajtaján, rögtön láttam, mennyire kihalt minden. A hatalmas parkon kellett átvágnom, mivel nem találtam helyet a kórházi dolgozók részére kialakított parkolóban. Egészen a park végében álltam meg, és arrafelé igyekeztem. Senki nem járt arra, egyetlen emberrel nem találkoztam, de mégis az volt az érzésem, hogy nem vagyok egyedül. Mintha valaki figyelt volna a sötétben. Többször is körbehordoztam a tekintetemet, de mivel elég rosszul megvilágított részről van szó, semmit, illetve senkit nem láttam. Már majdnem a kocsimhoz értem, amikor a semmiből elélem lépett dr. Howarth. Azt mondta, elkísér, mert nem biztonságos éjjel egy nőnek egyedül mászkálni ezen a részen. Még örültem is neki, fellélegeztem, amikor megmondta, hogy egy kolléga. Egyáltalán nem is gondoltam rá, hogy csaló vagy bűnöző. Nem. Annyira kellemes volt, ahogy beszélt.

- Nem volt ismerős a hangja? - kérdezte a nyomozó.

- Őszintén szólva, nem is tudom. Már többször végig gondoltam az egészet, és mintha ismerős lett volna a hanghordozása... De hiába töröm a fejem, nem ismerek rá. Lehet, hogy soha nem hallottam, csak emlékeztet valakire. Nem tudom.

- Folytassa, kérem - hajolt ismét a jegyzetei fölé Ramsay.

- Aztán a kocsihoz érve elköszöntem és beültem, illetve csak akartam, mert elkapta a karomat. Erősen szorította, feljajdul-tam. Ekkor sem engedte el. Azt mondta: "Várjon csak egy pillanatig, dr. Moore!" Igen, pontosan ezt mondta - bólogatott a nő határozottan. Látszott rajta, hogy teljesen beleéli magát az emlékekbe.

- Erre ön mit csinált?

- Mondtam, hogy késő van, legközelebb tovább beszélgetünk, de ekkor indulatosan rám kiáltott, hogy "Nem!" Ekkor még jobban megszorította a karomat. Én könyörögtem, hogy engedjen el, mert akkor már nagyon féltem. Azt hittem, valami örültem van dolgom. Ő azonban egészen durva lett, és azt mondta: "Nem szeretem, ha ellentmondanak nekem..." Akkor rántott egy nagyot rajtam, mire elvesztettem az egyensúlyomat, és ráestem. Már nem emlékszem tisztán, de mintha azt mondta volna, hogy napok óta figyel, mert roppant kíváncsi vagyok...

A doktornő itt elhallgatott, és a kezébe temette az arcát.

- Kérem, doktornő! Ha óhajtja, pihenjünk kicsit. Nem akarom felzaklatni.

- Nem, köszönöm, jól vagyok.

- Jó. Akkor folytassuk. Mit mondott még?

- Azt mondta, hogy... hogy is fejezte ki magát? - töprengett Hannah. - Igen, megvan! Azt mondta: "Most megköstollak!"

- Így mondta, hogy megköstollak? - kérdezte a nyomozó furcsa, döbönt arcot vágva.

- Igen, pontosan - bólintott Hannah. - Aztán én kiabálni kezdtem, kértem, hogy hagyjon békén, meg hogy ő örült, s ekkor a kezét a számra tapasztotta, és... és... lerántott a földre. A száját a számra szorította és... és... lehúzta... rólam... a... Hannah itt már nem tudta tartani magát, eleredtek a könnyei.

- Kérem, pihenjünk egy kicsit. Van időm, nem kell egyszerre mindent elmondania. Ha nem akarja, ne is mondja el... talán egy más alkalommal...

- De. El akarom mondani, hátha segíték... Azt akarom, hogy mielőbb rács mögé kerüljön ez az állat - hebegte a nő, és megtörölte az arcát, a szemét.

- Ezután ellenálltam, amennyire csak tudtam. Rúgkapáltam, de sajnos sokkal erősebb volt, mint én. Éreztem, hogy a karja izmos, mintha kisportolt lett volna. Később már nem védekeztem, minden erőlködésem hiábavaló volt. Megtörtént... megerőszkolt - mondta kí Hannah, aztán összerázkódott. A szemébe összegyűltek a könnyek, de erős volt, nem

sírta el magát.

- Aztán? - kérdezte a rendőr.

- Aztán először megsimogatott. Furcsán, mintha zongorázott volna a bőrömön. Finom ujjai voltak, mint egy művészenek.

A nyomozó lázasan jegyzetelt, a doktornő pedig folytatta.

- Egyszerre csak az ujjai a nyakamra fonódtak, akár egy bilincs, és egyre jobban szorítottak, míg végül már nem éreztem semmit. Innen már csak arra emlékszem, hogy a szememet kinyitva dr. Reed arcát láttam, amint fölém hajolt. A fejem iszonyatosan fájt, a szemem előtt tüzes karikák ugráltak...

- Köszönöm, doktornő. Remélem, nem fárasztottam ki nagyon. Még egy-két kérdésem lenne, aztán már itt sem vagyok - ígérte Philip.

- Az én érdekem is, hogy kiderüljön, ki volt az a gyalázatos, és soha többé ne tegyen ilyet... másokkal sem. Kicsit fájdalmas visszaemlékezés volt, de talán segít... könnyebben feldolgozom magamban - tette hozzá halkán.

- Biztosan így van - adott igazat neki a nyomozó. - Azt szeretném még kérni, hogy próbálja maga elé idézni az arcát. Valamennyire csak látta? Csak egy apró kis jellegzetességre - hátha visszaemlékszik.

- Sajnálom, de az arcát egyáltalán nem láttam, mert mint mondtam a kórházban a főfelügyelő úrnak is, maszkot viselt, amilyet a műtősök. Gondolom, ezért a hangja is más volt. Azt mondta, azért van rajta maszk, mert náthás, és nem akar senkit megfertőzni. De most mintha ismerős lenne az illata, amelyet éreztem, amikor... amikor erőszakosan megcsókolt. És a haja... a haja pedig...

- Mi volt a hajával? - kérdezte gyorsan a nyomozó.

- Vállig érő haja volt, s amikor lerántott a földre, én belekapaszkodtam, és mintha... mintha...

- Mi volt akkor? Kérem, mondja már! - sürgette a nyomozó, mert a doktornő ismét elhallgatott.

- Mintha a haja a kezemben maradt volna - mondta dr.

Moore, de szinte maga sem hitte, amit mondott.

- Ezt hogy érti? Kitépte a haját?

- Nem tudom, ezt már igazán nem tudom. Akkor már elvesz-

tettem az eszméletemet - felelte a nő.

- Köszönöm a türelmét doktornő. Tovább már nem is zaklatom.

A nyomozó felállt, és az ajtó felé indult.

- Nem volt kellemetlen a társasága, uram. Igazán udvarias, megértő volt, nem lehet egy szavam sem. A munkájához ez is hozzátartozik, tudomásul kell vennünk...

- Viszontlátásra, dr. Moore - nyújtott kezet, és lágyan megszorította a nő kezét.

Hannah becsukta az ajtót, és az ablakból figyelte, amint a férfi kikanyarodik a parkolóból. Az ő kocsija mögött állt.

Amint a rendőr elhajtott, egy másik kocsit tűnt fel. Egy ismerős kocsit. A szíve hevesebben kezdett verni. Egy fekete sport-Mercedis. Az órára nézett, amely a feje fölött épp elütötte a hét órát. Tehát nem az óra állt meg, hanem Kevin jött korábban. Gyorsan a sütőbe tette a sültet, a tortát a mikróba, a salátára pedig ráöntötte a tejfölös öntetet, majd berakta a hűtőbe. Milyen jó, hogy mindent előkészített...

A csengő épp akkor szólalt meg, amikor mindennel elkészült. Repült az ajtó felé. Remegő kézzel nyitotta ki, olyan volt, mint egy diáklány az első szerelem idején. De hisz ő még nem is volt igazán szerelmes - gondolta, miközben kinyitotta az ajtót.

- Jó estét, Hannah! Remélem, nem baj, hogy nyolc helyett hét órakor jöttem? Sajnos nem maradhatok sokáig, közbejött valami, amire nem számítottam.

- Persze hogy nem baj. Örülök, hogy végre itt van...

dadogta a nő vörös arccal. - Remélem, azért annyi ideje csak van, hogy megvacsorázzunk? - kérdezte.

- Annyi van, de ha gondot okoz a vacsora elkészítése, elmehetünk valahová.

- Nem, a vacsoránk hamarosan készen van. Pár perc és már tálalom! - biztosította a nő, és pirulva vette észre, hogy Kevin egy nagy csokor virágot szorongat a háta mögött.

- Ezt magának hoztam, Hannah! - nyújtotta át.

- Köszönöm. Nagyon kedves, igazán gyönyörű csokor - vette át könnyező szemmel.

- Kérem, foglaljon helyet, addig én vízbe rakom a virágot. Talál az asztalon a sarokban italt és poharat.

- Ön mit iszik? - kérdezte Kevin.
 - Valami gyengét. Mondjuk egy kevéske konyakot.
 - Oké! - nyúlt a pohár után a férfi.
- Hannah vázába rakta a virágot, és az asztalra rakta. Bosszanította, hogy lengő, sötétlila hosszú pongyolában fogadta az orvost, sajnos már nem volt ideje átöltözni. Talán nem érti félre gondolta, de érezte, hogy a vér máris az arcába fut. Végigsimította gyönyörű haján a kezét, és zavartan lépett a férfi mögé.
- Tessék az itala! - adta a kezébe a poharat Kevin. - Egészségére! - koccintotta hozzá a sajátját, majd a szájához emelte, de csak nagyon picit ivott.
 - Jól van? - kérdezte a nőt.
 - Igen, köszönöm - felelte, de nem nézett rá. Felugrott, mert a mikro jelzett. Bocsánatkérően tárta szét a kezét.
 - Volt már itt Philip? - lépett mellé Kevin.
 - Igen. Épp akkor hajtott el, amikor maga megérkezett. Az ő helyére állt be a kocsijával - mondta, majd érezte, hogy ismét elpirul. Elárulta magát, hogy látta.
 - Tényleg? Milyen kár, hogy nem értem ide előbb - mondta a fejét csóválva az orvos.
 - Régről ismerik egymást? - kérdezte Hannah, miközben a sültet az asztalra helyezte.
 - Igen. Együtt jártunk iskolába, egészen addig, amíg egyetemre nem mentünk. Ő nyomozó lett, én pedig orvos. Akkor váltak szét az útjaink, sajnos azóta nem is találkoztunk, csak most, amikor... - Kevin elharapta a mondat végét.
 - Ezek szerint az én szerencsétlen esetemnek köszönhető, hogy találkoztak?
 - Igen - bólintott az orvos, és kissé meglepte, hogy a doktornő mosolyogva beszél róla.
 - Sokat kellemetlenkedett a barátom? - kérdezte vidáman.
 - Nem. Igazán nagyon kellemes ember. Kedves, figyelmes, nem is olyan benyomást tett rám, mintha rendőr lenne, hanem inkább egy barát.
 - Örülök neki. Phil valóban nagyon kellemes ember. Miket kérdezett? - érdeklődött.
 - Hát... el kellett mondanom újból mindent, ami akkor este

történt - felelte.

- Nagyon kellemetlen volt visszaemlékezni? - kérdezte, és a szeméből együttérzést olvasott ki a nő.

- Igen, egy kicsit felkavart, de azt hiszem, segíteni tudtam.

- Valóban? - kapta fel a fejét az orvos. - Letette az evőeszközöket a kezéből, és egészen a nő felé fordult. - Mit mondott, amivel előbbre jut a nyomozás?

- Visszaemlékeztem rá, hogy a férfinak talán... bajusza volt, és hogy amikor a hajába ragadtam, a kezemben maradt.

- A haja? - kérdezte az orvos, és összeráncolta a homlokát.

- Nem tudom. Ezt igazán nem tudom. De mintha a haja a kezemben maradt volna. Sajnos, hamarosan elvesztettem az eszméletemet, így nem vagyok benne biztos, hogy valóban így volt, vagy csak képzelem.

- Ne beszéljünk most erről - ölelte át a nő vállát a férfi. -

Nem akarom, hogy szomorú legyen. - Kezével megcirógatta a nő nyakát, és egészen lágyan egy apró csókot lehelt a füle mögé. Hannah érezte, hogy lódul meg testében a vér, de abban a pillanatban érezte a feszültséget is, amely a hatalmába kerítette, amint arra gondolt, hogy a férfi akar tőle valamit.

Kevin azonban elengedte, és kedvesen nézett rá...

A vacsora kellemes légkörben telt el. A férfi egyetlen mozdulattal sem próbált közeledni ezután.

A kávé a nappaliban itták meg, aztán az orvos hamarosan elköszönt.

- Köszönöm a vacsorát, nagyon finom volt. Nemcsak kitűnő orvos, de remek háziasszony is! - dicsérte meg többször is, aztán készülődni kezdett.

- Sajnálom, hogy már el kell mennie - mondta Hannah, pedig valójában örült neki. Furcsán érezte magát, amióta a férfi átölelte. Nem tudta megmagyarázni az okát, de ideges lett.

Biztos közrejátszik az a dolog... - gondolta, aztán összerettent. Az illat... igen, ugyanaz az illat.

- Jó éjt, Hannah! - intett a férfi az ajtóból.

- Jó éjt, Kevin! - emelte fel a kezét a doktornő is, és addig állt az ajtóban, amíg a férfi el nem hagyta a lépcsőfordulót.

Philip beérve a rendőrségre, észrevette, hogy a jelvénye és az

igazolványa nincs nála. Visszament a kocsihoz, és alaposan végignézte. Sajnos sehol nem találta.

Az irodájába sietett, a fiókokat is kihúzgálta, a benti ruhájának, a felső kabátjának a zsebeit is átvizsgálta, és ott sem lelte meg.

- Hol a csudában hagytam el? - töprengett, amikor megszólalt a telefon.

- Ramsay nyomozó! - szólt bele kissé idegesen.

- Örülök, hogy elértem, Philip! Ugye nem haragszik, ha így szólítom? Hannah, azaz Moore doktornő vagyok...

- Nagyon kedves, hogy a nevemen szólít. Legalább érzem, hogy nem zavartam nagyon... és hogy nem haragszik rám, amiért alkalmatlankodtam.

- Szó sincs róla. Azért telefonáltam, mert megtaláltam a jelvényét. Valószínűleg kicsúszhatott a zsebéből...

- Hála az égnek! Már mindenütt kerestem - mondta fellelégezve a nyomozó. - Néhány pillanat múlva indulok érte. Köszönöm, hogy ideszólt.

- Szívesen tettem. Akkor várom... Viszlát - tette le a nő a telefont.

Néhány perc múlva megszólalt a kaputelefon.

A doktornő nem is szólt bele, csak megnyomta a berregőt, mire az ajtó kinyílt. Biztos volt benne, hogy csakis a rendőr az. Amint az ajtó előtt meghallotta a lépteket, kinyitotta, és nevetve nyújtotta ki előre a kezét, a rendőrségi igazolványt lobogtatva.

A nevetés azonban az ajkára fagyott. Az ajtóban ugyanis nem a rendőr állt, hanem dr. Howarth.

Dr. Moore döbbenten meredt az ajtóban álló férfira. Most is viselte a maszkot az arcán, a szeme fényesen villogott. A nő érezte, hogy mindjárt elájul.

- Mit keres maga itt? - nyögte ki nagy nehezen.

- Magát - felelte a férfi, és elkapta a nő kezében lévő jelvényes igazolványt, miközben egyre beljebb jött a lakásba. Philip Ramsay nyomozó kiugrott a kocsiából, és futva igyekezett a ház felé. Szinte bukdácsolva szaladt fel a néhány lépcsőn. Furcsának találta, hogy a kapu nyitva volt.

Amint felért, kopogott az ajtón, de semmi mozgást nem

észlelt.

- Dr. Moore! Ramsay nyomozó vagyok! Kérem, nyissa ki az ajtót! - szólt az ajtó részébe elég hangosan.

Várt néhány pillanatig, de mivel semmit nem hallott bentől, megnyomta a csengőt.

Ismét csend, semmi mozgás. Idegesen nézett szét, aztán kezét a pisztolyára helyezte, majd ismét kopogott, kissé hangosabban.

Miután most sem reagált a doktornő a kopogására, vállával nekifeküdt az ajtónak, hogy benyomja. Legnagyobb meglepetésére az ajtó feltárult, ő pedig majdnem beesett, éppen a földön fekvő Hannah előtt állt meg. A látványtól felhördült. A nő nyakán vörös nyomok virítottak. Philipnek le sem kellett hajolnia, tudta, hogy a nőt megfojtották.

- Úristen! - suttogta, aztán gyorsan a telefonhoz lépett.

Közben arra gondolt, felhívja Kevint, mert jól látta, mennyire közel áll hozzá a doktornő.

Megkereste a férfi telefonszámát, amelyet még a kórházban írt fel a többi telefonszámhoz. Először az otthonit próbálta meg. A telefon kicsöngött, de Kevin nem vette fel.

- Talán már alszik - gondolta, aztán a kórházi számot tárcsázta.

Lehet, hogy valamiért vissza kellett mennie...

- Jó estét! - köszönt, amikor felvették a telefont. - Ramsay nyomozó vagyok, dr. Reeddel szeretnék beszélni. Tudná adni?

- Sajnálom, a doktor úr már elment...

- Fontos lenne beszélnem vele... tudja, mi barátok vagyunk. Nem tudja, egyenesen hazament a kórházból? - kérdezte.

- Biztos, hogy nem hazament, mert én hoztam neki egy csokor virágot. Azt mondta, meglátogatja dr. Moore-t... Tudja, ő az, aki...

- Igen, igen, tudom - mondta Philip. - Biztos, hogy odament? - kérdezte.

- Igen. Még meg is hagyta, hogy ha sürgősen szükség lenne rá, a doktornőnél tíz óráig megtaláljuk.

Philip az órájára nézett. Fél tizenegy volt.

- Valami baj van, uram? - kérdezte a nővér, mert a rendőr

hallgatott.

- Igen... Dr. Moore-t ma este a lakásán meggyilkolták - felelte.

- Hogy... mit... mit mondott? - hebegte a nővér.

- Sajnos, Hannah Moore doktornőt holtan találtam a lakásán. Épp onnan beszélek - mondta.

- Szent isten! És kí tette? - kérdezte a nővér.

- Azt én is szeretném tudni - felelte Philip. - Szeretném, ha dr. Reed valahonnan előkerülne, megmondaná neki, hogy ke-restem, és feltétlenül beszélnem kell vele.

- Igen, uram. Feltétlenül megmondom - motyogta a nővér. Philip letette a kagylót, és maga elé meredt.

- Kevin itt járt volna? Vajon mikor jött és mikor ment el? - gondolkozott hangosan. Az agya lázasan dolgozott, de aztán a homlokára ütött.

- Térj már észre, Phil! Csak nem gyanúsítod dr. Reedet, akit jól ismert, aki orvos és a doktornő barátja? Nem, ő nem lenne képes rá, és vajon miért tenné?

- Micsoda hülyeségek járnak a fejemben - legyintett, aztán eszébejutott a jelvénye és az igazolványa.

Keresni kezdte, de sajnos eredménytelenül.

Kintről behallatszott a rendőrautók sivítő jelzése, aztán hamarosan lábdobogások verték fel az egész házat.

- Nos, Philip?. Mi újság? - kérdezte Coogan, miután megtörölte zsebkendőjével izzadt homlokát.

- Semmi jó, főnök. A doktornővel történt beszélgetésem után visszamentem az irodába, de mielőtt felmentem volna, észrevettem, hogy nincs meg a jelvényem, az igazolványom. Visszasiettem a kocsihoz, de ott sem találtam, majd az irodám-ban is átnéztem mindent. Sehol nem volt, aztán telefonált dr. Moore, hogy megtalálta. Biztosan kicsúszhatott a zsebemből. Megígértem, hogy hamarosan érte megyek, de mire oda-értem, illetve ide, már nem találtam életben... A jelvényemnek és az igazolványomnak is nyoma veszett.

- Ez érdekes - csóválta a fejét Coogan, és a doktornőhöz lépett.

- Van, ami még ennél is érdekesebb - mondta Philip.

- Na, és mi az? - nézett rá a főfelügyelő.

- Ma, miután én elmentem, dr. Reed itt járt dr. Moore-nál.
- Hogyan? - meredt tágra a főfelügyelő szeme.
- Igen. A kórházban kerestem, de a nővér mondta, hogy idejött.
- Tehát, ő látta utoljára életben - tûnődött el a férfi.
- Ez igaz. Semmi külsérelmi nyom nincs az ajtón?
- Semmi. Valószínűleg ő nyitotta ki az ajtót. Ismerős lehetett, aki utoljára nála járt. Nagyon remélem, hogy mégsem Kevin volt.
- Van újság, dr. Calvin? - kérdezte a doktornőt vizsgáló orvost.
- Van, Coogan, van - bólogatott az orvos.
- Mi a fene... Ne csigázza már az amúgy is megtépázott idegeimet, doki! Bökje már ki, mi van...
- Dr. Moore nem halt meg. Halványan ugyan, de érzem, hogy ver a szíve.
- Ez fantasztikus! - kiáltott fel Philip. - Akkor elkapjuk a tettest! A doktornőnek ismernie, látnia kellett.
- Igaza van, Phil - bólogatott a főfelügyelő.
- Gyorsan be kell szállítani a kórházba! - mondta Philip. - Talán oda, ahol Kevin dolgozik.
- Nem! - mondta határozottan Coogan. - Nem! Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha egy magánkórházba vinnénk, ahol senki nem tud róla. Azt a látszatot kell kelteni, mintha a doktornő meghalt volna. A tettes valahogyan tudni akarja majd hogy mi történt, s ha azt mondjuk, hogy meghalt, de a holttestet nem adjuk ki még, el fog valamit követni idegességében. Ebben biztos vagyok.
- Van benne valami, főnök! - bólogatott Philip. - Legyen, ahogy ön gondolta.
- r. Calvin most segítsen! Adjon tanácsot, hova vigyük dr. Moore-t?
- Az orvos megvakarta a füle tövét, amely szokása volt, aztán lekapta a szemüveget az orráról.
- Van egy orvos barátom, akinek a kórháza épp megfelelő lenne. Az Edward Hospitalról beszélek. A kórház egy eldugott, csendes helyen van a 415. utcában.
- Rendben, akkor intézkedjen, nehogy meghaljon a tanú. Ha

ő életben marad, a gyilkos, illetve tettes, mert hisz a gyilkos munkája nem fejeződött be halállal, a kezünkben van. Beszéljen a kórházzal vagy a barátjával, de minél előbb! - sürgette a főfelügyelő.

Az orvos néhány perc múlva már ismét a doktornő felé hajolt. Injekciót adott neki, aztán kissé megnyugodott, amint annak szívverése kezdett erősödni és szabályosabbá válni.

Hamarosan megérkezett az Edward Hospital kórház magánmentője, amellyel elszállították a doktornőt. Coogan főfelügyelő és Philip dr. Calvin társaságában a beteggel ment.

A rendőrök miután elvégezték a rutinvizsgálatokat, befejezték a nyomkeresést, lepecsételték az ajtót, aztán távoztak.

A főfelügyelő megismerkedett dr. Edward Wooddal, s miután meggyőződött róla, hogy dr. Moore jó kezekbe került, és senki nem fogja megtudni, hogy itt van, Philippelel együtt távoztak. Dr. Calvin még maradt.

- Főnök! Én szívesen visszamennék dr. Moore lakására.

Valahol ott kell lennie az igazolványomnak. Túlságosan ideges voltam ahhoz, hogy tüzetesebben megpróbáljam keresni.

- Már le van pecsételve a lakás, Philip.

- Tudom, de valami azt súgja, hogy vissza kell mennem.

Majd másik pecsétet teszek rá, ha elhagyom.

- Nem bánom, de ne nagyon túrjon össze semmit. Hátha szükség lesz még a helyszínre.

- Tudom főnök! Igyekszem az apró kis nyomot is meghagyni, minden úgy lesz, ahogy most van - felelte.

- Jó, akkor menjen, aztán jöjjön be az irodába, Jó lenne végre látni már a laboreredményt, és még a Caroline Alvarez ügye is megoldásra vár. Azt hiszem, ma éjjel az irodában látjuk meg a napfelkeltét.

- Igen, uram! - kiáltott Philip, s azzal már el is tűnt a kocsija a széles úton.

Az óra épp két órát mutatott, amikor beállt a doktornő kocsija mögé. Az utca csendes volt, a ház sötét, egyetlen ablakban sem égett villany. Mindenki nyugodt éjszakai álmát aludta.

Philip álldogált néhány percig a kapuban, amikor egy idős urat vett észre. A ház felé tartott, majd amikor egészen közel jött, kulcsot vett elő a zsebéből.

- Jó estét, uram! Megengedné, hogy magával én is bemenjek? Dr. Moore vár... A kulcsot, amit adott, otthon felejtettem, nem akarok ilyen késői órában felcsörögni.

- Jöjjön csak, uram - tárta ki a kaput a férfi. - Én ugyan nem ismerem dr. Moore-t, mert a testvéremnél vagyok vendégségben. A kulcsot tőle kaptam, hogy be tudjak jönni, ha későn érnék haza...

Azzal a földszint egyik lakásába ment, Philip pedig a liftet vette igénybe. Nem akarta, hogy a léptei zajával felverje a csendet.

A lakáshoz érve szinte a lélegzete is elállt. A rendőrségi pecsét fel volt törve.

Ramsay nyomozó óvatosan közelítette meg a lakás ajtaját.

Pisztolyát a kezébe vette, és fülét az ajtóra tapasztotta.

Semmi zaj nem szűrődött ki bentről. A férfi a kezével meglökte óvatosan az ajtót, s az feltárult. Ezek szerint nem zárták be belülről. Fellelegzett. Félt, hogy nem tud bejutni.

Az ajtó csendben tárult fel, a sötét előszobába lépve behajtott maga mögött az ajtót. A falhoz lapulva lépkedett előre, szinte a lélegzetét is visszatartotta.

A nappaliból semmi fény nem szűrődött ki, ezért elindult, hogy felmenjen a lépcsőn. Az emeleten a vendégszobák voltak, ahogy a doktornő a beszélgetésük folyamán véletlenül megemlítette.

A nyomozó elindult óvatosan a lépcső felé. Körülbelül három-négy lépést tehetett, amikor mögötte megreccsent valami.

Philip akkor érzett ilyet utoljára, amikor még ifjú rendőrként járőrözött, és drogosokkal kellett megküzdenie. Láttá az ellenfél lendülő karját, tudta, hogy mit kell tennie ahhoz, hogy elhárítsa az ütést, az agya már ki is adta a parancsot. De most az inak már nem rándulhattak össze - nem volt rá idő.

Iszonyatos fájdalmat érzett a fején, majd úgy terült el a földön, akár egy perzsaszőnyeg... A szemére az öntudatlanság homálya ereszkedett.

Még utolsó érzékével vette, hogy valaki gyors léptekkel elszalad mellette, aztán síri csend vette körül.

Már jó ideje feküdt ott, amikor kezdett agya felfogni zajokat a külvilágból.

- Philip! Mi történt? - hallotta a főnöke hangját. - Térjen magához, barátom! - pofozgatta elég határozottan. A férfi lassan kinyitotta a szemét, és meglátta a főfelügyelő arcát. Furcsán imbolygott előtte, néha kettő, sőt három arcél is ugrándozott előtte.

- Csakhogy magához tért! Már azt hittem...

- Még nem haltam meg, főnök - nyöszörögte Philip fájdalmas arcot vágva.

Megpróbált felállni. Harmadszori kísérletre - némi főnöki segítséggel - próbálkozásait siker koronázta. Csak amikor maga alá rendezte a lábait, döbrent rá, mennyivel biztosabban létezett az árnyékvilágban ülve, mint így. Lépett egyet-kettőt. Némi kitérő után elérte a széket, de nem ült rá. Hozzá kell szoknia a járáshoz - gondolta. Ismét megindult, és ismét kitérőkkel tért vissza a főnökéhez.

- Jól van? - kérdezte Coogan egész barátságos hangon.

- Voltam már jobban is, de azért nem panaszkodom. Járhatam volna sokkal rosszabbul is - motyogta.

- Nos, ha jól van, el is mondaná, hogy mi történt magával?

- kérdezte a főfelügyelő.

- Nem sokra emlékszem - pislogott Philip. - Idejöttem, aztán láttam, hogy az ajtón nincs rajta a rendőrségi pecsét. Valaki megelőzött - gondoltam. Csendben belopakodtam, de úgy látszik, nem voltam elég óvatos. A lépcső aljánál nem jutottam tovább, mert hátulról valaki alaposan fejbe kólintott. A többire nem emlékszem, de gondolom, az eset magáért beszél.

- Ezek szerint arra sem volt ideje, hogy szétnézzen, és megkeresse a jelvényét és az igazolványát?

- Nem, valóban nem. De ön... ön hogy került ide? - kérdezte Philip, és fájdalmasan tapogatta meg a feje tetején nőtt hatalmas dudort.

- Vártam, de nem jött vissza időben az irodába, ezért arra gondoltam, hogy jobb lesz, ha magam is idejövök. Hoztam néhány embert is magammal...

- Vettem észre - bólogatott Philip, mert a kollégái ismét nyomokat keresve járták be az egész lakást.

- Keressétek Ramsay nyomozójelvényét és igazolványát is!

- kiáltott oda Coogan feléjük, aztán Philiphez fordult.
 - Elolvastam a laborjelentést - mondta elgondolkozva.
 - Melyiket? - kérdezte Philip.
 - A Caroline-ét is és a doktornőét is - válaszolta a főfelügyelő. Most speciel a doktornőéről beszélek - tette hozzá.
 - Igen? - nézett rá érdeklődve a fiatal rendőr.
 - Találtak nála hajszálat, amelyet megvizsgálva kiderült, hogy nem élő hajról van szó.
 - Tehát a doktornő igazat mondott, amikor azt mondta, hogy a haja a kezében maradt. Parókát használt a disznó - dohogott Philip.
 - Úgy van - bólintott Coogan.
 - Más?
 - Más nincs. Sem a kocsiban, sem a földön nem hagyott nyomot az illető. Két emberem ma egész nap a kórházban ügyködött, természetesen nem ismeri senki dr. Howarthot. Ilyen nevű orvos nem dolgozik és nem is dolgozott soha a röntgenben, de még a kórházban sem.
 - Akkor megint jól kikaptuk. Egy helyben álldogálunk - kesergett Philip.
 - Szerintem el fog valami hibát követni ez a gazember. Ha nem csal a megérzésem, éppen ő volt a hívatlan látogató maga előtt.
 - Milyen kár, hogy nem vethettem rá csak egyetlen pillantást is - mondta Philip bosszankodva.
 - Hát bizony, ha meglátja, valószínű, hogy engem nem lát meg soha többé. Akkor nemcsak ilyen kis ütést mér a fejére, hanem olyat, amely halálos.
 - Az lehet - szívta meg a fogát Philip.
 - Azt hiszem, ideje mennünk. Nézze csak? Most kel fel a nap! - mutatott kifelé Coogan.
- Az autóban ülve Philip elég cudarul érezte magát. Émelygett és szédült. Olyan sápadt volt, mint aki halálos beteg.
- A kocsimmal mi van, főnök? - kérdezte.
 - Itt jön utánunk, ne izguljon! - nyugtatta meg a főfelügyelő és elmosolyodott. - Egyébként csak hátranéz és láthatja...
 - Ha én most hátra tudnék nézni! - sóhajtotta Philip, és lemondóan legyintett.

- Kérek sürgősen két nagy adag kávé! - kiáltotta el magát Coogan, amint felérték az irodájába.

- Üljön le, Philip, mindjárt hozzák a kávé. Meglátja, sokkal jobban lesz. Hamarosan hozatok valami ennivalót is, hisz reggel van, itt az ideje, hogy együnk.

Philip szinte rosszul lett, amint az evést említette neki a főnöke. A gyomra összerándult, a nyál összegyűlt a szájában.

- Nekem elég lesz a kávé - nyöszörögte szinte megzöldülve.

- Jó, ahogy gondolja! - hagyta rá a főfelügyelő, és a papírokba temetkezett.

Megszólalt a telefon.

- Vegye már fel, Philip! Hadd olvassam végig ezt az átkozott jegyzőkönyvet - dohogott a férfi, de nem emelte fel a tekintetét a papírról.

- Tessék! - szólt bele elég zordan a telefonba Philip.

- Te vagy az, Phil? - ismerte fel Kevin a hangját.

- Igen, Kevin, én vagyok - felelte. - Jó reggelt. Örülök, hogy előkerültél. Hol vagy?

- A kórházban vagyok, dolgozom - mondta az orvos.

Hallottam, hogy tegnap este kerestél. A szabadnapomat majd kiveszem máskor.

- Igen. Ezek szerint már azt is tudod, hogy dr. Moore...

- Igen, tudom. A nővér, akivel beszéltél, reggel ezzel a szomorú hírral fogadott. Annyira hihetetlen. Még tegnap este együtt vacsoráztunk a lakásán.

- Hány órakor? - kérdezte Philip.

- Mi az, Phil? Kihallgatás?

- Kevin! Kérlek, most ne viccelődj! Jó lenne, ha be tudnál jönni, és elmondanád, hogy mi történt a doktornő lakásán. Aztán aláírod a jegyzőkönyvet, és már mehetsz is vissza a betegekhez.

- Jól van, jól van, már megyek is - vált egy kissé sértődötté a hangja.

- Köszönöm, akkor várlak - tette le a férfi a telefont, és elgondolkozott.

- Főnök! Mi van a Caroline-féle ügyel? - kérdezte.

- Épp azt olvastam el... azaz a jegyzőkönyvet - közölte a főfelügyelő. - A lányt először megfojtották, aztán megerősza-

kolták, majd alaposan fejbe vágták... És egy érdekesség: a lánynak eltűnt a bugyija.

- Tessék?

- Jól hallotta, Ramsay nyomozó, Caroline bugyija nem volt sem rajta, sem pedig mellette.

- A szemét, perverz állat! - csapott az asztalra Philip, aztán ismét a fejéhez kapott.

- Igen, lehet, hogy egy perverz alak. Meg kell vizsgálni a lány ismerőseit, főleg a férfiakat. Kezdhetjük mindjárt ezzel a híres, nevezetes Ronyval - javasolta Coogan.

- A lány barátjával? - nézett rá Philip.

- Igen. A lány barátjával, illetve a lányom barátjával.

- Hogy mondta? - villant a férfi szeme.

- Ez a félvér kölyök először Marynek csapta a szelet, majd átpártolt Caroline-hoz. A diszkóban azon az estén, amikor maga hazahozta, a lányommal táncolt a fiú. Caroline ezt rossz néven vette, ezért hagyta ott, és ment egyedül haza. Mary látta, hogy nagyon bántotta a dolog... Most saját magát vádolja a lány haláláért.

- Szegény Mary...

- Megtudtam tőle a fiú címét.

- Akkor ha beszéltem Kevinnel, elmegyünk és meglátogatjuk - mondta Philip még mindig a fejét tapogatva.

- Tessék? - nézett értetlenül a főnöke.

- Én megyek, maga megy haza. Pihennie kell. Jó lenne, ha benézne egy orvoshoz is útközben. Csúnya az a púp a fején.

- Á, semmiség. Egyébként már elindult hozzám egy orvos.

- Dr. Reed?

- Igen, ő - bólintott Philip.

- De hisz ő ideggyógyász?!

- Egy sebet csak el tud látni. Vagy legalábbis megnézni, hogy mennyire súlyos.

- Igaza van - hagyta rá Coogan.

Egy rendőr kopogott, és utána belépett az irodába. A két kávé lerakta az asztalra.

- Kér még valamit, főnök?

- Igen, hozzon nekem valami kiadós reggelit, Bob - mondta, majd az ajtó felé fordult, ahol megjelent dr. Reed magas, csinos

alakja.

- Jó reggelt, uraim! - köszönt, majd kezét fogott mindkét rendőrrel.

- Jó reggelt, dr. Reed! - fogadta a köszönését Coogan. - Foglaljon helyet! - mutatott az asztala előtt álló karosszékre.

- Köszönöm - ült le Kevin, és a lábát keresztbe rakta. Ideges volt, bár igyekezett leplezni.

- Hogy vagy, Kevin? - kérdezte Philip.

- Rosszul. Nagyon megviselt a hír Hannah... akarom mondani dr. Moore-ról. El sem hiszem - ingatta a fejét.

- Pedig igaz - bólintott Philip, és a fejmozdulatát éles fájdalom követte. Odakapott a sebhez.

- Mi történt veled, Phil? Megsebesültél? - ugrott fel Kevin, és a barátjához lépett. - Mutasd csak! - nyomta le a férfi fejét, és alaposan szemügyre vette a dudort, melyet középen egy mély seb szelt át. A vértől a férfi szőkésbarna haja összeragadt.

- Be kell jönnöd velem a kórházba. A sebészeten majd összeöltik neked.

- Miért nem inkább te?

- Nem, ez nem az én szakterületem, jobb, ha szakemberre bízunk. Elég mély a seb, jó alaposan fejbe vágtak.

- Hát... azt meg kell hagyni - bólogatott Philip, és fájdalmas vigyort vágott.

- Akkor vágjunk bele, aztán jössz velem a kórházba! - mondta Kevin, és visszaült a helyére.

- Szeretném, ha elmondanál mindent, amit csak tudsz a doktornőről.

Philip most igazi rendőr volt, nem barát.

- Rendben. Dr. Moore csak két hónapja, nem, lassan három hónapja dolgozik az osztályunkon. Nem hosszú idő, így hát túlzottan sokat nem tudok róla. Nagyon igyekvő, rendkívül tehetséges és jó orvos annak ellenére, hogy nagyon kezdő. Komolyan veszi a munkáját, ha kell, több műszakot is vállal. Érdeklí minden, kérdez, ha nem tud valamit, vagy ha bizonytalan - mondta, észre sem véve, hogy jelen időben beszél róla.

- A magánéletéről tudsz valamit?

- Nem. Szinte semmit. Fogalmam sincs, kik a barátai vagy az ismerősei. A kórházon kívül még soha nem találkoztunk,

illetve egy vagy két hete, amikor beültünk egy kávézóba. És... és most, amikor nála vacsoráztam. Tudod, elhoztam a kocsiját, beálltam vele a parkolójukba a háza elé. Reggel hívott telefonon, amikor észrevette az autóját. Boldog volt és vidám. A hangja nagyon vidáman csengett, ő hívott meg vacsorára... Meg akarta köszönni, hogy törődöm vele... Pedig hát ezért nem jár köszönet, kollégáról van szó, akinek szüksége volt a segítségre. Ennyi az egész. Ezt bármelyik kollégáért megtettem volna - tette hozzá.

- És a vacsora? Hogy telt? - kérdezte Philip.

- Kissé korábban, pontosan egy órával korábban érkeztem, mert közbejött valami. Nyolc óra helyett hét órakor csörgettem be hozzá. Már várt, és láttam rajta, hogy sokkal jobban van.

- Beszélgettünk, és én véletlenül megemlítettem azt a bizonyos esetet, de nem lett szomorú, inkább úgy éreztem, nem esik nehezebbre beszélni róla. Elmondta, hogy nála jártál, és milyen kellemesen beszélgettetek. Sokkal jobban félt tőle, de te kedves voltál és figyelmes.

- Ő is remek társaság volt - szólt közbe Philip.

- Aztán feltálalta a remek vacsorát. Sajnos, mint mondtam, nem maradhattam sokáig, ezért is mentem hozzá korábban. Tíz óra körül jöhettek el, pontosan nem tudom - nézett Philipre.

- Kerestelek otthon, de nem találtalak... Hol voltál? - kérdezte a nyomozó.

- Mikor?

- Amint visszaértem az irodába, észrevettem, hogy nincs meg a jelvényem és az igazolványom. Mindenütt kerestem, amikor telefonált dr. Moore, és közölte, hogy nála maradt. Biztosan kiesett a zsebemből. Megígértem, hogy hamarosan érte megyek, de mire visszaértem a lakására, ő már a földön feküdt. Onnan hívtalak, úgy tíz óra után néhány perccel.

- Ez szörnyű! - ugrott fel Kevin. - Én épp elmentem, te pedig még nem érkeztél vissza. Ezt az időt használta ki a tettes - mormolta maga elé.

- Igen, valószínűleg így volt - bólintott Philip. - Nos, merre jártál fél tizenegy tájékán? - kérdezte ismét.

- Azt hiszem, egy élelmiszerüzletben. Bevásároltam, mert már nem volt otthon semmi. A hűtőszekrényem kongott az

ürességtől, aztán tettem egy nagy sétát, csak úgy cél nélkül. Néha szükségem van rá, mert a kórház levegője után szinte légszomjam van - mondta.

- Mikor értél haza? - kérdezte Philip.

- Fogalmam sincs. Talán úgy éjfél után lehetett. Tényleg nem emlékszem rá. Gyorsan lezuhanyoztam, és beestem az ágyba. Reggel pedig nyolc óra előtt már bent voltam a kórházban. Akkor tudtam meg, hogy mi történt. Rögtön hívtalak...

- Egyáltalán nincs senki, akiről beszélt volna, vagy sűrűbben emlegetett volna a doktornő? Nem voltak telefonjai?

- Nem tudok róla. Hidd el, Phil mindent elmondtam, amit csak tudtam róla. Én magam is alig ismertem. Bent a kórházban, mint kolléga, nagyon jól megállta a helyét, pedig mint mondtam, igencsak kezdő volt.

- Már csak arra válaszolj, miért hétre mentél nyolc helyett?

Mi jött közbe? - kérdezte. - Aztán aláírod a jegyzőkönyvet, és kész vagyunk.

- Semmi... csak fáradt voltam, szerettem volna időben hazamenni - felelte Kevin.

- Értem. Akkor itt írd alá - toltá elé a jegyzőkönyvet. - Mehetsz is!

- Te nem jössz velem? Arról volt szó, hogy...

- Nem, sajnálom, most nem mehetek.

- De igen! Ez parancs, Ramsay nyomozó! - nézett rá Coogan mérgesen.

- Rendben, főnök, de csak egy feltétellel.

- Maga nekem nem szab feltételt, igen? - mordult rá a főfelügyelő, de aztán hozzátette? - No, mi lenne az?

- Ha megvár. Én is menni akarok ehhez a Ronaldhoz.

- Ronald? - kapta fel a fejét az orvos. - Nekem is volt egy Ronald nevű betegem. Egy fiatal félvér fiú.

- Tényleg? - csapott le rá Philip. - Remek, akkor majd beszélsz nekem róla útközben.

- Phil! Nem szívesen, hisz köt az orvosi esküm.

- Kevin! Ha bűntényről van szó, akkor sem beszélhetsz?

- Bűntényről? Csak nem követett el valamit?

A főfelügyelő és a nyomozó összenézett.

- Nem tudjuk még, hogy elkövetett-e valamit, csak a neve

került szóba. Pontosan azért, hogy minél többet tudjunk meg róla, és tisztázódhasson a szerepe, azért lenne jó, ha beszélne róla.

- Rendben van, Phil. A kórházban, amíg neked összeöltik a sebedet, kikeresem a kartonját.

- Köszönöm, Kevin. Hidd el, szigorú titoktartás mellett kezeljük az adatokat, innen nem szivároghat ki semmi.

- Oké. Cserébe én is szeretnék tőled megtudni valamit.

- Kérdezz csak...

- Hol van dr. Moore holtteste?

Philip oldalra sandított a főnökére, aki alig láthatóan nemet intett.

- Ne haragudj, Kevin, de most még nem árulhatom el.

Hamarosan megtudod. Hidd el, ha tehetném, megmondanám, de felsőbb utasításra nem tehetem.

- De... de én orvos vagyok, a doktornő a közvetlen kollégám volt, és a tetejében még a barátod is vagyok.

- Sajnálom, még akkor sem. Ez egészen más dolog, mint az orvosi titoktartás, Kevin. Ezt meg kell értened.

- Jól van, megértem - mondta az orvos, és kezét fogott a főfelügyelővel.

A kórházban Kevin lekísérte Philipet a sebészetre, és ott hagyta. Megígérte, hogy hamarosan visszajön érte.

A nővér kitisztította a sebet, és előkészítette az orvosi beavatkozáshoz.

- Nagyon fog fájni? - kérdezte a nyomozó, és láthatóan félt.

- Nem - nevette el magát a nővér. - Ha jól tudom, mintha azt diktálta volna be, hogy a rendőrségnél dolgozik.

- Igen, nyomozó vagyok.

- Nyomozó? És fél egy kis tûszúrástól? - ingatta a fejét a nővér rosszallóan, de a szeme mosolygott.

- Ez egészen más - mondta Philip, és még jobban elsápadt.

Ugyanis az orvos jelent meg beöltözve, úgy mint egy mûtéhez. Csak a szeme látszott ki a maszk alól.

A nővér több apró szúrással érzéstelenítette a seb környékét, az orvos pedig hallatlan ügyességgel és gyorsasággal összeöltötte. Szinte semmit nem érzett.

- Készen vagyunk, nyomozó úr! - mondta a nővér, és felsegítette a férfit fekvő helyzetéből.
- Nem viccel? Tényleg kész? - kérdezte, és körbenézett, hogy megköszönje az orvosnak a fájdalommentes munkát, de már nem látta sehol.
- Szerettem volna megköszönni, de nem látom a doktort sehol - mondta a nővérnek.
- Sok a munkánk, nem érünk rá - nevette el magát a nővér. Az arcán két huncut kis gödröcske jelent meg, mely bájossá tette. A bőre szép, a haja sötét volt, s a fehér főkötő alól minduntalan kihullott egy-egy göndör tincs.
- Akkor magának köszönöm meg, nővérke. Igazán remek munka volt, egyáltalán nem fájt.
- Szívesen. Örülök, hogy ezt mondja, majd egy hét múlva jöjjön vissza kérem, hogy kiszedjük a varratokat.
- Igen - mondta Philip, de nem mozdult.
- Készen vagyunk, elmehet - nézett rá a nővér.
- Igen, de várom a barátomat. Azt mondta, idejön értem.
- Dr. Reed a barátja?
- Igen, már nagyon régen, de hosszú ideig nem találkoztunk. Amióta orvos, azóta nem láttuk egymást. Apropos! Milyen orvosnak tartja?
- Én? - nézett rá kissé meglepődve a nővér.
- Igen - bólintott Philip.
- Nemigen tudok véleményt mondani róla, mert nem dolgoztam mellette soha, de hallani hallottam, amint a többi orvos beszélt róla. Azt mondták, az egyik legjobb ideggyógyász, és még nagyon sokra viszi.
- Milyen jó ezt hallani egy barátról!
- Azt elhiszem - mondta a nővér.
- Itt is vagyok - robbant be Kevin. - Nos, túlélted? - kérdezte meg a nyomozót.
- Igen. Remek nővérek és orvosok dolgoznak itt. Egyáltalán nem fájt.
- Nos, akkor akarsz még egy fejbekólintást? - nevetett fel Kevin.
- Nem, köszönöm. Azért annyira nem volt fájdalommentes - nevetett Philip is, aztán elköszönt a nővértől.

- Megtaláltad a fiú kartonját? - kérdezte.
- Igen, a szobámban van.
- Jó. Akkor menjünk oda, és mesélj nekem róla. Aztán igyekszem vissza a főnökhöz, mert képes és nélkülem megy el. A szobában Kevin otthonosan mozgott, látszott, hogy jól érzi ott magát.
- Ül le, Phil! - mondta, és a székre mutatott. Ő az asztal mögé ült, és a kezébe vette a kartont.
- Mit akarsz tudni róla? - kérdezte.
- Miért kezelted? Mi baja volt?
- Szorongásai voltak...
- Idegbeteg volt? - kérdezte Philip tágra nyílt szemmel.
- Nem. Hogy megértsd, a neurológiai tudományoknak két nagy csoportja van: az elméleti neurológia az idegrendszer szerkezetének és működésének alapismereteit foglalja össze, a gyakorlati neurológia közvetlenül a beteggel, az idegrendszer megbetegedéseinek diagnosztikájával és a kezelési eljárásokkal foglalkozik. Ez az utóbbi az ideggyógyászat, vagyis az én szakterületem. A lelki működések és ennek zavarai az elmeagyógyászat hatáskörébe tartoznak, bár sok esetben a szervi idegrendszeri elváltozás pszichés tüneteket okozhat, de itt az idegrendszer egészének károsodása a döntő. Természetesen az ideggyógyászat vagy neurológia és az elmeagyógyászat vagy pszichiátria szorosan összefügg egymással.
- Tehát nem volt idegbeteg? - kérdezte Philip inkább megállapítva.
- Nem. Tudod, a legújabb idegéletteni vizsgálatok alapján - melyeknek kialakításában Zecsenovnak és Pavlovnak voltak kimagasló jelentőségű vizsgálatai - a központi idegrendszer minden reakciója a reflexműködés valamilyen formájában nyilvánul meg. Reflexnek nevezzük az emberi és állati szervezetnek azokat a reakcióit, amelyek a külső vagy belső környezet ingereinek a hatására a központi idegrendszer részvételével jönnek létre. A folyamat az úgynevezett reflexíven zajlik le. A reflexív működése nem minden esetben idegi, sok esetben hormonális funkció is lehet. Ilyen problémával fordult hozzám Rony anyja. Kivizsgáltuk a srácot, de semmilyen elváltozást nem tapasztaltunk nála. A végső megállapítás az volt, hogy a

pubertáskori változások okozták a panaszokat. Rony szexuális fejlődése, illetve érdeklődése túlzott volt a lányok iránt. Mindenkit molesztált, akár fiatalabb, akár idősebb volt nála, akár tetszett neki, akár nem. Elég volt csak egy nőnemű lényt meglátnia, ellenállhatatlan vágy tört rá, és ezt nem is leplezte. Rengeteg konfliktusa volt emiatt. Remélem, nem haragszol, hogy ilyen tudományosan magyaráztam meg, de így jobban megérted, legalábbis remélem. A szorongásai abból fakadtak, hogy félt saját magától.

- Igen, teljesen érthető, amit elmondtál. Mikor kezelted Ronyt? - kérdezte Philip.

- Várj csak, itt a dátum a kartonján. Pontosan három éve.

- Na és rendbe jött?

- Szerintem igen... bár nem tudok biztosat, mert amikor már majdnem teljesen megszűnt nála ez a jelenség, egyszerre nem jött többé.

- Értem. Nagyon sokat segítettél, Kevin - állt fel a nyomozó.

- Most már mennem kell, nem akarom, hogy miattam elmaradj a munkádtól. Meg azt sem szeretném, ha Coogan nem várna meg...

- Örülök, hogy segíthettem - nyújtott kezét az orvos, és kikísérte a lépcsőig a barátját. - Majd jelentkezz, ha ráérsz, hogy arra a görbe estére sort kerítsünk! - szólt utána.

- Nem felejttem el! - intett vissza a férfi, aztán eltűnt az orvos szeme elől.

- Főnök, Főnök! - rontott be az irodába nem sokkal később Ramsay nyomozó.

- Na! Mi van? Csak nem ég a ház? - emelte fel a tekintetét az iratkötegről Coogan.

- Főnök! Kevin elmondta, hogy Ronyt úgy három évvel ezelőtt kezelte, mert... hogy is mondjam... állandó ingere volt a nők iránt. Letámadta őket, akár fiatalok voltak, akár idősek, akár tetszett neki, akár nem.

Coogan teljesen a férfi felé fordult.

- Ezt már szeretem! Ez már valami! Indulás! - ugrott fel, és lekapta a fogasról könnyű kis kalapját, mely nélkül egyetlen tapodtat sem tudott volna megtenni. Akár tél volt, akár nyár, kalap mindig volt a fején.

A rendőrautó megállt a keresett ház előtt. Amint közeledtek a házhoz, zongorajáték hangját hallották kiszűrődni. A ház háromemeletes volt, ablakain hófehér csipkefüggönyök és csillogó politúrozott bútorok körvonalai voltak láthatók.

A két rendőr meglepődött. Valahogy úgy képzelték el, hogy szegényes körülmények között élhet Rony, s épp az ellenkezőjét tapasztalták. A ház ugyanis úgy rítt ki a környezetéből, mint egy kastély a nyomornegyedből. A ház kőből épült és borókafenyőkből faragott hatalmas gerendázat tartotta, a tetején a lejtős cseréptető alatt mandzárdszoba lapult.

A főfelügyelő megnyomta a kapun kívül lévő csengőt és várt. A kertből hatalmas testű kutya cammogott elő, de még csak el sem mordult, lusta volt még ahhoz is, hogy kinyissa a száját.

- Igen? - hallottak valahonnan egy kellemes női hangot.

- Jó napot, asszonyom. Coogan főfelügyelő vagyok a rendőrségtől, a társam Ramsay nyomozó. Szeretnénk önnel beszélni a fiáról. Ön ugyebár Mrs. Villard?

- Az vagyok. Kérem, fáradjanak be - mondta, aztán egy berregő hang kíséretében kinyílt a kapu.

- Micsoda pompa! Ezek tudják, hogy kell élni! - dünnyögte a főfelügyelő, és érdeklődve nézett szét a takaros kerten.

Az ajtóban már ott állt Mrs. Villard. Kitárta a barna tölgyfa ajtót, és betessékelte a két rendőrt.

- Istenem! Csak nem csinált valamit ez a gyerek? - nézett rájuk kétségbeesett arccal az asszony. Magas, teltkarcsú fekete nő volt, elegáns hófehér hosszú selyempongyolát viselt. Haját kontyba fésülte, fülében óriási méretű aranykarika ragyogott.

A karja és ujjai is tele voltak ékszerrel.

- Ne ijedjen meg, asszonyom. Mi csak pár kérdést szeretnénk feltenni a fiának és persze önnek, ha nem zavarunk.

- Nem. Kérem, fáradjanak utánam! - mondta, és bevezette őket az egyik tágas szobába. Ez lehetett a nappali, ebből a nyitott ajtón át látni lehetett az ebédlőt is. Hatalmas ablakok tették világossá a szobákat. Az előszobából szabálytalan lépcsősor vezetett fel az emeletre. A falak tele voltak aggatva értékes festményekkel. A gyűjtemény francia impresszionisták, olasz mesterek és számos híres festő műveinek a keveréke volt.

- Foglaljanak helyet, uraim! - mondta az asszony, és ő is

leült. - Megkínálhatom önöket valamivel? - kérdezte, de a két rendőr nem kért semmit.

- Rátérnénk arra, amiért ide jöttünk - kezdte Coogan. - A fia nincs itthon? - kérdezte.

- De. Fent van a szobájában és alszik. Későn jött haza az éjjel. Tudják, milyenek ezek a mai fiatalok. A szórakozás, a tánc, a diszkók, aztán másnap alig lehet beléjük életet verni...

- Ha megkérném, felkeltené, asszonyom? - nézett rá komoly arccal a főfelügyelő. - Szeretném, ha a beszélgetésünknel ő is itt lenne.

Hamarosan visszatért, nyomában a nagyokat ásító Ronyval.

- Jó napot, Ronald. Én Coogan főfelügyelő vagyok, ő pedig Ramsay nyomozó, a bűnügyi rendőrségtől.

- Mit akarnak tőlem? - kérdezte a fiatalember, láthatóan idegesen. - Én nem csináltam semmit - tette hozzá, és tanács-talanul az anyjára nézett.

- Kisfiam! Az urak nem gyanúsítanak semmivel. Néhány kérdést szeretnének feltenni nekünk. Ülj csak le nyugodtan! - mondta a nő, és amint a fia leült a mély fotelba, ő a karfájára telepedett. Jobbkezeivel átölelte a fia nyakát.

- Ismerte ön Caroline Alvarezt? - kérdezte a főfelügyelő.

- Igen, ismertem. Miért?

- A lányt megölték.

- Tessék? - kapta fel a fejét Ronald. - Mit mond? Hogy... hogy... mit?

- Igen, saját kertjükben fojtották meg, azután megerősakolták.

- Mikor? - kérdezte a fiú, és látszott rajta, hogy egészen megrendült.

- Amikor önnel összeveszett a Palladium diszkóban.

Ronald összerezgett. Látszott rajta, hogy mennyire tartja magát, nehogy sírjon. Idegesen pislogott.

- Honnan tudják? - kérdezte.

- Mit?

- Hogy összevesztünk.

- Nekem mesélte el akkor este, amikor felvettem az autóba és hazavittem - felelte Ramsay nyomozó. - Egyedül állt a taximegállóban, ahol egyetlen kocsis sem volt. A környék tele

volt drogosokkal, részegekkel. Hogy engedhette el egyedül, ha magával ment oda? - kérdezte Philip nem leplezett felelősségre vonással a hangjában.

- Én... én haza akartam vinni, de nem akarta. Szerettem volna még maradni, hisz alig értünk oda, Caroline már menni is akart.

- Miért? - kérdezte a főfelügyelő.

- Mert... mert, ez nem tartozik magukra! - fakadt ki ingerülten.

- Azt hiszem, Ronald, mindent el kell mondania őszintén, hogy tisztán lássunk.

- Talán engem gyanúsítanak, hogy megöltem Caroline-t? - ugrott fel, és a szeméből megeredtek a könnyek. Én nem tudnék senkit megölni, főleg nem egy védtelen lányt. Én csak... csak szeretni tudom őket - hebegte.

- Caroline-t szerette? - kérdezte a főfelügyelő.

- Igen, szerettem, vagyis azt hittem, hogy őt szeretem igazán, de...

- De?

- De akkor a Palladiumban jöttem rá, hogy mégsem őt.

- Hanem? - kérdezte a főfelügyelő egyre vörösebbre gyúlt képpel.

- Hanem... hanem Maryt, az ön lányát, főfelügyelő úr.

Mrs. Willard felugrott, és Philippel együtt a fiatalemberre meredt.

- Te... te ismered a főfelügyelő lányát? - kérdezte a remegő fiatalembert.

- De mama, ő volt Mary! Tudod, akit te is annyira szeretted...

- Az a Mary ugyanaz, vagyishogy a főfelügyelő lánya? - kerekedett el a szeme.

- Igen, mama. Ő Mary Coogan.

- Térjünk vissza arra az estére - szedte össze magát Philip.

- Mi történt azután, amikor Caroline elment?

- Semmi. Én még visszamentem, megittam két pohár whiskyt, aztán elhagytam a diszkót.

- És hova ment?

- Fogalmam sincs. Bele az éjszakába. Nagyon fel voltam

dúlva, nem tudtam, mit tegyek. Engem is meglepett az érzés, amely rám tört, amikor a kedvenc számunkra Maryvel táncoltam. Akkor döbbsentem rá, hogy őt szeretem. Teljesen megzavarodtam. Levegőre volt szükségem. Beültem a kocsiba, és egész éjjel autóztam. Fogalmam sincs róla, hogy merre jártam.

- Találkozott valakivel? Látta valaki? - kérdezte a nyomozó.

- Nem. Senki. Ki se szálltam a kocsiból, amíg haza nem jöttem.

- Nem lehet, hogy az italtól becsípett? Egyébként szokott inni?

- Nem, soha - felelte Mrs. Willard.

- Tényleg nem - bólintott Rony. - Ezt egyébként megkérdezhetik Marytől. Ő jól ismer engem.

- A lányomat hagyjuk ki a játékból! - kiáltott rá a főfelügyelő.

Ellenszenve még inkább nőtt ez iránt a félvér fiú iránt. Igaz, hogy csak egyszer látta, amikor Mary felhozta, de csak futólag.

- Bocsásson meg, főfelügyelő úr, de ne kiabáljon a fiammal!

- állt Rony mellé az anyja. - Semmi rosszat nem mondott a lányáról.

- Akkor sem - hebegte Coogan, és mérges pillantásokat lövellt a fiatalember felé.

- Ha nincs alibije, be kell vigyünk a rendőrségre, Ronald! - mondta Philip.

- Miért? - kérdezte Mrs. Willard halálra váltan. - Csak nem akarják letartóztatni?

- Nem. Egyelőre csak kihallgatjuk, aztán, ha semmi köze az üggyhez, elengedjük. Nem kell félnie, asszonyom! - mondta, hogy megnyugtassa az egész testében remegő nőt.

- Menj, fiam, és öltözz át! Majd apáddal kitalálunk valamit - súgta oda a fia fülébe.

- Mrs. Willard! - fordult a főfelügyelő az asszony felé. - Rony meggyógyult teljesen?

- Tessék! Rony soha nem volt beteg. Miért kérdez ilyeneket?

- Tudomásunk szerint a fiát ideggyógyász kezelte.

- Ja, arra gondolt? Igen, de az már régen, évekkel ezelőtt volt. Az egy fiatalkori hormonális zavar volt nála. Teljesen

rendben van - felelte.

- Az utóbbi időben nem változott meg a fia viselkedése?

Nem vett észre rajta valamit, amit furcsának vélt? - kérdezte Philip.

- Nem. Semmit. Olyan, mint máskor - ingatta a fejét az asszony.

Rony közben visszatért. Világosdrapp színű öltönyt vett fel, sötétbarna inggel, amelynek a gallérját kihajtotta. A nyakában vastag aranylánc ragyogott.

- Mehetünk? - kérdezte a főfelügyelő.

- Tőlem! - mondta lehangoltan Rony.

- Vigyázz magadra, kisfiam! Ne félj, hamar hazajössz! Én tudom, hogy neked semmi közöd nincs ehhez a gyilkossághoz.

- Esküszöm, mama, én soha nem tennék ilyet... - rebegte Rony, miközben kibontakozott az anyja öleléséből.

- Tudom, én tudom - törölte meg az anyja a szemét.

Rony intett még egyet a kezével az ajtóban álló anyja felé, majd beült a rendőrautóba. Félelemmel telve merült el a gondolataiban, s remegve várta, hogy mit hoz számára az elkövetkezendő nap.

A főfelügyelő morcos képpel ült mellette, tekintetét előre szegezte, nem nézett rá.

Rony egész testében megremegett. Felvillant előtte néhány kép a televízióból, amely fiatal bűnözőket mutatott be. Elképzelte, hogy a rendőrségen brutálisan bánnak vele, kiabálnak és meg is ütik.

A keze ökölbe szorult, érezte, hogy a tenyere vizes lett.

Feszengett a félelemtől, amely rá vár, de idegessége csak nőtt, amikor arra gondolt, hogy mi lesz most vele és Mary-vel. Ha megtudja, hogy milyen gondokkal küzdött annak idején. Már lassan a feledés homályába merült, de most minden újból kezdődik. Mi lesz, ha ismét rátör ez a szörnyűség? Mi lesz, ha nem mer megint kimenni az utcára?

Annyira szeretett volna szólni a mellette ülő főfelügyelőhöz, de nem mert. Talán ha meghallgatná itt...

Oldalra fordította a fejét, hogy jobban lássa a férfi arcát, de az nem nézett rá. Úgy ült, mint amikor elindultak. Arcéle

élesen rajzolódott a szeme elé, mely még inkább félelemmel töltötte el.

Elvetette a gondolatot, hogy megszólaljon. Előreszegezte a tekintetét, és figyelte az utat.

Pillantása ekkor a tükörrre esett. Láta, hogy az arca majdnem fehér volt a félelemtől. Most inkább látszott fehér bőrének, mint kreolnak. Elgondolta, milyen jó lenne, ha neki is olyan lenne a bőrszíne, mint a kocsiiban ülő embereké. Biztosan ezért hiszik róla, hogy bűnöző.

A sírás a torkát szorongatta. Haragudott magára, az anyjára, aki miatt az ő bőre is színes. Aztán hirtelen rádöbbsent, ehhez nincs joga. Egy gyermek nem teheti felelőssé a szüleit azért, amiről ők maguk sem tehetnek.

Ilyen és ehhez hasonló gondolatok cikáztak a fejében, miközben az autó elérve célját, megállt.

Dr. Reed este kilenc óra felé jelent meg Dolly szobájában.

Az éjjeli fény mellett a lány arca falfehérnek látszott.

Az orvos az ágyhoz lépett, és a beteg fölé hajolt. Meglepődve látta, hogy a lány szeme nyitva van.

- Jó estét, Dolly! Látom, ébren van - szólt hozzá halkán. -

Hogy érzi magát? - kérdezte.

- Jól - jött a megdöbbsentő válasz.

- Tessék? - egyenesedett ki hirtelen az orvos. Alig akart hinni a fülének, ezért megismételte a kérdést. - Mit mondott, hogy van?

- Jól - ismételte meg a lány érthetően.

- Nahát! Ez remek! - fogta meg a lány kezét Kevin, és kissé megszorította. - Nagyon örülök! Azt tudja, hogy nem hittem, hogy ilyen hamar rendbe jön...

- Én sem - válaszolta a lány tömören. Keze megremegett.

- Most adok egy injekciót, hogy jól aludjon, aztán holnap folytatjuk a beszélgetést, rendben? - paskolta meg a kézfejét.

- Nem! Nem akarok több injekciót! Nem akarok már aludni! Ébren akarok lenni, érezni akarom, hogy élek.

- Kis csacsi! Hisz épp azért kell pihennie, hogy teljesen rendbe jöjjön, és mielőbb teljes életet éljen - mondta az orvos, és felszívta a zsebéből elővett ampullát.

A lány érezte, mint terjed szét testében a zsibbadás. Már ismerte ezt az érzést, és gyűlölte.

Az orvos mellette ült az ágyon és figyelte. Amikor a lány szeme már összeszűkült, és pillái le-lecsukódtak, felemelte a kezét, és gyengéden megcirógatta a lány nyakát.

Dolly pillái hirtelen felpattantak, a szeme kitágult, és az orvosra meredt.

- Nem... nem... - formálta ajkát a szólásra, de a két rövid hangnál többet nem tudott kieroeltetni magából. Amit mondani akart, belül maradt.

- Jól van, pihenj csak, kislány! Holnap már sokkal szebbnek látod a világot! - Megnézte a lány csuklóján az érverését, lehúzta az alsó szemhéját, és megnyugodva távozott.

A folyosón Marlowe, a kórház híres professzora baktatott. Nagyokat lódított felsőtestén, hogy ezzel is elősegítse lábainak a lépést.

- Professzor úr! Ön még itt van? - kérdezte, és meghajtotta a fejét.

- Dr. Reed! Ma ügyeletes? Úgy döntöttem, én is bent maradok. Tudja, nagyon rosszul alszom mostanában, ezért hát inkább hasznos dolgokkal töltöm az ébrenléteimet. Dolgozom.

- Értem - bólintott Kevin.

- Hogy van a kislány? - kérdezte a professzor, és fejével Dolly szobája felé intett.

- Azt hiszem, sokkal hamarabb rendbejön, mint hittem. Épp most adtam neki egy nyugtatót, bár teljesen nyugodt volt, de fontos, hogy egész éjjel pihenjen. Amikor bementem hozzá, nyitva volt a szeme. Úgy nézett rám, mint aki teljesen öntudatlanál van. Megkérdeztem, mint mindig, hogy érzi magát, és ő tisztán, határozottan válaszolt: "Jól."

- Azt mondja, hogy teljesen magánál volt és válaszolt?

- Igen Meglepődtem, de nagyon örültem is, és ismételten megkérdeztem tőle, hogy érzi magát. Ismételten válaszolta: "Jól."

- Ez tényleg csodálatos! És ez önnek köszönhető...

- Nem, nemcsak nekem professzor úr, hanem dr. Moore-nak is. Ő volt a közvetlen kezelőorvosa, igazán remekül felépítette a gyógyító terápiát. Én csak besegítettem, az érdem az övé.

- Szegény dr. Moore! Hallottam, hogy mi történt vele. Szörnyû! Azt hiszem, meg kellene oldani valahogy a kórház külsõ területének az õrzését is. A világítást is jobban ki kell építeni, nem tehetjük ki nõdolgozóinkat a hasonló eseteknek.
- Igen, ez jó ötlet - bólintott Kevin.
- Ha jól tudom, épp ön találta meg a doktornõt?
- Igen. Hazafelé igyekeztem, s a kocsimból megláttam a doktornõ autóját. Az ajtaja nyitva volt, de õt nem láttam sehõl. Nem tudtam, hogy még bent van, akkor együtt jöttünk volna, s nem történt volna meg vele ez a szörnyû dolog... Az orvos a fejéhez nyúlt, és hátrasimította göndör fürtjeit.
- Rossz emléket idéz õnben, ugye? - kérdezte a professzor.
- Igen. Dr. Moore kitûnõ orvos volt, remek munkatárs és remek ember...
- És nagyon csinos nõ! - tette hozzá a professzor.
- Igen, valóban - bólintott.
- Ide szállították a holttestet? - kérdezte a professzor.
- Tudtommal nem - felelte Kevin.
- Nem? Hát akkor hova? - nézett döbbenet az orvosra.
- Nem tudom, professzor úr! Valami miatt titokban tartják, hogy hova vitték. Ezt a rendõrségen mondták nekem. Én is szerettem volna megtudni, hogy hol van. El akartam tõle búcsúzni - tette hozzá szomorúan.
- Gondolom, van valami, ami a rendõrség, illetve a nyomozás szempontjából nem tartozik a nyilvánosságra. Ha már kiadható lesz, nyilván kiadják, és ide, ahol dolgozott. Majd én is megpróbálok érdeklõdni, talán nekem sikerül megtudnom valamit - mondta.
- Igen, talán õnnek mondanak valamit - ismételte meg Kevin, és elhallgatott. Lehajtott fejjel lépkedett a professzor mellett.
- Dr. Reed! Szeretnék magával beszélni, kérem, jöjjön be hozzám egy pillanatra, természetesen csak akkor, ha nincs semmi sürgõs teendõje. Én várhatok, hosszú az éjszaka.
- Nem. Most semmi dolgom nincs, szerencsére nyugodt az éjszakánk - felelte Kevin. - Legalábbis eddig - tette aztán hozzá, és elmosolyodott.
- A professzor szobája tekintélyt parancsoló volt. Elég nagy, a

földtől a plafonig könyvespolc uralta, tele szakkönyvekkel.

- Üljön le, kérem! - mutatott az ágyra a professzor, miközben ő leült az íróasztala mögé...

- Mint tudja, hamarosan Belgiumban lesz egy nemzetközi orvoskonferencia neurológusok részére. Általában az intézmények vezetője vesz részt valamennyi országból, de én magam helyett önt küldöm el.

Dr. Reed felkapta a fejét. Alig akarta elhinni, hogy igaz, amit hallott.

- Professzor úr! Én... nem is tudom, hogy köszönjem meg! Ekkora megtiszteltetést nem érdemlek.

- De, Kevin. Ugye szólíthatom a nevén?

- Megtisztel vele professzor úr.

- Szóval, Kevin! Ön már bizonyított. A munkája kifogástalan, a tudása kiemelkedő, azt hiszem, megállja majd a helyét az idős professzorok között.

Dr. Reed lehajtotta a fejét. Minden álma ebben a pillanatban valóra vált. Büszkeség töltötte el, egészen gyermekkorra óta bizonyítani szeretett volna. Valaki akart lenni. Valaki, aki ismert, akiről írnak majd az újságok, akit tv-n keresztül megismerhetnek.

- Köszönöm, professzor úr! Ön igazán túlbecsül engem. Én... nem érdemlem meg.

- De. Nagyon jól megrágtam magamban és végiggondoltam mindent, amit magáról, a munkájáról, a magánéletéről tudok. Senki nem vitathatja el, hogy ön az egyedüli, aki szóba jöhet. Higgye el, ha nem lennék biztos a döntésem helyességében, nem szóltam volna róla még...

- Mikor lesz ez a konferencia? - kérdezte Kevin csillogó szemmel.

- Az év végén. Azt hiszem, karácsonyra hazaér.

- Remek! Mennyire boldoggá tett, professzor úr! Ígérem, hogy nem fogok csalódást okozni. Bebizonyítom, hogy rászolgáltam a bizalmára. Felkészülök, hogy minél jobban szerepelhessek majd.

- Ha bármiben segíthetek, csak forduljon hozzám bizalommal, bár azt hiszem, már nekem lenne mit tanulnom öntől - nyújtotta ki a kezét az idős ember, és megszorította Kevin

kemény, erős kezét.

Az orvos érezte, hogy a professzor ujjai gyengék, a keze reszket. Szeretettel és hálával nézett rá.

- Köszönöm és megint csak köszönöm, professzor úr! - mondta, és lassan kilépkedett a szobából.

A folyosóra érve a magasba ugrott, és a kezét összeütötte, halkán. Nem is törődött vele, hogy mit gondolna, aki véletlenül meglátná. Nem érdekelte azonban most semmi, boldog volt, a világ legboldogabb embere. Tudta, hogy ezután már csak egy dolog jöhet: ő lesz az, aki átveszi a professzor helyét...

7.

Coogan fáradtan rogyott le a konyhában, az asztal mellé egy székre. Kezébe hajtotta a fejét, és lehunyta a szemét.

- Mi történt, apa? - rontott be vidáman és fiatalos hévvel Mary az ajtón. - Rosszul vagy? - kérdezte aggódva, és megérintette az apja vállát.

- Nincs semmi bajom, kicsim - felelte a férfi, és a halántékát dörzsölgette.

- Látom, hogy van... Miért nem mondod meg? - kérdezte Mary. - Tudod, hogy addig úgysem hagylak békén, amíg meg nem tudom, mi bánt. Szeretem, ha nevetsz és vidám vagy, úgy, mint én... - mondta, és csillogó szemmel nézett rá.

- Talán van valami különös oka ennek a vidámságnak? - kérdezte az apja, és kutató tekintettel vizsgálgatta az arcát.

- Van, de... de azt hiszem, sem te, sem pedig anya nem fog örülni neki.

- Mi lehet az, ami miatt téged boldognak látlak, és mi nem örülnénk neki? - töprengett a férfi, aztán megrázta a fejét.

- Nem, ilyen nincs. Bármilyen is az, amitől vidám és boldog vagy, az nekünk is tetszik - mondta, és magához húzta a lányt. Megcsókolta a homlokát, hosszú, sötétbarna hajába túrt.

- Én... én... nem vagyok benne biztos - nézett az apjára tétován.

- Ne kímélj! Ki vele! - biztatta a lányt.

- A boldogságom oka Rony, apa!

- Tessék? Mit mondtál? - ugrott fel Coogan olyan sebesen, hogy felborult mögötte a szék. Hangosan ütődött hozzá a kony-

ha hófehér kőpadlójának.

- Látod? Én megmondtam, hogy nem fogsz örülni - görbült le Mary szája.

- Hogy értetted azt, hogy Rony a boldogságod oka? Kifejtenéd ezt bővebben is?

Mary szeme megrebbent, ugyanis az ajtóban feltűnt az édesanyja is.

- Mi van itt? Kupaktanács? És én? Én nem tartozom bele?

- kérdezte nevetve, és a férje mellé lépett.

- Na, mi van? - kérdezte, mert látta, hogy a férfi nagyon zaklatott, Mary szeme pedig könnyben úszik.

- A lányod épp most közölte, hogy boldog, és a boldogságának oka, Rony! Rony, a félvér!

- De apa! - kiáltott rá Mary, és zokogni kezdett.

- Egyetlen szót sem értek az egészből! - mondta az anyja. - Lennétek szívesek velem is közölni, hogy mi folyik itt? - dobbantott mérgesen a lábával.

- Á, mama! - szaladt oda hozzá Mary, és átölelte a vállát. Zokogva borult rá.

- Jól van, édesem. Nyugodj meg, nincs semmi baj! Mondj el szépen mindent, mi történt.

Mary szipogott még néhányat, majd kifújta az orrát, és leült.

- Tegnap este Ronyval voltam diszkóban. Elmondta, hogy nagyon sajnálja, hogy szakítottunk, mert rádöbbent, engem szeret. Csak velem akar járni, és ha befejezi az egyetemét, rögtön feleségül vesz. Ettől vagyok boldog, de apa...

- Mit mondtál neki, Clif? - nézett rá az asszony a férfire haragos tekintettel.

- Semmit. Még semmit - felelte a férfi, és elfordult az ablak felé.

- Nézd, Clif! Mary elmúlt tizennyolc éves. Felnőtt, az életét úgy éli, ahogy ő jónak látja. Én nem szeretnék beleszólni. Az, hogy Rony nekem sem tetszik, az nem számít. Ha őt szereti, járjon vele. Az esküvőről még ráérünk beszélni, ez most nem téma. Az idő majd elrendezi a dolgokat. Ha egymásnak vannak rendelve.

- Nem! - dobbantott most Coogan a lábával mérgesen. - Az istenit neki, nem!

- De miért nem, Clif? Ebbe nem szólhatunk bele. Ez az ő magánügyük.
- Beszélj vele legalább, apa! Kérlek! Ma délután idejön. Meghívtam és ő igent mondott. Egy órán belül itt lesz.
- Nem, nem lesz itt! - mondta fenyegető hangon Coogan.
- De. Megígérte és eljön. Biztos vagyok benne - felelt Mary.
- Ha mondom, hogy nem jön el, akkor nem jön el! - kiáltott most már olyan indulatosan az apja Maryre, hogy az megremegett.
- Clif! Az isten szerelmére! Mi történt veled? Miért vagy ennyire kiborulva.
- Az a fiú nem jön el, mert ma bevittük a rendőrségre. Bent tartjuk Caroline Alvarez meggyilkolásának gyanújával...
- Nem! - sikoltott fel Mary, és összecsuklott. Az anyja karja fogta fel elernyedte testét, hogy ne essen le a földre.
- Mary! Kislányom! - zokogott fel az asszony. - Clif! Csinálj már valamit! - kiáltott a férje felé, aki döbbenetesen állt, és kővé meredve bámult a lánya hófehér arcába.
- Igen... igen - hebegte. - Már jövök, segítek kicsi kincsem! - motyogta, és a karjára emelte Maryt. A szeméből féltés és aggodalom volt kiolvasható.
- Látod, mit tettél, Clif? - mondta szemrehányóan a szemét törölgetve Mrs. Coogan. - Miért nem mondtad meg neki kíméletesen, miért?
- Sajnálom, kedvesem. Nagyon elragadtattam magam, de felment a vérnyomásom arra a gondolatra, hogy az én gyönyörű, tisztességes lányom és egy... félvér... egy gyilkos!
- De, Clif! Térj már észre! Arra a fiúra nincs még rábizonyítva, hogy ő ölte meg azt a lányt. Épp te teszel ilyen felelőtlen kijelentést, épp te, aki tudod, hogy amíg a bíróság ki nem mondja az ítéletet, addig mindenki ártatlan? Te szoktad mondogatni, nem igaz? - nézett rá az asszony, miközben az éledező lányát simogatta.
- Mama! Ugye Rony nem gyilkos? Ugye te sem hiszed-kérdezte gyenge hangon, és ismét sírni kezdett.
- Nem, drágám! Nyugodj meg, Rony hamarosan hazajön. Tisztázódik minden, nem lesz semmi baj.

- jól van, na... - simogatta meg az apja is a lánya vértelen kezét. - Kicsit nyers és goromba voltam, bocsáss meg, kicsim. Minden igyekezetemmel azon leszek, hogy tisztázzam ezt az ügyet. Ha ártatlan, nem szólok többé... ha neked jó, nekem is - mondta, és megcsókolta a lánya arcát.

Mary csendesen sírt, aztán addig szipogott, míg el nem aludt.

- Gyere, menjünk ki a kertbe, szívem! - lépett meglepően nyugodtan az asszony mellé Coogan. - Szeretnék neked valamit mondani - Mrs. Coogan egy könnyû takarót borított a lányára, és csendben kiment a férje után.

- Nos? - fordult hozzá az asszony.

- Kedvesem! Nem is tudom, hogy mondjam el. Annyira kínos. Az asszony aggódva nézett rá.

- Azért csak mondd el, ha úgy érzed, hogy tudnom kell.

- Ma megtudtam valamit erről a Ronyról - kezdte. - Három évvel ezelőtt orvosi kezelés alatt állt.

- Mi baja volt? - kérdezte a felesége.

- Az orvos elmondta, hogy szexuálisan zaklatott minden nőt, korra és helyre való tekintet nélkül. Amint meglátott egy nőt, azonnal... azonnal... le akart feküdni vele - nyögte ki.

- Micsoda? Ez szörnyû! - nézett rá kikerekedett szemmel. - Ez biztos?

- Sajnos, igen. A kollégám, Ramsay nyomozó látta a kartonját a kórházban. Igaz, hogy három évvel ezelőtt volt, s állítólag a pubertáskor hozta elő, de kikezelték. Ki tudja azonban?

- Arra gondolsz, hogy ő tette Caroline Alvarezzel is?

- Lehet. Nem tudom, ezt csak a nyomozás után, amikor megfelelő bizonyíték támasztja alá a vádat, csak akkor lehet nyíltan kimondani. De...

- De?

- De nagyon tartok tőle, hogy a gyilkosság mögött ő áll.

Indítéka is volt, ráadásul ez a betegség... Nem tudom! - fogta meg a fejét Coogan. - És ezek után csodálkozol, hogy kiborultam, amikor Mary ezzel a boldogsággal az arcán állít be hozzám, amelynek a kiváltója ez a Rony?

- Nem, nem csodálkozom. Most már nem. De azt hiszem, kíméletesebb is lehattél volna a lányunkkal. Biztos, hogy akkor is rosszul érinti, de talán nem ájul el. Letámadtad, és nem tudta

szegény, hogy miért.

- Igen. Igazad van. Már bánom, de abban a pillanatban csak azt éreztem, hogy Mary bajba kerülhet, ha Ronyhoz köze van. Féltettem őt, nagyon féltettem, mert túlságosan szeretem - mondta.

- Tudom, és meg is értelek, de Mary.

- Már én is megértelek, apa! - hallották a hátuk mögül a lány hangját. - Mindent hallottam, minden szót. Tudom, hogy csak jót akartál, apa, de én szeretem Ronyt. Megérezném, ha bűnöző lenne, vagy ha beteges hajlama lenne. Tudnék róla, hisz oly sok időt töltünk el együtt, Hidd el, ő nem gyilkos. Rendes, szeretteméltó és kedves.

- Kicsikém! - lépett mellé az apja és magához ölelte. - Ha kiderül róla, hogy nincs köze a gyilkossághoz, nem szólok többé ellene. Ezt megígérem, de neked is meg kell ígéred, hogy addig nem keresed a vele való találkozást. Nem akarom, hogy a rendőrségen lássanak a közelében. Rendben?

- Igen, rendben - bólintott Mary, és kigördült egy könny-csepp a szeméből. A szíve egyfolytában azt dobogta, hogy a fiú ártatlan, de az esze... a fülében csengett a diszkóban elhangzott néhány szó: "Ezért még lesznek nehéz perceid! Ezt nem felejttem el..."

Lehet, hogy mégis köze van az egészhez? Lehet, hogy valóban beteg, csak eddig ő nem jött rá? - töprengett fájó szívvel.

- Örülök, hogy megértettél, Mary. Ez nagyon komoly vád, Rony sem szeretné, hidd el, hogy ilyen körülmények között lásd. Inkább most én javaslom neked, hogy menj és próbáld szórakozással tölteni a szabadidődöt. A barátaid átsegítenek ezen a nehéz időszakon.

- Igen. Azt hiszem, igazad van, apa. Majd eljárók velük - mondta Mary alig hallhatóan.

Mrs. Coogan odalépett, és átölelte a lánya vállát.

- Jövő héten elmehetnénk valahova pár napra. Akarod? Csak mi ketten...

- Igen, az nagyon jó lenne - mondta Mary nem sok lelkesedéssel a hangjában.

- Én is helyeslem - bólogatott Coogan. - Mire visszajössz, eldől minden.

A házból kihallatszott a telefoncsörgés.

- Majd én megyek - mondta Mary, és szaladni kezdett befelé. Mr. és Mrs. Coogan szomorúan néztek a lányuk után, aztán egymást átölelve elindultak ők is a házba.

- Ki volt az? - kérdezte Maryt az apja.

- Az egyik barátom. Diszkóba hívtak...

- Menj csak el, édesem! - mondta az apja gyorsan. A lánynak rögtön feltűnt, hogy most nem ellenzi, mint máskor. Sőt nagyon is gyorsan vágta rá, hogy csak menjen.

- Már megmondtam, hogy jöjjenek értem kilenc órára - felelte a lány lehangoltan.

- Akkor menjünk és vacsorázzunk, hogy időben el tudj készülni! - mondta az anyja, és elindult, hogy a vacsora után nézzon.

Mary egyáltalán nem sokat törődött most a külsejével. Más-kor fél napig ült a tükör előtt, hogy tökéletes legyen a sminkje, a frizurája. Most pillanatok alatt elkészült. Fehér farmernadrágot és hozzá halványkék pólót húzott. A nadrág feszült formás, kerek fenekén, kihangsúlyozta karcsú derekát. Melltartót nem viselt, s bár elég nagy mellei voltak, nem volt szüksége rá. Haját egy kék szalaggal a feje tetején összefogta. Igazán bájos, sőt kifejezetten csinos volt.

A kapu előtt megszólalt az autó dallamkürtje.

- Menj, kicsim, értedjöttek! - szólt be a szobájába az anyja.

- Vigyázz magadra, Mary! Ha lehet, együtt gyertek haza, egyedül ne indulj el, inkább telefonálj haza, s érted megyünk. Oké? - ölelte át az apja.

- Oké, apa! Kérlek, ne aggódj már ennyire miattam. Tudok magamra vigyázni.

Mary leszaladt a lépcsőn, aztán beült a kocsiba, ahol már két lány és három fiú szorongott.

A főfelügyelő és a felesége hosszan néztek a távozó kocsi után.

- Remélem, a szórakozás, a barátok segítenek neki most - mondta az asszony.

- Igen, én is ebben bízom. Ez a Rony gyerek nagy bajban van, azt hiszem. Ha nem tudja igazolni azt, hogy hol járt azon a bizonyos éjszakán, hát... nem is tudom - vakarta meg a füle

tövét.

Dr. Reed már régen érezte magát ennyire feldobva. Még dr. Moore haláláról is megfeledkezett, annyira örült. Ezt az örömet meg akarta osztani valakivel. Nem volt kedve egyedül hazamenni és a tv-t bámulni. Eszébe jutott Philip. Igen, ő az, akire most szüksége van.

Visszalépett a szobájába, és a barátja számát tárcsázta.

- Sajnos, Ramsay nyomozó már elment - hallotta egy mély hangú rendőr hangját.

- Dr. Kevin Reed vagyok, Philip barátja. Nem tudja, otthon megtalálom, vagy esetleg helyszínel valahol? - kérdezte.

- Azt hiszem hazament, Tudja az otthoni számát? - kérdezte készségesen.

- Nem, ha megmondaná...

Philip ugyanis csak a munkahelyi számát írta fel az orvosnak, így jól jött, hogy a rendőr felajánlotta.

- Köszönöm - mondta, aztán elköszönt. Rögtön tárcsázta is a nyomozó számát.

- Igen? - hallotta meg Philip hangját. - Ramsay nyomozó beszél...

- Helló, Phil! Itt Kevin!

- Kevin! Micsoda meglepetés! Csak nem ráérsz? - kérdezte.

- De igen, én ráérek, kérdés, hogy te szabad vagy-e?

- Képzeld el, szabad az estém. Jobbkor nem is hívhattál volna.

- Akkor találkozunk egy fél óra múlva az 56.

utcában, a Chinatownnál, ha szereted a kínai ételeket.

- Élek-halok értük. Rendben, akkor fél óra múlva ott találkozunk - köszönt el Philip, és gyorsan öltözködni kezdett.

New Yorkban szinte a világ minden nemzetének konyháját meg lehet találni. Az 55. és 56. utcában a Fifth Avenue és az Avenue of the Americas között nemcsak kínai, de japán, koreai, olasz és francia éttermeket is találni. Kínai ételeket a legolcsóbban a Chinatown egyszerű vendéglőiben lehet kapni. Kevin azonban nem azért választotta és ajánlotta ezt, mert olcsó, hanem azért, mert itt a legjobb a konyha.

Sötét öltönyt és fehér rövid ujjú inget vett föl, az elengedhe-

tetlen napszemüvegét az orrára biggyesztette, bár a nap már rég aludni tért.

Nagy volt a nyüzsgés a városnak ezen a részén, az emberek kihasználták a nyár végi, őszeleji kellemes időt, s olyan volt ez a forgatag, a sokszínű ruhák és az utcai fények csillogása, hogy az ember szeme szinte belefájdult a szemlélődésbe.

Az étterem utcai részében ült le Kevin, mivel Philip még nem ért oda. Innen jobban szemmel tarthatta a barátját.

Hamarosan fel is tűnt a férfi. Kissé ringó járása volt, amelyről ezer férfi közül is felismerné.

- Phil! - szólt oda a fejét forgató barátjának. - Itt vagyok! - emelte fel a kezét.

- Szervusz, Kevin! - vigyorodott el a férfi, és a kezét nyújtotta. - Mi van veled? Olyan vagy, mint aki megnyerte a lottón a főnyereményt - mondta.

- Hát valahogy úgy - nevetett csillogó szemmel Kevin. - Tényleg van okom az öröme...

- Nos, akkor ne titkolózz tovább, mondd el nekem is! - ült le Philip, és kissé túl hosszúra nőtt lábát megpróbálta maga alá húzni.

- Előbb rendelék, aztán mindent elmesélek - emelte fel a mutatóját Kevin, s hamarosan meg is jelent a csinos pincéernő. Miután rendeltek, Kevin a barátjára nézett jelentőségteljes tekintettel.

- Szóval behívatott a professzorom - kezdte. - Azt hittem, valami szakmai dolog miatt, bár ami azt illeti, ez is igencsak a szakmába vág - mondta a fejét tekergetve. - Azt hittem, rögtön elájulok, amikor közölte velem, hogy az év végén Dániában rendezik meg a neurológusok nemzetközi konferenciáját, ahová általában a rangidős professzorok mennek el. Most fogódkodj meg, Philip! A mi intézetünket én fogom képviselni!

- Micsoda? - nézett rá elismerően Philip.

- Hihetetlen, mi? Én is alig hittem el, de hallanod kellett volna, hogy dicsért meg a professzorom. Azt mondta, hogy mindenképpen én vagyok a legalkalmasabb, aki képviselheti a kórházunkat. És még azt is mondta, hogy segít a felkészülésben, bár szerinte én már többet tudok, mint ő.

- Kevin! Cimbora! Gratulálok! Nagyon örülök, hogy ilyen

sikeres vagy a munkádban.

- Igen... Tudod, mindig az volt a vágyam, hogy felnézzenek rám valamiért. Mindegy, hogy miért, csak én is legyek valaki...

- Ezt nem értem. Az iskolában mindenki felnézett rád, mert a lányok körülzsongtak. Nem emlékszel, mindenki haver akart lenni, hogy megtudja a nagy titkot, amivel a lányokat az ujjaid köré csavartad. De te soha nem árultad el, még nekem sem. Most már igazán megmondhatnád, mivel bolondítottad el őket?

- nevetett fel Philip.

- Semmivel. Igazán nem volt titkom. Imádtam a lányokat, és szépen beszéltem velük. Ehhez mindig is volt tehetségem. Nagy hasznát veszem ennek most a munkám során. Tudod hányan keserednek el, s milyen jó érzés, amikor kétszer-háromszor elbeszélgetek velük, és már nem olyan lehangoltak? Bíz-nak bennem...

- Te mindig olyan szerencsés voltál mindenben.

- Nem, Phil! Egyáltalán nem voltam szerencsés. A lányokkal sem...

- Ugyan, Kevin! Minden este más lányt kísértél haza!

- Igen, de aztán mindig egyedül feküdtem le.

- Ezt nem értem - nézett rá Philip. - Hogyhogy?

- Úgy, ahogy mondom. Mégis van egy titkom, amit soha senkinek nem árultam el.

- Na ugye? Tudtam, hogy van titkod.

- De nem olyan, amire te gondolsz - vált komollyá Kevin mosolygós arca.

Philip érdeklődve hajolt előre, hogy jobban hallja, amit a barátja mondani fog.

- Soha nem voltam képes... arra...

- Mire? - nyílt tágra a nyomozó szeme.

- Hát... arra, hogy... egy nővel... lefeküdjek. Mindig elköszöntem, amikor láttam, hogy a lány nagyon akarja...

- Honnan tudod, hogy soha nem voltál képes? A szavaidból ugyanis azt értem, hogy soha nem volt senkid. Tehát nem is próbáltad, akkor honnan vagy benne biztos, hogy képtelen lennél rá?

- Természetesen megpróbáltam, nem is egyszer, de soha nem sikerült. Ezért később már nem is akartam...

- A mai napig sem? - kérdezte, de aztán elszégyellte magát, amikor látta, hogy Kevin feszengeni kezd. - Nem kell rá válaszolnod. Bocs, rossz és helytelen volt a kérdésem. Inkább azt mondd meg, miért nem fordultál orvoshoz... neked sok orvos ismerősöd van. Nem hiszem, hogy ne lehetne rajta segíteni.
- Az ismerős orvosokhoz nem megyek ilyen problémával, mert előbb-utóbb kitudódik, és csak szóbeszéd tárgyává válnék. Ismeretlen orvoshoz pedig nincs kedvem. Így hát élek így.
- De Kevin! Te nem vagy eszeden, barátom! Egy intelligens, okos, diplomás orvos vagy, de ahogy beszélsz, akár egy tudatlan, faragatlan, buta senkiházit hallanék. Nem. Te nem tudod, mit hagysz ki az életben! Egy nővel eltölteni egy szerelmes éjszakát, ez mindennel felér! Ezt én nem hagyom! Majd keresek én neked valakit, aki...
- Nem, Phil! Kérlek, ne fáradj! Nem akarom. Nekem így jó, ahogy van.
- Ezt nem mondhatod komolyan! Lemondasz az élet legnagyobb ajándékáról?
- Ne foglalkozz ezzel, Phil! Kérlek! Ez nekem nagyon kínos
- hebegte Kevin, és elfordította a fejét. A keze remegett az asztalon.
- Jól van, ha nem akarod... csak egyszerûen nem értelek... De mindegy, végül is már nem vagy gyerek, tudod mit cselekszel.
- Igen. Köszönöm - bólintott Kevin.
- Milyen görbe estét akarsz csapni, ha nincsenek az elképzelésedben nők? - kérdezte aztán egy kis idő múlva.
- Nem is tudom. Amikor meghívtalak, nem is gondoltam rá, hogy te nem úgy érted a görbe estét, mint én.
- Miért, te mit akartál?
- Egy jó vacsorát, utána pedig addig iszogatni és beszélgetni, amíg forog a nyelvünk. Emlékezni a régi szép időkre.
- Hát... ezt éppen megtehetjük! - nevetett fel Philip, és megpaskolta a barátja kezét.
- Amikor jó két óra múlva felálltak, hogy hazamenjenek, bizony mindketten támogatásra szorultak.
- Azt hiszem, már nagyon régen nem ittam ennyit - csuklott

egy nagyot Philip.

- Én sem - nevetett Kevin, de láthatólag ő közel sem érezte meg az ital hatását annyira, mint a nyomozó.

- Így nem ülhetek kocsiba...

- Miért? Kocsival jöttél? - kérdezte az orvos csodálkozva.

- Én számítottam rá, hogy inni fogok, ezért taxival jöttem.

- Most mi lesz az autómmal? Nekem bármikor szükségem lehet rá. Nem hagyhatom itt. Tele van mindenféle rendőrségi dologgal...

- Ne félj, majd én hazaviszlek, de ha megállít egy rendőr, neked kell megvédened...

- Sétáljunk egy kicsit még, a levegő jót tesz nekem - mondta egy idő múlva Kevin. - Aztán már be merek ülni a kocsiba.

- Jó ötlet - csuklott megint egy hatalmasat Philip, és Kevin vállába kapaszkodott. - Hû, de rosszul vagyok! - nyöszörögte.

- Mi van, cimbora? Mit érzel? - kérdezte Kevin.

- Kevereg a gyomrom, mindjárt hányni fogok - lihegte.

- Gyere, segítek! Menjünk át az úttesten a másik oldalra, ott egy fás rész van, ott kiadhatod magadból - támogatta Kevin, és szinte vonszolta a minduntalan összerogyni akaró barátját. Végre átérték a másik oldalra, Philip abban a pillanatban öklendezni kezdett.

- Jól van, semmi pánik! Nyugodtan engedd el magad! Mindjárt megkönnyebbülsz! - tartotta Kevin, amíg a nyomozó ki nem adta magából az italt és az ételt.

- Jobban vagy? - kérdezte Kevin.

- Nem mondhatnám - törölgette a zsebkendőjével a száját Philip.

Nos, akkor szagold ezt meg! - dugott az orra alá egy kis üveget, amelyből erős ammóniaszag terjengett.

- Jézusom, Kevin! El akarsz pusztítani? - kiáltott fel a férfi, miután egy nagyot szippantott az üvegből.

- Dehogy, mindjárt jobban leszel! - mondta az orvos, és a barátja hóna alá nyúlt.

A kocsihoz kísérte, aztán ő maga is beült, de előtte egy nagyot szippantott az üvegből.

- Mi a fene ez, Kevin? - kérdezte Philip.

- Ájulásos, eszméletvesztéses állapotban szoktuk alkalmaz-

ni, ha hirtelen nincs más módja, hogy magához térítsük a beteget. Nálam mindig van egy üveggel. Sokszor az utcán, vagy zárt helyen, áruházban, metrón nagy hasznát vettem.

- Miért? El szoktál ájulni? - kérdezte Philip.

- Nem, nem rólam van szó, hanem másokról, az emberekről...

- Ja, értem - motyogta Philip, aztán a következő pillanatban hangosan horkolni kezdett.

- Jó éjt, Phil! - mondta Kevin, és kifordult a parkolóból a széles útra. Mintha a saját autója lenne, csak az övé sportkocsi.

Bekapcsolta a rádiót, és leengedte az ablakot egészen. A beáramló hűvös éjszakai levegő jót tett. Igaz, hogy ő nem volt annyira elázva, mint a barátja, de azért nem volt józan.

A Palladium környékén jártak, amikor Kevin észrevette, hogy egy fiatal lány körül néhány megtermett legény tornyosul. A lány segítségért kiabált, de a fiúk hangosan kinevették. Kevin jól látta, hogy fogdosták.

- Mi történik ott? - kanyarodott arra. - Azonnal menjenek innen, és hagyják békén azt a lányt! - kiáltott rájuk.

A fiúk meglódultak, és futásnak eredtek. A lány remegve állt ott, ahol az előbb.

- Jöjjön, hazavisszük! - szólt ki Kevin, és kinyitotta a hátsó ajtót.

- Nem, köszönöm, inkább taxival megyek - felelte a lány, és elfordult.

- Ezek visszajöhetnek. Orvos vagyok, a barátom rendőr.

Kérem, gondolja meg

- Nem... Köszönöm... - hebegte a lány, és elindult visszafelé a diszkóba.

Az orvos még látta, amint belépett az ajtón, amikor elhajtott a diszkó előtt.

Próbálta a barátját keltegetni, hogy megkérdezze a címét, de az nem volt hajlandó felébredni. Ezért hát kénytelen-kelletlen magához vitte. Mérges volt kissé, mert nem szerette, ha bárki is meglátogatja az otthonában, szinte még a kollégái közül se járt senki a lakásán.

A ház elé érve kiszállt, és megpróbált lelket verni a barátjába, de mivel minden kísérletezése ismételten sikertelen maradt, a vállára emelte és bevitte.

Lefektette az ágyra, ő maga pedig a konyhába ment, hogy egy jó erős kávé-t igyon. Aludni már nem nagyon fog, hisz lassan felkel a nap, mindjárt indulnia kell...

8.

A Palladium környéke kezdett kihalni. Ahogy közeledett a hajnal, egyre kevesebben jártak az utcán...

A diszkó környékén egy sötét autó cirkált. Olyan volt, mint egy vadállat, amely körözve, egyre közelebb és közelebb kerülve kiszemelt áldozatához, lecsapni készül.

Mary kirohant a diszkóból.

Nem! Ezt ő nem csinálja! Inkább hazamegy egyedül. Soha életében nem próbálta ki a kábítószer-t, most sem fogja - gondolta. A barátai, akiről azt hitte, hogy olyanok, mint ő, most kiderült, hogy már régen rabjai ennek az átkos, testet-lelket romboló szenvedélynek. Ő nem fogja soha kipróbálni. Eszébe jutott az a film, amit az apja egyszer hazahozott. A kábítószeresekről szólt. Fiatal lányokról és fiúkról, akik szép lassan tönkretették magukat, észre sem véve, hogy saját maguk hóhérai... Egymás után haltak meg, iszonyatos kínok között. Akkor ő megfogadta, hogy soha...

Megállt a diszkó előtt és körülnézett. Bízott benne, hogy hamarosan jön erre egy taxi.

A sötét kocsi, amint észrevette a vezetője a lányt, szépen leállt nem messze tőle, és figyelt.

Mary álldogált már egy jó ideje, de nem jött egyetlen kocsi sem. Elhatározta, hogy hazaszól az apjának. Igaz, hogy mindjárt hajnal van, mégis jobb lesz, ha az apjával megy haza.

Lelépett a járdáról, és a néhány méterrel arrébb lévő nyilvános telefonfülke felé sietett.

Mielőtt belépett a fülkébe, körülnézett. Az utca szinte teljesen kihalt volt, csak a diszkóból szűrődött ki a zene.

Mary leemelte a kagylót, és bedobta az érmét. Ujjai végig zongorázták a telefon gombjait, aztán hallotta, amint otthon kicsengett a készülék.

- Halló? - szólt bele az apja álmosan.

- Apa, szeretném, ha értem jönnél. Itt vagyok a Palladium előtt, és egyetlen taxi nem jött erre már egy jó ideje. Ne

haragudj, hogy felkeltettelek, de félek elindulni.

- Jól van, kicsim. Máris indulok. Maradj a diszkó előtt, el ne mozdulj! Sietek - tette le az apja a telefont.

Mary visszaakasztotta a kagylót a helyére, és kilépett a fülkéből. Épp akkor fékezett le mellette a sötét autó. A lány ijedten ugrott egyet hátra, a szíve a torkában dobogott. Biztos volt benne, hogy amikor kilépett a fülkéből, egyetlen kocsi sem volt a környéken. Elképzelni sem tudta, honnan került ilyen hirtelen elő.

- Mit csinál, uram? El akar gázolni? - kiáltott rá Mary, amint összeszedte magát.

A kocsi ajtaja ekkor kinyílt, egy sötét ruhába öltözött alak ugrott ki belőle, s mielőtt Mary megszólalhatott volna, elkapta és belökte a kocsiba, majd azon nyomban indított és elszáguldott.

Coogan főfelügyelő néhány perccel ezután érkezett meg a Palladium diszkó elé. Kiugrott a kocsiból, és a nyakát tekergetve nézett szét. A diszkóból kiszűrődött a zene, néhányan épp kiléptek az ajtón. A férfi feléjük indult, remélve, hogy Mary köztük van. Sajnos azonban ismeretlen fiatalok voltak.

A főfelügyelő megállt és várt. Talán visszament a barátaihoz - gondolta, és hátrább tolt a kalapját a fején.

Az órájára nézett. Mindjárt fél öt. Már kezdett világosodni, nem értette, hogy Mary miért nincs itt. Hisz megmondta, hogy már is indul.

Várt még néhány percig, aztán belépett a diszkóba. Körbejártatta a tekintetét, hogy talán a tömegben észreveszi a lányt, de nem látta sehhol. A barátait nem nagyon ismerte, s a hatalmas diszkóban képtelenségnek tűnt rábukkannia.

Ismét kilépett az ajtón, amikor a portás megszólította.

- Keres valakit, uram? - kérdezte.

- Igen, a lányomat. Egy jó háromnegyed órája telefonált, hogy jöjjen érte, de nem találom sehhol. Kezdek aggódni...

- Fehér nadrágban volt és nagyon csinos lány? - kérdezte a portás.

- Igen, ő az. Gyakran megfordul itt a barátaival - tette hozzá.

- Azt hiszem, láttam őt nemrég. A szemközti fülkéhez ment

és telefonált. Amint végzett, egy autó fékezett le mellette olyan sebességgel, hogy alig tudott megállni. A fékcsikorgásra lettem figyelmes. A lány mondott neki valamit, mire a vezető kiugrott a kocsiból, és belökte a lányt. Én azt hittem, hogy ismerik egymást.

- Jézusom! Nem jegyezte meg a kocsni rendszámát? - kérdezte a főfelügyelő.

- Nem, uram. Elég sötét volt még, nem láttam jól, meg mondom azt hittem, hogy csak civódnak...

- Milyen típusú volt az autó, azt meg tudja mondani? - kérdezte aztán Coogan.

- Egy sötét, talán fekete kocsni volt, de nem láttam jól, hogy milyen fajta. Olyan kicsi, nem nagy - tette hozzá bizonytalanul.

- Köszönöm! - intett a kezével a főfelügyelő, és a kocsijához szaladt.

A rádiótelefonon mozgósította az ügyeleteseket, és kérte, hogy próbáljanak meg a környéken minden sötét kocsit megállítani. Meg kell találni Maryt, amíg nem késő. Kétsége sem volt afelől, hogy itt valami szörnyűség történt.

Úgy hajtott a kihalt utakon, hogy a feje körbe forgott, alaposan megnézett minden apró kis helyet, hátha felfedezi a lányt.

Alig telhetett el öt-hat perc azután, hogy a lányt elvitte az idegen, ha rögtön utánaered, még eléri. De nem tudott róla, és ott álldogált ahelyett, hogy kérdezősködött volna. Akkor talán még lenne esélye...

Megpróbálta Ramsay nyomozót elérni, de nem sikerült.

- Hol az ördögbe lehet? - dohogott magában, aztán a rendőrségre hajtott.

- Mi történt? - kérdezte, amint belépett az irodájába. Szinte izzott a léghő...

- Főnök! A félvér fiú megszökött - mondta az egyik ügyeletes.

- Micsoda? - üvöltötte a főfelügyelő, és vörösre gyúlt az arca a méregtől. - Az hogy lehet?

- Nem tudom, főnök. Még nem kaptam meg a jelentést.

- Jelentés, jelentés... maga idióta! - kiáltott rá az elképedt rendőrré, és kirohant az irodából.

- Hát ennek mi a baja?. Soha nem láttam még ilyennek - sugdosták a többiek döbbenetesen meredve egymásra.

A főfelügyelő a zárkák felé igyekezett.

- Melyikben volt Ronald Willard? - kérdezte idegesen. Ké-
lapja mókásan félrecsúszott a fején.

- A 20-asban volt, uram. Most, amikor reggel benéztem
hozzá, akkor vettem észre, hogy megszökött. Az ágycsúszót úgy
rendezte, hogy azt higgyem, fekszik rajta. Csak amikor bemen-
tem reggel, akkor jöttem rá, hogy nincs ott. A rácsot kifeszítette
az ablakon. Iszonyatos ereje lehetett...

- Én még ilyen barmokat nem láttam! Méghogy az előzetes-
ből megszököjön valaki, erre még itt nem volt példa! - üvöltözte
teljesen kikelve magából.

- Épp a jelentést írom, uram - hebegte az őr, miközben
láthatóan halálosan meg volt ijedve.

- Eh! - legyintett a kezével a főfelügyelő, és visszaro-
hant az irodájába.

- Azonnal kerítsék nekem elő Ramsay nyomozót! - kiáltotta
el magát, aztán becsapta az irodája ajtaját. A benne lévő üveg
megremegett, de nem esett ki.

Philip kábult fejjel ült fel az ágyban. Először azt sem tudta,
hogy mi történt, hol van, minden idegen volt körülötte. Az ágy
melletti éjjeliszekrényen egy óra ketyegett olyan hangosan,
hogy be kellett fognia a fülét. Rémesen érezte magát, az agya
olyan volt, mint a rosta. Bármire próbált gondolni, kifolyt
belőle. Ásított egy nagyot, amikor a zsebéhez nyúlt. A telefonja
a zsebében volt, rajta feküdt. Gyors mozdulattal előrántotta, s
megvizsgálta, vajon működőképes-e. Ki volt kapcsolva, ezért
bekapcsolta. Szinte még teljesen be se kapcsolta, máris élesen
jelzett.

- Halló? Ramsay! - szólt bele másnapos hangón.

- Csakhogy megtaláltalak, Philip. A főnök agyonkeres.
Azonnal gyere be! - ismerte fel a kollégája hangját.

- Megyek, mondd meg. Már indulásra készen vagyok. Fél
órán belül ott leszek - hebegte.

- Mi a fene lehet ilyen sürgős? - dohogott magában, miköz-
ben nagy nehezen sikerült lemásznia az ágyról. - Nos, akkor
hol is vagyok? - nézett szét alaposan.

A tekintete az asztalra esett, ahol egy levél volt a vázának

támasztva.

Odavánszorgott, és nagy nehezen elolvasta a címzettet. Neki szólt.

Gyorsan kibontotta, és olvasni kezdte.

"Phil!

Remélem, a délelőtt folyamán csak felébredsz. Ha sikerül, fürödj meg és egyél. A konyhában megtalálsz mindent. Sajnálom, de nekem be kellett jönnöm dolgozni. Bízom benne, hogy észreveszed a leveletem. A kocsikulcsod itt van az asztalon a kristály hamutartóban. A lakáskulcs az ajtóban van, ha elmész, zárd be, és tedd a lábtörlő alá. Remélem, egyetlen betörő sem jár arrafelé a nap folyamán. Ha időm lesz majd jelentkezem.

Üdv. Kevin"

- Szóval Kevinnél vagyok! - mondta ki hangosan a megnyugtató megállapítást. Már-már azt hittem, felszedtem valami nőt. Tiszta szerencse, hogy nem így van. Szegény Jean!

Philip elindult, és hamarosan rátalált a fürdőszobára, ahol három percig a hideg zuhany alatt állt. Megmosta a haját, megtörülközött, és visszavette gyûrött, izzadt ingét.

A tükörből egy züllött alak képe nézett vissza rá. Így még soha életében nem ment dolgozni, hallotta előre a főnöke megjegyzését.

Kinyitotta a kis tükrös szekrényt, és megtalálta Kevin borotváját. Meglepődött, hogy a barátja nem villanyborotvát használ.

- Nem! Ezzel nem bórotválok. AIDS-es világban élünk, inkább borostás maradok! - tette vissza, majd a tükörbe nézett.

- De nagy barom vagy te, Phil!. Kevin a legjobb barátod, és orvos!

Legyintett egyet, aztán locsolt magára egy kis arcvizet, kiöblítette a száját, és már el is készült.

A konyhába ment, hogy bekapjon egy falat valamit, de amint meglátta a hűtőben a felvágottakat és a különböző félkész ételeket, a gyomra összerándult. Becsukta a hűtőt, majd visszament a hálósobába. A kezébe vette a levelet, amelyet Kevin írt neki, aztán a végére odabiggyesztette:

"Kevin

Szörnyen érzem magam, azt hiszem, meghalok. Többé nem

akarok ennyire görbe estét. Mindenért köszönet.

Phil. "

Visszatette a váza mellé a levelet, aztán kihúzta a zárból a kulcsot, majd miután bezárta maga mögött, a lábtörlő alá rejtette. A nap nem sütött, az eget sötét felhők borították.

- Éppolyan szomorú az ég, akárcsak az én belsőm! - sóhajtott, aztán beült az autójába, és kikanyarodott a parkolóból.

- Végre! - kiáltott fel Coogan, amint meglátta a fiatal nyomozót. - Maga meg hol az ördögben mászkál, hogy nem lehet elérni? - mordult rá mérgesen. Rajta felejtette a szemét, de nem tett megjegyzést.

- Kevinnel vacsoráztam, aztán... hát egy kicsit felöntöttünk a garatra. Nála aludtam, mert orvosra volt szükségem - motyogta, és elnézett a főnöke feje fölé.

- Remélem, kikúrálta az orvos barátja, mert iszonyú dolog történt...

Philip egyből figyelmes arcot vágott.

- Maryt elrabolták az éjjel a Palladium diszkó előtt. Telefonált, hogy menjek érte, de mire odaértem, már nem volt ott. A diszkó portása szerint egy fekete kisméretű kocsiba szállt be egy sötét ruhás alak mellé.

- És honnan tudja, főnök, hogy elrabolták? Lehet, hogy egy ismerős volt.

- Ébredjen már fel, Philip! Négy óra előtt telefonált haza, hajnali négy! Érti? Szóval négy óra előtt telefonált haza, hogy jöjjek érte. Ha ismerős, akkor nyilván megvárt volna, mivel iderendelt. A portás még azt is elmondta, hogy látta, a férfi belökte az ülésre.

- Ja, az más. Akkor tényleg... És mit csinált, főnök? Adott már ki körözést a kocsira ellen? - kérdezte.

- Igen, de sajnos millióegy sötét színű, kisméretű kocsira szaladgál az utakon. Nem sok reményt látok, hogy megtaláljuk... S még nincs vége, Philip - nézett rá a főfelügyelő villámló tekintettel.

- Miért?

- Azért, mert történt még valami az éjjel. Rony megszökött...

- Ezt nem mondja komolyan, főnök? - változott meg a nyomozó arca.
- De. Sajnos. Kifeszítette a rácsot az ablakon, és azon keresztül meglépett.
- Mikor?
- Azt nem lehet tudni. Az őr reggel amikor bement hozzá, akkor vette észre, hogy az ágyában nincs senki.
- Jézusom! Ön is arra gondol, amire én? - nézett a főfelügyelőre.
- Valószínű. Azonnal induljunk a lakásukra. Ha otthon van, gyorsan nyakon csípjük, és kiverjük belőle, hol van Mary. A két rendőr szinte futva tette meg az utat a kocsiig.
- Ne, majd én vezetek! - mondta Coogan, amikor Philip be akart ülni a volán mellé. - Oda szeretnék érní, de ha maga vezet, nem vagyok benne biztos.
- Jól vagyok, főnök - mondta Philip, és sajnálkozva ült be a másik oldalra.
- Azt látom - dörmögte a főfelügyelő, majd rászólt a nyomozóra.
- Hívja fel nekem a feleségemet, legyen szíves.
- Igen, főnök. Még nem tud róla Mrs. Coogan, hogy mi történt Maryvel? - kérdezte.
- A főnöke nem válaszolt, csak ingatta a fejét.
- Philip nem valami nagy lelkesedéssel nyomkodta be a főnöke lakásának telefonszámát.
- Halló? Itt Mrs. Coogan! - hallotta a nő hangját.
- Tessék, főnök - adta a férfi kezébe a telefont.
- Szervusz, drágám! Nem akartalak hajnalban zavarni, olyan jól aludtál...
- Igen, az este muszáj volt bevennem altatót, annyira felkavart a Rony ügy - mondta.
- Szívem! Figyelj jól rám! Kérlek, ülj le! - mondta a főfelügyelő, miközben erősen figyelt az útra. - Leültél?
- Igen, de mondd már, valami baj van? Olyan furcsa vagy.
- Maryt elrabolták az éjjel. Hazatelefonált, hogy menjek érte, de mire odaértem, elvitte egy sötét színű autó.
- Édes istenem! - hallotta, amint az asszony felzokogott.
- Mindent elkövetünk, hogy megtaláljuk. Kérlek, ne ideges-

kedj! Mary egy rendőrnök a lánya, sok mindenre megtanítottam, ne félj, nem esik baja! Ebben biztos vagyok. Amint megtudok valamit, hívlak...

- Jó - hüppögött az asszony.

- És még valami, drágám. Az éjjel Rony megszökött a börtönből.

- Clif! Akkor lehet, hogy ő?

- Lehet. Épp a lakására igyekszem. Kérlek, maradj telefonközelben.

- Rendben - mondta az asszony, és letette a kagylót.

- Főnök! Kérdezhetek valamit?

- Kérdezzen - bólintott a férfi.

- Hallott valamit dr. Moore állapotáról? - kérdezte.

- Igen. Az este beszéltem dr. Calvinnel, sajnos még mindig nem tért magához. A sokk eltarthat nála ki tudja meddig. Alig heverte ki, vagy még ki sem heverte az elsőt, ez a második úgy tűnik, sokkal komolyabb.

- Pedig, ha nem jön rendbe, oda a remény. Látnia kellett a támadóját.

- Reménykedjünk! - mondta a főfelügyelő, és leparkolt az elegáns ház előtt.

Megnyomta a csengőt, mire szinte azonnal berregni kezdett az ajtó, és ki is nyílt.

- Már várnak bennünket - szólalt meg Philip.

- Honnan tudja?

- Láttam, amint az ablaknál meglibbent a függöny.

- Jó napot, uraim! - állt az ajtóban Mr. Willard. - A feleségem megismerte önöket, amint kinézett az ablakon - adta meg a választ arra, hogy ilyen egyszerûen és hamar bejutottak.

- Fáradjanak beljebb, csak előre! - mondta, és bezárta az ajtót. A két rendőr a már jól ismert nappaliba ment, ahol ott állt Mrs. Willard is.

- Foglaljanak helyet - mutatott a kanapé felé, aztán a férje mellé lépett.

- Mi járatban vannak, uraim? - kérdezte a férfi, és megfogta a felesége kezét.

- A fiuk, Ronald, megszökött a rendőrségi fogdából - mondta a főfelügyelő.

- Ezt nem mondja komolyan! - ugrott fel a férfi a székről.
- De. Sajnos, komolyan mondom. Azt hittem, tudnak róla.
- Honnan tudnánk? - kérdezett vissza az asszony.
- Nem jött haza?

Coogan főfelügyelő felállt, és közelebb lépett Mr. Willard-hoz.

- Nem. Ha itthon lenne, akkor nem lepett volna meg annyira a közlésük. Istenem! - sírta el magát az asszony. - Szegény kisfiam! Mit tettek vele?
 - Semmit, asszonyom. Mi nem tettünk vele semmit, csak meg akartunk győződni róla, hogy ő sem tett semmi rosszat mással - emelte fel egy kissé magasabbra a hangját a férfi. - Ugyanis ma éjjel, épp akkor, amikor a kedves fiuk meglépett a rendőrségről, elrabolták a lányomat, Maryt a Palladium diszkó előtt.
 - Micsoda? - nézett rá elszörnyülködve a férfi.
 - Igen, jól hallotta, uram - bólintott Philip.
 - És most azt hiszik, hogy Rony rabolta el? - szólt közbe az asszony szipogva.
 - Igen, feltételezzük - bólintott a nyomozó. - Milyen kocsija van a fiának? - fordult Mr. Willard felé.
 - Egy sportkocsi. Már nem új.
 - Milyen a színe? - kérdezte Coogan.
 - Fekete, miért?
 - Mert egy kisméretű fekete kocsival rabolták el - közölte a főfelügyelő.
 - De uram! Tudja, hány kisméretű fekete kocsi szaladgál New Yorkban? - kérdezte felháborodva. - Miért gondolják, hogy a fiam volt? A kocsija egyébként is lent áll a garázsban...
 - Megnézhetnénk?
 - Természetesen! - mondta készségesen Mr. Willard.
 - Akkor menjünk! - állt fel a főfelügyelő és Philip.
 - Jöjjenek utánam! - intett a férfi, és megindult kifelé.
- Az udvaron jobbra volt a garázs, egy különálló kis épület. A férfi megnyomta a távirányító gombját, mire a garázs ajtaja feltárult.
- Tessék, uraim! - intett a kezével, majd ő is utánuk ment.
 - Hol van? - kérdezte Philip, amint körbenézett.

A garázsban ugyanis két kocsi állt, de egyik sem volt sem kisméretű, sem pedig fekete...

- Jézusom! - csapta össze a két kezét Mr. Willard. - Eltűnt Rony kocsija... Ezt nem értem - nézett a két rendőrré.

- Ugyan, Mr. Willard! Miért nem vallja be, hogy a fia itthon volt, és ő vitte el?

- Uram! Az ég szerelmére, higgye el nekem, hogy Rony nem volt itthon, és nem is találkoztam vele, amióta bevitték. Holnap akartam bemenni hozzá, ugyanis találtam egy jó ügyvédet, aki megígérte, hogy kihozza. Gondolja, hogy kockára tenném a kiszabadulását azzal, hogy segédkezem neki a szökésben? - nézett őszinte felháborodással a főfelügyelőre. - Esküszöm, uram, semmi közöm a fiam szökéséhez, és nem is láttuk itthon.

- Jól van, jól van - bólogatott Coogan. - Akkor körözést kell kiadnom ellene.

- Hát... csak tegye, amit tennie kell. Nem értem ezt a gyereket, mi a fene üthetett bele? - bosszankodott őszintén Mr. Willard.

- Megtaláljuk, ne féljen uram! - mondta a főfelügyelő, és intett Philipnek, hogy induljanak.

Az autóban ülve Coogan belemélyedt a gondolataiba. Ideges volt, amiért semmit nem tehet a lányáért.

Megszólalt a telefon. Philip felvette.

- Magát keresik, főnök! - mondta, és a főfelügyelő kezébe adta a telefont.

- Nem! - kiáltott fel a felügyelő, és az arca vörösre gyúlt. Félbeszakította a telefonálót. - Ugye, nem halt meg? Ugye, él? - kérdezte aztán fojtottan.

Philip behúzott nyakkal ült, minden szót hallott. Megtalálták Maryt eszméletlenül a Central Park északi részén...

- Sajnálom, uram. Többet egyelőre nem tudok. A lányát beszállították a közeli Mount Sinai Medical Centerbe.

- Máris indulok oda! - közölte a férfi, és sávot váltva visszafordult, hogy a lehető legrövidebb úton haladhassanak.

- Sajnálom, főnök - szólalt meg Philip, és borostás állán végighúzta a kezét. - Igazán nem is tudom, mit mondjak.

- Semmit, Philip. Nagyon kérem, most ne mondjon semmit.

Ha lehet, hallgasson, amíg oda nem érünk - suttogta a főfelügyelő szinte könyörögve.

Philip nem haragudott meg rá, teljesen átérezte mindazt, amit ez a keménykötésű ember néhány pillanat alatt átélt. Imádta az egyetlen lányát, és most lehet, hogy elveszíti örökre.

A kórház előtt fékcsikorgással parkoltak.

- Zavarja, ha önnel tartok, uram? - kérdezte félénken Philip.

- Nem... Jöjjön csak Philip - mondta a főfelügyelő hallatlan kedvességgel.

A kórházba nagy volt a rohanás, három mentő is beteget hozott. Mindenki el volt foglalva.

Coogan az információban éppen telefonáló fehér köpenyes nőhöz lépett. Türelmetlenül zongorázott ujjaival a pulton, amíg a nő be nem fejezte a beszélgetést.

- Meg tudná mondani, hol fekszik Mary Coogan? Most hozták be, nemrég.

- Ön a hozzátartozója? - kérdezte a nő, és feltolta az orrára csúszott szemüvegét.

- Igen, az édesapja vagyok...

- Az első emelet 6-os kórteremben lesz, de lehet, hogy már a műtőben van.

Coogan mint egy örült, szaladt fel a lépcsőn. Hármásával szedte, Philip képtelen volt vele lépést tartani.

Az első emeleten a folyosó végét hatalmas üvegajtó zárta le, rajta nagy betűkkel ki volt írva. MŰTŐ! IDEGENEKNEK TILOS A BEMENET!

Coogan szinte futva tette meg az utat a műtőig, ahol hirtelen megtorpant. Tanácstalanul nézett visszafelé a mögötte igyekvő nyomozóra.

- Azt hiszem, tovább már nem mehetünk. Talán a kórteremben megmondják, mi van vele - mondta.

- Maga menjen oda, én itt maradok. Ha valaki kijön, megkérdezem, mi van Maryvel - mondta izgatottan Coogan.

- Jó - bólintott Philip, és elsietett a kórterem felé.

- Mi van a lánnyal? - kérdezte Philip az épp kifelé igyekvő rendőrt, aki várhatóan már többet tudott.

- A műtőben van, mi pedig már megyünk. Elvégeztük a

dolgunkat - tette hozzá, és morcos képet vágott.

- Azt kérdeztem, mi van a Coogan lánnyal. Nem azt, hogy hol van, hanem hogy mi van vele?

- Mit képzelsz haver, kivel beszélsz? - lépett közelebb Philiphez a rendőr. - Azt hiszed, mindent megengedhetsz magadnak? - nézett rá lekicsinylő tekintettel.

- Ne bomolj haver! Szépen szóltam hozzád, egyébként pedig a nevem Philip Ramsay nyomozó, Coogan főfelügyelő munkatársa.

- Elnézést, uram! - hebegte a fiatal rendőr piros képpel. - Igazán nem tudhattam.

- Jól van, azt mondd inkább, miért kellett a mûtõbe vinni a beteget?

- Mi találtunk rá a Central Park északi részén, ott, ahova tisztességes nõ nem teszi be a lábát soha. Szóval ott feküdt eszméletlenül, a nyakán fojtogatás nyomai, a fején jókora ütés helye. Megerõszakolták... és... és mind a két szemét kiszúrták...

- Jézusom! - törölte meg izzadó homlokát Philip. - Ha ezt az apja megtudja...

A rendõr elsomfordált, Philip pedig még néhány percig állt az üres kórteremben. Nem volt ereje, hogy kimenjen és beszéljen mindarról, amit megtudott. Nagy nehezen megmozdult, hisz mégsem állhat itt ítéletnapig. Át kell esni a nehezén. A fején nagyot sajdult a seb, fájdalmasan.

A folyosón Coogan még mindig ott állt, ahol a nyomozó hagyta. Hátát a zöld falnak támasztotta, kalapját egészen a feje búbjára tolta. Fehér arccal nézett maga elé.

- Fõnök! - lépett mellé Philip.

- Na mit tudott meg? - nézett rá szomorú tekintettel.

- Épp a mûtõben van... Most beszéltem egy kollégával, õk hozták be... Nem is tudom, hogy mondjam el... fõnök... nem tudom elmondani. - hebegte Philip, és a hangja elcsuklott.

- Ne kíméljen, Philip! Tudnom kell, mi van vele! Kérem, mondja már az istenért! - kiáltott rá könyörögve.

- Eszméletlenül találtak rá, megerõszakolták, fejbe vágták és fojtogatták, de nem halt meg.

- Istenem! És miért kellett mûtõbe szállítani? - kérdezte a

férfi, miközben eldörzsölt egy könnyet a szemében.
Philip egy nagyot nyelt. Ehhez már tényleg nem volt elég ereje.

Coogan az ajtó elé ugrott, és lenyomta a kilincset, de az ajtó nem nyílt ki.

- Mi nem tudunk bemenni, uram, csak a személyzet nyithatja ki egy kis szerkezettel, amelyet a zsebükben hordanak. Meg kell várnunk, amíg kijönnek.

- Nincs türelmem már a várakozáshoz... Azonnal tudni akarom, mi van a kislánnyal! - dobbantott, majd egy hirtelen mozdulattal erősen bekopogott az üvegajtón.

- De uram! - lépett mögé egy fehér köpenyes nő. - Mit csinál? Odabenn dolgoznak a kollégáim, kérem, ne zavarja a munkájukat! - halkította le a hangját, amint a férfi arcába nézett.

- Bocsánatot kérek - hebegte Coogan, és lehajtotta a fejét.

- Az ön hozzátartozója a beteg? - kérdezte, és közelebb lépett a férfihoz.

- Igen, a kislányom - felelte.

- Dr. Pollard - nyújtott kezét. - Én vettem fel a lányát. Sajnálom, igazán nagyon sajnálom, ami vele történt. Kész csoda, hogy még él...

- Mit csinálnak most vele? - kérdezte Coogan, és ujjával a műtő felé bökött.

- Megpróbálják megmenteni a szeme világát - felelte.

- Tessék? - nézett rá értetlenül a férfi.

- Nem tudta? - kérdezte a doktornő, aztán megfogta a férfi könyökét.

- Kérem, jöjjön be velem a szobámba! Ott nyugodtabban beszélhetünk. Amint kihozzák a műtőből bemegyünk hozzá. Coogan ment volna is és maradt volna is. Tétova mozdulattal tett egy lépést, aztán megállt, és Philipre nézett.

- Menjen csak, főnök! Én itt maradok, és ha kihozták Maryt, rögtön szólok.

- Jó - egyezett bele, és elindult a doktornő mellett.

- Kérem, foglaljon helyet! - mutatott egy székre a doktornő

- Mondja el, mi van Mary szemével.

- Kiszúrták - felelte a doktornő.

- Melyiket? - kérdezte a férfi remegő ajakkal.

- Mindkettőt!

Coogan bármilyen erős volt, ezt nem bírta elviselni. Két tenyerébe hajtotta a fejét, és hangosan zokogott.

A doktornő kiment, és néhány pillanat múlva egy injekcióval tért vissza.

- Kérem, uram! Túrje fel az inge ujját, szeretném megszúrni!

- mondta halkán.

- Nem, hagyjon engem, kérem!

- Mr. Coogan! Ha be akar menni a lányához, meg kell nyugodnia. Nem veheti észre, hogy ön sír! Neki pihenésre, nyugtató szavakra van szüksége. Mit szólna, ha ilyen zaklatottan menne be hozzá?

- Igen... igen... igaza van. Itt van a karom! - nyújtotta oda a kezét a doktornőnek, aki beadta az injekciót.

- Látni fog még? - kérdezte egy kis idő múlva a férfi lecsendesedve.

- Nem tudom, uram. Én nem vagyok szemész, majd a kolléga mindent elmond, ha befejezi a műtétet. Reméljük, talán egyikre látni fog.

- Coogan felállt, összeszorította a száját, és felnézett a plafonra.

Látszott, hogy minden erejére szüksége volt, nehogy felordítson.

- Most hozták ki Maryt, főnök! - lépett be Philip az orvosi szobába. Olyan ideges volt, hogy kopogni is elfelejtett.

- Megyek hozzá! - indult az ajtó felé, de a doktornő utána szólt.

- Majd én elkísérem, Mr. Coogan. Maryt nem viszik vissza a 6-osba, intenzív osztályra kerül.

A férfi megtorpant, és bevárta, amíg a doktornő mellé ért.

Philip a főnökére nézett, aki bágyadtan tekintett vissza rá.

- Jöjjön velem, most nagyon nagy szükségem van magára - suttogta, és ólomlábakkal elindult a lift felé.

A lift a harmadik emeleten állt meg. A folyosókon síri csend uralkodott, itt nem volt nyüzsgés, nem volt rohangálás.

Csend... csend és csend mindenütt. Fojtogató volt ez a némaság.

- Kérem, várjanak egy percig! - állította meg a két férfit a

doktornő, majd belépett a szintén üveges ajtón.

- Jöhetnek! - jött vissza néhány perc múlva. - Kérem, ne fárasszák ki nagyon, jó lenne, ha nem sírna. Az most nem lenne jót neki.

- Igen, igen - felelte gyorsan Coogan, és egy nagyot nyelt.

- Ha kijön Mr. Coogan, a szemész kollégával összeismertetem, majd ő elmondja, hogy mi várható.

- Köszönöm, doktornő! Ön nagyon rendes. Kérem, nézze el nekem, ha helytelenül viselkedtem.

- Semmit nem kell elnéznom, a viselkedése érthető volt - felelte. - Most menjenek be, de kérem, ne maradjanak sokáig. Coogan Philipre nézett, mintha tőle várt volna valami biztatást vagy erőt.

- Menjünk, főnök! - fogta meg a férfi karját, és szinte betolta az ajtón.

A szoba kicsi volt, középen egy ágy foglalta el a legnagyobb helyet, körülötte rengeteg műszer pittyegett, zakatolt, villogott.

Mary az ágyon feküdt, két szemét egy-egy nagy kötés takarta el. Coogan állva megremegett, a szeme könnybe lábadt. Philip nagyon megsajnálta, most olyan elesettnek, szármalmasnak tűnt. Elfordult, nem akarta látni, hogy a főnöke netán sírva fakad.

A főfelügyelő közelebb lépett az ágyhoz. Először csak hosszasan nézte a lányát, a feje búbjától a lábáig. Tekintetében minden belső érzése benne volt. Látszott rajta, hogy a legszívesebben ráborulna és zokogna.

- Mary! Kicsikém! - fogta meg a lány hófehér kezét.

- Apa! Apa! - hallotta a vékonyka halk hangot.

Coogan visszafordult, és Philipre nézett, aki az ajtóban állt, és lehajtotta a fejét.

- Igen, édesem, én vagyok. Hogy érzed magad? - hajolt oda hozzá, és megcsókolta a lány arcát.

Mary összerázkódott és felsikoltott.

A műszerek összevissza kezdtek sípolni.

- Csak megcsókoltam az arcát - felelte halálra váltan Coogan.

- Jól van, semmi baj - nyugtatta meg a férfit a doktornő. -

A lánya sokkos állapotban van, nem mindig tudja, mi történik körülötte. Pláne most, hogy a szeme le van takarva. Megijedt, amikor megcsókolta. Biztosan az emlékek...

- Jaj, istenem! - tördelte a két kezét Coogan. - Megölöm azt a szemét alakot! Esküszöm, addig nem nyugszom, amíg ki nem szorítom belőle a szuszt.

- Nem látok, apa! Azt hiszem, megvakultam... Iszonyatosan fáj a szemem, apa! - nyöszörögte szívet tépően.

- Megmûötték a szemedet, kis bogaram. Meglásd, minden rendben lesz... A rendőrség megtalálja...

- Nem! Ne beszélj nekem a rendőrségről, kérlek! - mondta zokogva.

- Mary! Kislányom! Kérlek, ne sírj! A szemednek az nem használ, a doktornő külön figyelmeztetett, hogy nagyon árt most neked. Kérlek, hallgass rám. Nem kell beszélned most, csak pihenj. Ha majd jobban leszel, akkor mindent elmesélsz. Itt leszek veled, csak pihenj! És itt van Philip Ramsay nyomozó is velem. Vigyázunk rád.

- Neem!!! - ordított fel Mary, és hirtelen felült az ágyon. Le akarta tépni a szeméről a kötést.

- Mi történt, drágám? Mi bajod van? - ugrott oda hozzá az apja, de dr. Pollard visszaparancsolta.

- Maradjon ott, Mr. Coogan, kérem!

Gyors mozdulattal az elkészített injekciót beadta Marynek, aki hamarosan megnyugodott.

- Mary! Kislányom! Annyira féltelek! - fogta a lánya kezét, és a szájához emelte.

- Apa! - suttogta gyenge hangon a lány.

- Igen, kicsim.

- Ő volt, aki elrabolt, aki... megerőszkolt... ő!

- Ki? Ki volt az? - nézett a lányára kimeredt szemmel az apja.

- Ő! - suttogta a lány, és Philipre mutatott.

- Philip? Kicsim, ő a jobbkezem, ő ilyet nem tenne. Honnan veszed, hogy ő volt? - kérdezte.

Mary azonban már nem válaszolt. Elaludt, de ujja még, mindig kinyújtva Philipre mutatott.

- Főnök, én... én... csak nem képzeli? - nézett rá elképedve

a főnökére, aki furcsán, összeszűkült szemmel nézett vissza rá. A fiatal nyomozó hátán végigfutott a hideg. Alig akarta elhinni, hogy a főfelügyelő most rá is úgy néz, mint azokra, akiket a rendőrségen kihallgat.

- Menjünk, Philip! - szólalt meg egy idő után Coogan.

A fiatal nyomozó kiszáradt torokkal, remegő lábakkal lépkedett mellette.

Szótlanul mentek egymás mellett végig a hosszú folyosón, nem szóltak egyetlen szót sem. Még akkor sem, amikor leértek a portára.

- Főnök! Nézzen csak oda! - kiáltotta el magát Philip, és az információ felé mutatott.

- Mi van? - fordította el a fejét Coogan, de aztán az arca vörösre változott.

- Rony! Rony Willard! - kiáltott fel, és előkapta a fegyverét.

Rony, aki épp az információban Mary után érdeklődött, először döbbenetesen meredt a hang irányába, aztán megfordult, és rohant kifelé.

- Rendőrség! Álljon meg! - kiabálták mind a ketten, és a fiatal fiú után szaladtak.

A kórház környékén nagy volt a forgalom, így Rony hamarosan egéruvat nyert.

- Hát ez eltűnt! - mondta bosszankodva Coogan.

- Sajnálom! Talán nem kellett volna önnek szólnom, hanem egyenesen a háta mögé kellett volna lopakodnom, és a fegyverrel kényszeríteni, hogy megadja magát.

- Lehet, de megtalálom, ne aggódjon! - mondta, és a fegyvert visszarakta a tokjába. - Menjünk be a rendőrségre, azt hiszem, napokig nem megyünk haza. - Coogan nagy léptekkel indult el.

- Főnök? - szólalt meg Philip egy idő után, amikor a kocsival kihajtottak a mozgalmas sugárútra.

- Mi van? - kérdezte a férfi, és a kalapját megigazította.

- Csak nem képzeli, hogy én... én voltam? - nyögte ki. - Én rendőr vagyok, nyomozó! Ismer már, ugye? Nem tudom, Mary miért mondta, hogy én voltam. Kevinnel töltöttem az estét és az egész éjszakát. Ugye, hisz nekem? - kérdezte remegő hangon.

- Nem tudom, mit higgyek, Philip! - ingatta a fejét tanács-
talanul a főfelügyelő. - Az biztos, hogy magára mutatott -
felelte.

- De hisz nem is lát! - mondta Philip.

- Lehet, de a neve hallatán vált idegessé, nem gondolja?

- Főnök! Én még soha életemben nem bántottam egyetlen
nőt sem. Mary nagyon helyes lány, tiszta szívéből tisztelem.
Soha nem tudnám bántani... De nem is tudom, miért igyekszem
meggyőzni magát, hisz tudnia kell, ki vagyok. Hat éve dolgo-
zom ön mellett, ennyi idő pedig azt hiszem elég, hogy megítél-
je, képes lennék-e ilyen szörnyűséget elkövetni - mondta meg-
rendülten.

- Nézze, Philip! Az mind igaz, amit elmondott, de megért-
heti, tudnom kell, miért reagált így a neve hallatára a lányom.
Mary ismeri magát, nemegyszer beszélgetett velem a munkám-
ról, a kollégáimról, köztük természetesen magáról is. Épp ezért
nem értem, hogy miért borult ki, amikor meghallotta a nevét.
Ezt meg kell értenie. Mindent meg kell vizsgálnunk, mindent,
ami csak szóba jöhet...

- De főnök! Csak nem azt akarja mondani, hogy vizsgálatot
indít ellenem? Ez képtelenség! Talán le is csukat? - nézett rá
elkeseredve.

- Még nem tudom, mit teszek, Philip. Egyelőre nyomozunk,
aztán átgondolok mindent. Szólok, ha magához érek.
Philip nyelt egy nagyot. Tudta, hogy Coogan meg volt elé-
gedve a munkájával mindig. Nem véletlen volt az, hogy már hat
éve mellette dolgozhat. Az elődei bizony csak néhány hónapot
töltöttek mellette. Maximalista volt a munka terén önmagával
is, de a beosztottaival is. Philip pedig mindig eleget tett elvárá-
sainak. Épp ezért esett rosszul most, hogy egy beteg sokkos
állapotban lévő lánynak elhiszi, amit mondott, még ha az törté-
netesen éppen a lánya - dohogott magában.

A rendőrségen, mint mindig, most is nagy volt a lőtás-futás
Coogan nem kívánt most senkivel beszélni a lányával történt
esetről, már ami a sopánkodásokat, sajnálkozásokat illeti.
Annál inkább érdekelte, hogy mit találtak az emberei.
Az irodában parancsot adott, hogy egy fél óra múlva minden-

ki legyen nála, aki a dr. Moore, a Caroline Alvarez és Mary ügyével kapcsolatban helyszínel. Kérette valamennyi laboreredményt és mindent, ami erre a három ügyre vonatkozott. Hamarosan a főfelügyelő irodája megtelt. A szoba szűk volt, fülledt levegőjű és túlzsúfolt. Coogan az íróasztala mögött ült, és tekintetét végighordta az embereken.

- Szeretném, ha végre fel tudnának mutatni valamit, valami apró kis nyomot, amin elindulhatnánk - kezdte. - Mint tudják, először Caroline Alvarez halála az első fojtogatós ügyünk. Fiatal lány, diszkóból hazafelé jövet támadták meg, megfojtották, megerőszakolták, majd egy nagy ütést mértek a fejére. A második eset dr. Hannah Moore esete, akit bár nem diszkó környékén, hanem a saját munkahelyének a parkjában támadtak meg.

- Bocsánat, főnök! - emelkedett szólásra az egyik rendőr.

- Mi az, mit akar? - kérdezte a főfelügyelő. Nemigen szeretne, ha a szavába vágnak, és elterelik a gondolatmenetét, de most türtőztette magát.

- Nem értem, miért vonja össze ezt a két esetet?

- Azért, mert Caroline-t is megerőszakolták, megfojtották és fejbe vágják, s ugyanez a helyzet a doktornő esetében is. Nem tudom, de az az érzésem, hogy a tettes egy és ugyanaz. Az indítékokat még nem tudom, és bizonyítani sem tudom az állításomat, csak... csak egyszerû megérzés. Lehet, hogy tévedek, de az majd kiderül.

- Értem... Köszönöm, uram, és elnézést, hogy félbeszakítottam - ült le a rendőr.

- Tehát dr. Moore-t is ugyanazzal a módszerrel támadták meg, és sajnos az elmúlt éjjel a lányomat, Maryt is.

A szobában síri csend uralkodott. Minden szem a főfelügyelő arcára szegeződött.

- Igaz, hogy Mary esete még nem egészen ismert, sem a laboreredmények, sem a teljes orvosi vélemény nem áll még rendelkezésre, de az megállapítható, hogy a módszer itt is ugyanaz, vagy még szörnyûbb - tette hozzá elérzékenyülve. - Kérem, hogy mondják el, találtak-e tanúkat, akik bármelyik ügygel kapcsolatban vallomást tehetnek, vagy ha valami érdekes, különös, furcsa dologról van tudomásuk, mondják el. Majd

összevetjük a nyomozás eredményeivel, a labor- és a szakorvosi véleménnyel. Valamit tennünk kell, hogy ez az örült lakat alá kerüljön, és ne essenek áldozatul további nők. Hoppá! Nők!

Amint látjuk, előszeretettel csak a nőket támadja.

- És gyűjti a bugyikat! - mondta az ajtó mellől egy magas szőke fiatal rendőr.

- Ezt hogy érti? - kérdezte Coogan, és feltolta a kalapját.

- Uram! Én és a munkatársaim voltunk helyszínelni a közvetlen bejelentés után mind a három esetben, s dr. Calvin megérkezéséig mi zártuk le a környéket. Rögtön észrevettük, hogy az áldozatokról hiányzott a fehérneműjük. Nem találtuk meg sehol a környéken.

- Tehát gyűjti a női fehérneműket - gondolkozott el Coogan. Önkéntelenül Philipre nézett. A fiatal nyomozó állta a tekintetét. Nem, ez a fiú nem lehet bűnöző! - gondolta. Mary nem tudta, mit beszél.

- A baj az, hogy egyetlen helyszínen sem találtunk semmit, amin elindulhatnánk. Ez az örült egyetlen nyomot sem hagy maga után - mondta elkeseredve.

- De dr. Moore esetében az a hajszál - szólalt meg Philip.

- Igen, parókából származik, ez biztos. Tehát feltételezhető, hogy a tettes kopasz. Nos egyetlen szemtanú sincs? - tette fel ismét a kérdést.

Szinte egyszerre intettek nemet. Valamennyi eset éjjel, kihalt környéken történt. Kivéve Caroline esetét, akit a saját kertjükben támadott meg.

- Valamennyien ismét járják végig a helyszíneket, próbáljanak meg tanúkat keresni. Ha kell, ismét kérdezzenek ki mindenkit - mondta Coogan indulatosan. - Kell, hogy legyen valami vagy valaki, aki vagy ami segít bennünket felderíteni ezt a mocskos ügyet.

Az emberek felálltak, hamarosan a főfelügyelő szobájában nem maradt más, csak ő és Philip.

- Nos, Philip, menjen maga is haza. Pihenjen egy kicsit, úgy néz ki, mint aki egész éjjel züllött - mondta, és a vállára csapott barátságosan a nyomozónak. Ezt csak akkor tette, ha megbántott valakit, és ki akarta engesztelni.

- Köszönöm, uram, de azt mondta, sokáig nem megyünk

haza, napokig.

- Igen, tudom, de változott a helyzet. Nekem is van még egy nehéz feladatom, amin túl kell jutnom még ma.

- Segíthetek, uram? - kérdezte Philip szolgálatkészen.

- Nem, sajnos nem. Ezt magamnak kell megoldanom, otthon.

Philip csak most jött rá, hogy a főnöke miről beszél. A felesége még semmiről nem tud... Szegény Coogan főfelügyelő, szegény Mrs. Coogan és szegény Mary... - gondolta felállva.

- Viszlát, főnök - mondta, és csendben becsukta maga mögött az ajtót, de nem ment még haza. A szobájába sietett, és Kevin számát tárcsázta.

Az orvos nem volt otthon, ezért megpróbálta a kórházban elérni. Fontos volt vele beszélni, hisz ő az egyetlen, aki igazolni tudja, azon az éjszakán, amikor megtámadták Maryt, a lakásán volt.

A kórházban sem találta, azt mondták, már hazament. Philip egy darabig még a kezében tartotta a kagylót, aztán felugrott, és becsapta maga mögött az ajtót.

Beült a kocsjába, és Kevin lakására hajtott. Megnyugodott, amikor meglátta az orvos autóját a ház előtt.

Leparkolt mellé, és hosszú léptekkel az ajtóig sietett. Kopogott és várt.

- Kevin! Itthon vagy? - kopogott még hangosabban, és be is kiabált az ajtón keresztül.

- Jövök már, jövök! - hallotta meg a barátja hangját.

- Végre! Már azt hittem, nem vagy itthon! - mondta, amint az orvos megjelent az ajtóban.

- Mi történt, Philip? Mi van veled? - kérdezte Kevin, és a barátjára meredt. - Nem vagyok valami jó megfigyelő, de mintha még mindig az a ruha lenne rajtad, amiben a kínai étteremben voltál... Ne haragudj, de nem vagy valami illatos! És az arcod borostás! Hogy nézel ki? Alig ismerlek rád.

- Befejezted? - nézett az orvosra komoly arccal.

- Bocsáss meg, nem akartalak megbántani, de...

- Kevin! Bajban vagyok, nagyon nagy bajban! Illetve még nem, de lehetek...

- Gyere beljebb, Phil, és ülj le! Egyetlen szót sem értek abból, amit mondasz. Miféle bajban vagy? - nézett rá az orvos, és leült a férfival szemben.
- Azon az éjjelen, amikor mi együtt iszogattunk, megtámadták a főfelügyelő lányát, amint a diszkó előtt állt.
- Na és, nem te támadtad meg...
- Kevin! A lányt bevitték a kórházba, ahol az apjával együtt én is meglátogattam és... és... nem bírom...
- Phil! Az ég szerelmére, megrémítesz! Mi történt a kórházban? - kérdezte az orvos.
- A lány azt mondta, egy rendőr volt a támadója.
- Egy rendőr? Ez hihetetlen... És?
- Azt állította, hogy én voltam...
- Micsoda?!
- Igen. Ez butaság, Philip, hisz mi együtt voltunk azon az estén, sőt egész éjjel. Ez nem igaz.
- Persze hogy nem, de ő azt állítja.
- És az apja, a főfelügyelő?
- Ő azt mondta, mindent ki kell vizsgálni...
- De hát nem látta az a lány, hogy te nem lehetsz a támadója? Nem ismert rád... mert gondolom, ismerted.
- Igen, ismertem, de ő nem látott engem.
- A kórházban nem látott téged? De hát akkor...
- Jaj, Kevin! A lányt a támadója megsebesítette.
- És ettől nem látott téged? - kérdezte az orvos.
- Úgy van. Mind a két szemét kiszúrta.
- Jézusom! - ugrott fel az orvos, és le-feljárkált a szobában.
- Micsoda örület! Micsoda iszonyat ez! - mondogatta.
- Igen. És most ez nagyon idegesít. Hiába tudom, hogy nem én voltam, a főnököm vizsgálatot fog indítani ellenem. Azért jöttem hozzád, hogy tanúskodj mellettem. Ha te igazolod, hogy együtt voltunk...
- Bocsáss meg, Phil, de nem értelek. Teljesen úgy beszélsz, mintha félnél, mintha tényleg közöd lenne ehhez az egész üggyhöz. Neked nincs mitől félned, mert ártatlan vagy. Az természetes, hogy majd ha kell, elmondom, hogy együtt voltunk, de kérlek, térj már észre! Nem szabad, hogy eluralkodjon rajtad a félelem. Te rendőr vagy, tisztességes, becsületes, soha

nem követtél el semmit. Mitől kellene akkor ennyire félned? Hisz egészen bele vagy sápadva. Adok neked egy nyugtatót. Ha lefekszel, vedd be, és reggelre teljesen jól leszel. Semmilyen mellékhatása nincs, kipihent és friss leszel tőle - mondta, és a szekrényhez lépett. Egy üveget vett elő, és két szemet kivett belőle.

- Köszönöm, Kevin! Egészen megnyugtattál. Nem értem én sem magam, hogy miért vagyok ilyen ideges, hisz semmi közöm az esetekhez, csak... csak a főfelügyelő olyan furcsán nézett rám.

- Ugyan már! Rémeket láatsz. Miért nézett volna rád furcsán? Hacsak azért nem, mert elcsodálkozott a lányán. Te és a gyilkosság! Ugyan! Még egy légynek sem tudnál ártani. Bár...

- Bár? - ugrott fel Philip a székről, amelyre minduntalan visszarogyott.

- Arra gondoltam, hogy régen te voltál a legbátrabb, emlékszel? Pusztá kézzel képes voltál kitekerni a csirke nyakát. Soha nem felejttem el. Én mindig vágytam rá, hogy megtegyem, de soha nem volt hozzá bátorságom. Egész életemben gyáva voltam.

- Kevin! Te azt hiszed, ahhoz, hogy az ember gyilkoljon, vagy testi erőszakot alkalmazzon másokon, bátorság kell?

- Persze. Elsősorban bátorság. Ez egy belső erő, amely eluralkodik az egész emberen. A gyáva emberek mind erőtlenekek.

- Nem hiszem, Kevin. Bár orvosi szempontból lehet, hogy igazad van, és bátorság mindenképpen kell hozzá, de elsősorban szadizmus, lelketlenség... vagy... talán elmebaj. Épelméjű ember nem tör az embertársa életére - ingatta a fejét Philip.

- Nem értheted te ezt, Phil! Mi az egyetemen nagyon sok mindent megtanultunk. Hidd el, lehet valaki nappal normális, rendes, tisztességes ember, éjjel pedig... akár... gyilkos... De azt hiszem, nagyon elkalandoztunk. A lényeg, hogy neked nincs mitől tartanod, s ezt a főnököd is éppúgy tudja, mint én. Menj haza, feküdj le, és meglásd, holnapra sokkal jobban leszel.

- Köszönöm, Kevin! Te igazi jó barát vagy! Nem is tudom, hogy bírtuk ki évekig egymás nélkül - mondta, majd odalépett az orvoshoz és megölelte.

- Jól van, Phil, ne hálálkodj! Abban azonban igazad van, hogy nem lett volna szabad ennyire elszakadnunk egymástól.

- Akkor én most megyek - indult el az ajtó felé Philip.

- Phil! - szólt utána Kevin.

- Igen? - fordult vissza a nyomozó.

- Még mindig nem árulhatod el, hogy hol tartják dr. Moore holttestét? - kérdezte.

- Nem, Kevin. Sajnálom, hogy nem mondhatom meg, de azért akár le is csukhatnának, ha rendőrségi titkot adnék tovább. Tudom, hogy benned megbízhatom, de hidd el, még a saját anyámnak sem árulnám el. Ez egy ilyen szakma - tárta szét a karját, aztán intett a kezével, és kilépett az ajtón.

Kevin az ablakon át figyelte, amint a kis fekete autó kigördül a háza elől.

- Szegény, bolond fiú! - suttogta, aztán elfordult az ablakból. Gondolatai most a kórházi munkája felé terelődött. Boldog volt, hogy a professzor ilyen jó véleménnyel van róla, szerette volna ezt a véleményt még fokozni. Szeretett volna valami olyat tenni, amely szenzációnak számított. Ekkor felrémlett előtte Dolly arca, Ha sikerülne a lányt hamar teljesen rendbe hozni, ez annak számítana. Az orvosok, a nagy szaktekintélyek is kételkednek a teljes gyógyulásában, és ő maga is, de néha vannak csodák. Ez a lány tegnap teljesen normálisnak tűnt. Ha ezt néhány hétig, esetleg hónapig még titokban tartaná, s mielőtt elutazik, akkor derítene rá fényt, a sikert learathatná. Vajon érhetné el, hogy senki ne vegyen észre semmit? Igen, csak úgy, ha ő egyedül gondoskodik róla.

Gyorsan felöltözött, és besietett a kórházba. Egyenesen Dolly szobájába ment.

A lány arca nem volt olyan sápadt, mint máskor, a szeme nyitva volt, és láthatóan a szobát figyelte.

Amint az orvos belépett, Dolly ráemelte a tekintetét. A szeme elsötétült, a szája megremegett.

- Jó reggelt, Dolly! Dr. Kevin Reed vagyok, a kezelőorvos.

Ugye, megismer? - ült le az ágya szélére, és kezébe vette a lány kezét. - Hogy érzi magát? - kérdezte, most már bizakodva, hisz a lány eszméleténél volt.

- Jól vagyok - felelte szaggatottan Dolly, de a szemét le nem

vette a férfiről.

- Örülök neki, el sem tudja képzelni, mennyire. Tudja, az ön esete egy csoda, már ami a gyógyulását illeti. Hasonló betegek hosszú hónapok, sőt évek múltán sem lesznek olyan jól, mint ön. A szervezete igen erős.

- Értem - bólintott a lány, és továbbra is a férfira szegezte a tekintetét.

- Dolly! A gyógyulás lehet, hogy csak ideiglenes, lehet, hogy visszaesik a kómába, ezért az injekciókúrát még folytatnunk kell. Többet kell aludnia, mint ébren lennie. Ez nagyon fontos az idegeknek. Jó lenne, ha ezt tartaná elsődlegesen szem előtt, és nem ellenkezne, ha meglátja a tűt a kezében. Ezentúl csak én adom be, és én gyógyítom. Csak az jöhet be önhöz, akit én beengedek. Vigyáznom kell, hogy semmi és senki ne zavarhassa meg a gyógyulását, a pihenését.

- Köszönöm, dr. Reed - felelte a lány, és a tekintete egy kissé megenyhült. Mindent úgy teszek, ahogy mondja. Minél előbb ki akarok innen jutni. Annyira szeretnék már friss levegőre menni! - sóhajtotta, és a szeme könnybe lábadt.

- Megígérem, hogy mire eljön a karácsony, kikerül innen. Én leszek az első, aki megdobom egy jó nagy hógolyóval - mondta mosolyogva, és megpaskolta a lány kézfejét.

- Az jó lesz - nevetett rá vissza a lány.

Az orvos ekkor elővette az injekciót, és a lány ellenkezés nélkül tűrte, hogy megsúrja.

- Szép álmokat! - súgta az orvos, majd megnyugodva lépett ki az ajtón. Dupla adag nyugtatót adott a lánynak, amelytől szinte egész nap aludni fog. Majd felkeltik, hogy egyen, aztán alhat tovább!

A professzor szobája felé indult. Amint az ajtajához ért, egy pillanatra megtorpant, aztán erőt vett magán, és kopogott.

- Szabad! - hallotta a férfi hangját.

- Elnézést kérek, professzor úr, de a titkárnője nincs itt.

- Jöjjön csak, Kevin! Jöjjön bátran! - invitálta be az idős orvos nyájasan a fiatal kollégáját. - Önnek bármikor szabad bejárása van hozzám. Hamarosan kihirdetem, hogy mi a tervem önnel.

- Köszönöm, professzor úr - motyogta Kevin meghatódva.

Elképzelni sem tudta, mivel érdemelte ki ennyire a professzor rokonszenvét. Eddig mindig úgy érezte, nem kedveli.

- Nos, üljön le, és mondja el, miben segíthetek! - nézett rá a férfi.

- Professzor úr! Egy furcsa kérésem lenne - kezdte dr. Reed kissé félszegen.

- Mondja csak, kedves kolléga - biztatta barátságosan.

- Szeretnék engedélyt kérni, hogy az agyzúzódásos lány, Dolly kezelését kizárólag én egyedül végezhessem. Rájöttem valamire, ami biztató, nem szeretném, ha valamelyik kolléga akaratlanul is közbeavatkozna.

- Ez rendkívül érdekes, erről szívesen hallanék bővebben! - csillant fel a professzor szeme.

- Ha nem veszi rossz néven, uram, még nem beszélnék róla. Nagyon az elején vagyok a módszeremnek, nem szeretném elkiabálni. Úgy hiszem, mire elindulok Dániába, de legkésőbb mire visszajövök, a lány egészséges lesz. Ehhez azonban az kell, hogy senki ne mehessen be hozzá, csakis akit én kijelölök.

- Persze, Megkapja az engedélyemet, s ha elfogadja a szerény személyemet, bízva rám Dollyt, amíg távol lesz. Majd én felügyelem, mindennap bejövök hozzá. Azt akarom, hogy hírnevet szerezzen magának és a kórháznak. Ez rám nézve is hízelgő lenne. Hisz én nagyon bízom önben, s a feletteseink is megnyugodhatnak, hogy jól választottam.

- Köszönöm, professzor úr. Talán ha írásba adná. Nem akarok magyarázkodni senkinek.

- Írásba is adhatom, de szerintem az lesz a legjobb megoldás, ha én magam tájékoztatom a személyzetet erről az ügyről. Úgyis össze kell hívnom a nagyterembe a kórház valamennyi dolgozóját, amikor bejelentem, hogy ön utazik helyettem Dániába.

- Igen, valóban ez lesz a legjobb. Nagyon köszönöm, professzor úr!

- Nem kell megköszönnie, Kevin. Ha a munkája eredménnyel jár, nekünk kell majd köszönetet mondanunk önnek. Tegyen mindent saját belátása szerint.

Dr. Reed repesett az örömtől. Minden olyan remekül alakul, mint a mesében. Feldobva látott munkához, s szinte megtálto-

sodott. Két nővért jelölt ki Dolly mellé, akik felváltva ápolják. Az orvosi munkát pedig a professzor végzi. Majd elmondja neki az utasításait.

A nap vidáman telt. Nevetgált a nővérekkel, viccelődött a betegekkel, bűbájos volt mindenkivel, amely meglepte valamennyi kollégáját, hisz köztudott volt róla, hogy a munkában nem ismert tréfát.

Philip hazament, és bevett egy szemet a nyugtatóból, de mielőtt lefeküdt volna, felhívta Jeant.

- Philip! Mi van nálatok? Hányszor kerestelek, soha nem értelek el! - nyafogta a lány. - Mikor találkozunk már végre?

- Szerelmem! Nagyon sok a munkám, állandóan úton vagyok. Nagyon vágyom utánad, de nem tudom, hogy mikor láthatlak, pedig nagyon szeretnék.

- Tudom, tudom, de már nagyon hiányzol. Még soha nem fordult elő, hogy ilyen sokáig ne jelentkezted volna. Annyira féltem, hogy valami bajod esett.

- Nincs semmi bajom, drágám, de most már mennem kell. Hamarosan jelentkezem. Szeretlek.

- Én is - búgta a nő, de a férfi ezt már nem is hallotta. Szeme lecsukódott, megszűnt körülötte minden, elaludt.

9.

Coogan főfelügyelő remegő térddel támolygott a kaputól a házáig. Soha nem érezte magát ilyen rosszul, mint most. Nem tudta, hogy mit is mondjon a feleségének. Hogy adja tudomására ezt a szörnyűséget, ami szegény kicsi Maryvel történt. Lenyomta a rézkilincset és belépett.

- Ti vagytok, Clif? - hallotta az asszony hangját, és hamarosan elő is bukkant sápadtan, aggódva.

- Hol van Mary? - kérdezte, és a tekintete ijedtté vált.

- Kórházban...

- Tessék? Mi van vele? Azonnal tudni akaróm! Miért nem telefonáltál? Itt ülök már időtlen idők óta a telefon mellett, de te nem vagy képes hazaszólni, hogy ne idegeskedjek.

Az asszony hirtelen elhallgatott. A férfi szeméből kigördült egy könnycsepp, és végigfolyt az arcán.

- Clif! Meghalt? - kérdezte rémulten az asszony, és a férfi mellének esett. Két kézzel ütötte, tépte róla a ruháját, olyan volt, mint aki megbolondult.

- Ül már le, Liz! - fogta meg a két csuklóját, és erősebben megszorította. - Mary nem halt meg, csak kórházban van! - kiáltott rá erélyesen. Maga is meglepődött, honnan volt ereje ehhez.

Az asszony kimeredt tekintettel nézett rá.

- Nem halt meg?

- Nem. Nem halt meg! - ismételte meg Coogan főfelügyelő.

- Akkor most rögtön oda akarok menni! Vigyél hozzá, Clif! Látni akarom!

- Bemegyünk hozzá, csak átöltözöm. Gyere, ül le, és mindent elmesélek - fogta meg a nő kezét, és a székhez vezette. Mrs. Coogan könnyes szemmel, még mindig remegve ült le és várta, hogy mindent megtudjon.

- A Central park északi részén találták meg Maryt. Eszméletlen volt.

- Ó, édes istenem! - zokogott fel a nő.

- Megerősszakolták, aztán fojtogatni kezdték, de nem halt meg.

- Nem! Nem bírom hallgatni, Clif! Kérlek, ne folytasd! - kiáltotta eszelősen, és befogta mindkét fülét.

- Nyugodj meg, drágám! Esküszöm, elfogom a rohadt disznót, és magam végzek vele! - sziszegte a főfelügyelő, miközben az asszony vállát simogatta.

- Hogy fogja ezt kiheverni? Hogy fog majd egyetlen férfira is úgy nézni, hogy ez a mocskos dolog ne jusson eszébe? Én szegény kislányom! - sírt hangosan.

- Van még valami, drágám...

- Még nincs vége? - nézett rá a nő, és nyelte a könnyeit. A férfi nem válaszolt, csak a fejével intett nemet.

- Akkor mondd! - rebegette az asszony, és a szemében kigyúlt a félelem.

- Mary lehet, hogy soha többé nem fog látni. Kiszúrta az az állat mindkét szemét.

Coogan itt már nem bírta tartani magát. Összeölelkezve zokogtak.

- Drágám! - szólalt meg egy jó hosszú fél óra múlva a főfelügyelő. Már egyikük sem sírt, csak könnytelen szemmel bámult a semmibe.

- Tessék - nézett rá a nő.

- Megyek, átöltözöm, addig te is öltözz fel, és indulunk, de szeretnék tőled kérni valamit.

- Mit?

- Kérlek, ne sírj Mary előtt! Lelket kell öntenünk belé, nem elkésériteni. Tudom, hogy nehezre kérek tőled, de biztatnod kell, segíteni rajta.

- Nem bírom, Clif! Én nem tudok...

- Én tudom, hogy te erős vagy. Neki csak mi vagyunk, szívem. Mi pedig fogjuk majd a kezét, és soha nem engedjük el. Erősnek kell lennünk, különben elveszítjük.

- Jó, erős leszek! - bólintott az asszony, és fáradtan elmosolyodott.

Kiment, hogy átöltözzön.

Coogan is elindult a fürdőszoba felé, de aztán meggondolta. Visszalépett, és beszólt az irodájába.

- Van valami újság? - kérdezte.

- Sajnos semmi. Most beszéltünk dr. Calvinnel, dr. Moore még mindig eszméletlen. Más semmi...

- Köszönöm. Ha valami van, értesítsenek. Este megtalálnak itthon.

A kórházba érve Coogan megfogta a felesége kezét és megszorította.

Ráhunyorgott, és az asszony visszajelzett, hogy készen áll a látogatásra.

A folyosón dr. Pollard sietett el mellettük, de aztán visszalépett.

- Azt hiszem, jó hírem van, Mr. Coogan - hadarta.

- Igen? - kapta fel a fejét a főfelügyelő. - A feleségem - mutatta be a sápadt asszonyt.

- Üdvözlöm, Mrs. Coogan, dr. Pollard vagyok, a lányuk kezelőorvosa. Most beszéltem a szemész kollégával, aki műtötte. Az a véleménye, hogy van remény. Lehet, hogy mindkét szemére látni fog, természetesen nem olyan élesen, mint eddig, de látni

fog... talán.

- Hallod ezt, drágám? - ölelte meg a feleségét Coogan.

- Igen, hallom - mondta remegve az asszony, és a szeme elhomályosult.

- Most menjenek be hozzá. Nyugtatókat kapott, de azt hiszem, néhány percig még ébren lesz.

- Köszönjük - mondta a főfelügyelő, és maga után húzta a feleségét.

A kórteremben egyedül feküdt Mary. A szemein egy-egy nagy kötés volt, nem lehetett tudni, hogy ébren van-e vagy alszik.

- Kicsikém! - lépett az ágy mellé az apja. - Alszol?

- Apa! - suttogta Mary. - Nem alszom, gondolkozom.

- Elhoztam anyádat is...

- Mama! - vált sírósra a lány hangja. Kezével a levegőben hadonászott, amíg meg nem érintette az anyja kezét.

- Mary! Édesem! - hajolt oda hozzá az asszony, és megcsókolta az arcát.

- Hogy érzed magad? - kérdezte, de aztán már meg is bánta. Hülye kérdés volt, ugyan mit felelhetne rá.

- Nem tudom, mama... nem tudom... Semmit nem tudok, olyan vagyok, mint aki... aki... valaki más lenne. Nincsenek érzéseim, mintha a szívem se lenne a helyén. Olyan hideget és ürességet érzek belül, és minden olyan sötét.

- Most beszéltünk az orvossal. Azt mondta, van remény, hogy mindkét szemedre látni fogsz! - újságolta örömmel az apja.

- Azt hiszem, nincs jelentősége, apa! - felelte Mary meglepően nyugodt hangon. - Mindegy, hogy látok vagy sem, nekem az életem pokol lesz ezután.

- Ne beszélj így, kislányom! El fogod felejteni, ami történt. Az idő és mi segítségedre leszünk ebben...

- Nem, mama! Soha nem fogom elfelejteni, ami történt. Soha.

- Ne fáraszd magad, drágám. A doktornő azt mondta, hamarosan aludni fogsz. Nem akarunk kifárasztani...

- Nem vagyok fáradt, csak lehangolt. Azt hiszem, hamarosan elalszom. Fogjátok meg a kezem, ne hagyjatok most ma-

gamra. Az álom annyira rossz... Mindent látok, és mindent átélek újra, már ki tudja, hányadszor. Félek - halkult el a hangja, aztán nem szólt többet. Egyenletes szuszogása elárulta, hogy alszik.

Mr. és Mrs. Coogan ott álltak, és fogták a lányuk kezét, majd a férfi lassan megmozdult, és a felesége kezéért nyúlt. Így álltak némán és csendben, őrizve Mary álmát.

Hazafelé a kocsiban az asszony kissé nyugodtabbnak tűnt. Hallgatásba burkolódzott, de látszott rajta, hogy már nem olyan feszült.

- Ki tehette és miért? - nézett aztán egyszerre csak a férfira.

- Mary mondott egy nevet...

- És ezt csak így mondod? Miért nem fogod el az átkozottat, miért? - kérdezte ingerülten.

- Tudod, milyen nevet mondott Mary? Philip Ramsayét.

- Nem, ezt nem mondhatta komolyan. Philip rendőr, a te jobbkezed. Ismertem őt és ő is a nyomozót. Az a fiatalember rendkívül rendes, nem, itt valami félreértés lehet. Biztos, hogy azt mondta, ő támadta meg?

- Tulajdonképpen nem ő mondta ki a nevét, hanem én.

Amikor megmondtam, hogy Philip is itt van velem az ágya mellett, felsikoltott és sírni kezdett. A doktornő nyugtatót adott neki, s amikor megnyugodott, akkor Philipre mutatott, és azt mondta: "Ő volt."

- De Clif! Az isten szerelmére, nem is látta Philipet. Lehet, hogy valaki másra gondolt...

- Nem tudom, már semmit nem tudok. Olyan a fejem, hogy majdnem szétreped. Bent kellene ülnöm az irodában, és a megoldáson törnöm a fejem, de képtelen vagyok rá. Ez egy rémálom, Philip!

A főfelügyelő megrázta a fejét.

- A legjobb emberem. Mindig számíthattam rá, bármikor szükségem volt a segítségére, elértem. Ha kellett éjjel-nappal, vagy akár több éjjel és nappal is állta a sarat. Értelmes, okos... de...

- De? Mit jelent ez a de, Clif?

- Átfutott az agyamon valami - mondta fojtott hangon

Coogan.

- Mi? - kérdezte az asszony érdeklődéssel.

- Caroline Alvarez gyilkossága. Philip vitte haza azon az éjszakán, ő beszélt vele utoljára. Nem érdekes? Akkor is felmerült a neve, és most is.

- Igen, de én akkor sem hiszem...

- Itt nem hinni kell, kedvesem, hanem meggyőződni! Ki fogom vizsgálni ezt az egészet. Látni akarom fehéren-feketén, hogy van-e szerepe Philipnek a gyilkosságokban, illetve az erőszakos bűncselekményben... Látnom kell, tudnom kell! - mondogatta.

- Tégy, ahogy jónak látod, de túl ne lőj a célon, Clif! Philip Ramsay nagyon érzékeny ember. Nehogy kárt tégy benne. Bizalmasan kezeld az ügyet, magad vizsgálj ki, ne vonj be senkit. Így titokban tarthatod, mert ha kitudódik, Ramsay nyomozónak vége.

- Igen, igazad van - bólintott Coogan. - Majd vigyázok, hogy senki ne gyanítson semmit - ígérte meg a főfelügyelő, aztán bekanyarodott a ház elé.

A kocsiban megszólalt a rádiótelefon.

- Igen? - szólt bele Coogan.

- Főnök! Elkaptuk Willardot. Itt van a rendőrségen.

- Azonnal jövek! - mondta a főfelügyelő, és már meg is fordult. Az asszony az ajtót nyitotta ki, s már csak azt látta, hogy a férje csókot küld feléje, aztán sebesen elhajtott. Egyáltalán nem lepődött meg rajta, az évek hosszú sora alatt hozzászokott már nagyon sok furcsasághoz.

A rendőrségen mindenki úgy bámult a főfelügyelőre, mintha a halálán lenne. Szánalom és sajnálat áradt a kollégái tekintetéből feléje, s ettől ideges lett. Utálta, ha a magánéletével foglalkoztak, s most lám, már a rádió és a tv is szétkürtölte, hogy mi történt.

- Ramsay nincs bent? - érdeklődött Coogan, és szétnézett.

- Nincs, de rögtön értesítem - ugrott egy fiatal rendőr.

- Nem, hagyja csak, majd szólok, ha szükségem lesz rá - mondta, és befordult az irodájába.

Néhány perc múlva ismét megjelent.

- Hozzák be Ronald Willardot!

- Igen, uram! - pattant fel az egyik beosztottja, és eltűnt az

ajtó mögött.

Coogan az ablakhoz lépett. Lenézett a csatornára. Pocsék volt az idő, bár nem esett, de a város fölött párafátyol lebegett, amely mélyen lenyúlt a földre. A szél erőteljesen fúj, s az utca másik oldalán süvöltve tépázta meg az egyetlen fa levéllel teli ágait. A főfelügyelő csak most vette észre, hogy már néhány sárga levél lehullott a földre.

- Megérkezett az ősz! - mondta ki hangosan.

Az ajtón kopogtak, ezért kényszeredetten elfordult az ablaktól.

- Szabad! - mondta kicsit hangosan, és leült az íróasztal mögé. Kalapját megigazította, aztán felnézett a belépőkre.

- Főfelügyelő úr, Ronald Willardot előállítottuk!

- Jól van, elmehetnek! - szakította félbe a jelentést a főfelügyelő.

- Üljön le, Ronald! - mondta udvariasan. A fiatalembert meglepte ez a hangnem. Azt hitte, majd nekiesnek és jól megverik, de legalábbis ordítani fognak vele.

- Köszönöm, uram! - mondta, és leült. Lábaik keresztbe rakta, és megbilincselte kezét az ölébe ejtette.

- Miért? - kérdezte a főfelügyelő tömören.

- Mit miért? - kérdezett vissza Rony.

- Miért szökött meg? Ha nem bűnös, nem volt oka szökésre.

- Nem, uram. Nem vagyok bűnös, és nem azért szöktem meg

- felelte őszinte tekintettel.

- Hát akkor miért? - nézett rá a főfelügyelő kissé elcsodálkozva.

- Azért, mert megígértem valakinek valamit, és azt teljesíteni akartam... Nagyon fontos volt - felelte.

- Á... Szóval maga olyan ember, aki az ígéretét még akkor is betartja, ha történetesen letartóztatásban van?

- Mint mondtam, uram, ez nagyon fontos volt.

- Kinek?

- Nekem és... és...

- És még kinek? - állt fel a főfelügyelő, és a fiatalember mellé lépett.

- Nekem és Marynek - nyögte ki nagy nehezen.

Coogan a lánya nevének hallatán begerjedt. Lekapta a fejéről a kalapját, és az asztalra csapta.

- Még egyszer ki ne ejtse a mocskos száján a lányom nevét, vagy megjárja! - kiáltotta eszelősen. Haja a homlokába hullott, a szeme kitágult, és szinte forgott.

- Én... én... nem akartam semmi rosszat, főfelügyelő úr. Kérem, ne haragudjon rám - hebegte kissé riadt tekintettel. A főfelügyelő hirtelen lehiggadt. Megtörölte izzadt homlokát, és visszarakta a fejére a kalapot.

- Nos, akkor halljam, mit ígért a lányomnak? - kérdezte, és visszaült az asztalához. Fáradtan dőlt hátra a széken, és szúrós tekintettel nézett Ronyra.

- Úgy beszéltük meg, hogy tegnap délután felkeresem és... és... mindent megbeszélünk. Sajnos ez a találkozás nem jöhetett létre, mert behoztak ide. Szörnyen ideges lettem, mert attól féltem, megharagszik rám. Olyan boldog voltam, hogy megtudtam, ő is szeret.

Rony elhallgatott és lehajtotta a fejét, de a főfelügyelő vizsgáldó tekintete elől nem rejthette el pirosra vált arcát.

- Maga azért szökött meg, hogy ott lehessen a megbeszélés időben a lányomnál? - kérdezte hitetlenkedve.

- Igen, csak ezért. Sajnos máskor nem volt lehetőségem, csak hajnalban a szökésre, s bár így is elkéstem, gondoltam, ha megtudja, hogy miért nem jöttem, megérti. Aztán egyszerre csak észrevettem, hogy rengeteg rendőr cirkál mindenütt. Először azt hittem, hogy engem keresnek. Egy hirdetőoszlop mögé bújva kihallgattam, amint két rendőr beszélgetett. Ekkor tudtam meg, hogy Marynek baja esett. Aztán azt is hallottam, hogy melyik kórházban van. Alkalmas időre várva végre bemerészkedtem, hogy meglátogassam. Ekkor vettem észre, hogy ön és a társa ott áll. A többit már tudja.

- De miért szaladtál el? - kérdezte, észre sem vette, hogy letegezte.

- Azért, mert megijedtem. Én soha nem követtem el senki ellen semmit. Sokkal gyávább vagyok annál - vallotta be szégyenlősen.

- És a betegséged? - kérdezte váratlanul a főfelügyelő.

- Miféle betegségről beszél ön, uram? - kérdezte.

- A szexuális éhségéről, amellyel a nőket üldözte. Tudtommal kezelték is. - Most ismét magázta.

- Az már régen volt. Teljesen rendben vagyok, nem molesztálok már senkit. Hála dr. Reednek, egészen kigyógyított.

- Vagy elhiszem, vagy nem. Ezeket a fiatal lányokat meg-erősszakolták! Ezt nem lehet figyelmen kívül hagyni, ugye megérti? Itt majd megvizsgálja egy orvoscsoporthoz, s majd ők döntenek el, hogy meggyógyult-e vagy sem.

- Igen, uram - rebegte a fiatalember, és sápadtan nézett rá. Coogan meglepődött, hogy Rony egyáltalán nem tiltakozott ellene. Ha lenne valami a füle mögött, ellenkezett volna - gondolta, és továbbra is a fiatalembert nézte.

- Hogy van Mary, uram? Kérem, ugye nincs komolyabb baja? - kérdezte egy idő után. - Bocsássa meg, hogy kiejtettem a nevét, de nagyon fáj nekem, ami vele történt. Bárcsak megtalálnák azt a szemét alakot! De ha én szabad lennék, biztos megtalálnám, és akkor... akkor... megölném! - fakadt ki Rony olyan őszinte fájdalommal, hogy a rendőr főfelügyelő szinte beleremegett. Ez a fiatalember valóban szereti a lányát - gondolta szomorúan.

- Mary mindkét szeme megsérült, megoperálták. Nem lehet tudni, hogy fog-e látni velük.

- Micsoda? - ugrott fel Rony. - Ezt is az a sátánfajzat tette vele? - kérdezte, és már nem uralkodott magán. Összegörnyedt a széken, és rázta a zokogás.

Megindító látvány volt, Coogan főfelügyelő döbbenetesen ült. Nem tudta, hogy mit tegyen. Ez a fiatalember itt most bizonyította, hogy Maryt mennyire szereti. Ő tehát nem lehet bűnöző. Lassan felállt, és a zokogó fiatalemberhez lépett.

- Nyugodj meg, fiam! - tette a vállára a kezét. - Nagyon nagy segítség lenne, ha bemennél hozzám. Azt hiszem, ha valaki, te hatni tudnál rá. Olyan elkeseredett, olyan szomorú szegény! Coogan már maga sem tudta, miért van, hogy hol tegezi, hol magázza a fiatalembert, akit láthatóan egyáltalán nem érdekelt.

- Uram! Tényleg meglátogathatom? Én... én... nagyon köszönöm! Visszajövök, ígérem, nem szököm meg többé. Ha beszéltem vele, már nem félek semmitől. Vállalom az orvosi vizsgálatot és mindent, hisz tudom, hogy kiderül, semmi közöm az egészhez! - vált élénkké és boldoggá az arca.

- Nem, Rony! Nem kell visszajönnöd, engem meggyőztél,

hogy ártatlan vagy.

- Ezt komolyan mondja, uram? - nézett rá Rony még mindig könnyes tekintettel.

- Igen. A belőled áradt őszinte aggodás meggyőzött, hogy egy bûnöző nem ilyen. Már volt szerencsém néhányhoz. Megismerem őket.

Az ajtóhoz lépett és kiszólt.

- Vegyék le a bilincset, és engedjék szabadon!

A két rendőr hamarosan megszabadította a bilincseitől, majd kimentek a szobából.

- Menj, fiam! Látogasd meg Maryt! Mondjad meg neki, hogy nagyon szeretjük, és azt akarjuk, hogy boldog legyen.

- Igen, uram! - állt fel Rony, és a bilincs helyét tapogatta. - Akkor én most megyek... mert elmehetek, ugye? - kérdezte bizonytalanul. Nem hitte, hogy a főfelügyelő komolyan beszélt. Coogan felállt az asztal mellől. Átölelte Rony vállát, és kikísérte.

- Menj, aztán mielőtt hazamész, ugorj be hozzánk. A feleségem örülni fog.

Rony szaladni kezdett kifelé. A rendőrségi lépcsőn épp összefutott Philippel.

- Hé, Ronald! - kiáltott utána, de a fiatalember mosolyogva tovább futott.

- Főnök! Ez a félvér gyerek megint megszökött! - lépett be az ajtón, és kifelé mutatott.

- Nem szökött meg, én engedtem el - felelte nyugodt hangon a főfelügyelő.

- Elengedte?! De miért? - kérdezte meglepődve.

- Azért, mert ártatlan. Épp Maryhez igyekszik be a kórházba, hogy majd hírt vigyen a feleségemnek - mondta, és hátradőlt a székén.

- Ja, az más - dadogta Philip, és nem értett semmit.

- Üljön le, Philip! - mondta a főfelügyelő egy kis idő múlva, amikor a nyomozó még mindig ott állt, ahol volt.

- Igen, uram - rogyott le a székre. - Látszott rajta, hogy nagyon ideges, bár megpróbálta leplezni.

- Gondolkoztam a törtéteken, Philip. Sajnos nagyon sok minden amellet szól, hogy ki kell vizsgálnom az esetet. Nem

akarom, hogy bárki tudomást szerezzen a vizsgálatról, magam folytatom, és bizalmasan kezelem. Ezért meghatározatlan időre felmentem a szolgálat alól. Amint tisztázódik a helyzet, ismét visszajöhet dolgozni. Kérem, hogy a telefonját hordja magánál, ne kapcsolja ki, hogy ha szükségem lenne a kapcsolatfelvételre, megtaláljam. Rendben?

Philip még sápadtabb lett. A keze remegni kezdett, amint elővette a cigarettáját.

- Úgy tudtam, már nem dohányzik - mondta a főnöke.

- Nem is dohányoztam, csak most szoktam vissza rá - felelte Philip, és remegő kézzel meggyújtotta.

- Most néhány kérdésem lenne. Kérem, hogy úgy válaszoljon rá, hogy érthető legyen. Ne adjon ilyen válaszokat, hogy talán, nem tudom, lehet stb.

- Értem - bólintott a nyomozó, és egy nagyot nyelt. Valahogy a sírás fojtogatta a torkát... vagy csak a cigarettától van?

- gondolta.

- Tehát azon a bizonyos éjszakán felvette az autójába Caroline Alvarezt.

- Igen.

- Egyenesen hazavitte?

- Igen.

- Közben miről beszélgettek?

- A munkájáról, a barátjáról, Ronyról. Nagyon kellemesen éreztem magam a társaságában. Szívesen beszélgettem vele és ő is velem. Észre sem vettük, meg is érkeztünk.

- Hány óra volt? - kérdezte Coogan.

- Nem emlékszem pontosan, de úgy fél egy lehetett.

- Ezután egyenesen hazament?

- Nem. A menyasszonyomhoz. Oda igyekeztem, amikor észrevettem Caroline-t a taximegállóban.

- Mikor ért hozzá?

- Fél három felé...

- Olyan messze lakik?

- Nem, csak már majdnem Jean házához értem, amikor észrevettem, hogy az ülésen ott van a lány igazolványa. Ezzel az igazolvánnyal léphetett be a különböző múzeumokba és idegenforgalmi helyekre. Tudniillik idegenvezető volt. Ezért

hát visszafordultam, és elvittem neki.

- Hány óra felé járt a lánynál?

Philip idegesen feszengett. Pontosan nem tudta, ez pedig idegesítette. Félt, hogy valami butaságot mond, amivel árthat magának.

- Talán lehetett háromnegyed kettő. Nem tudom pontosan, nem néztem meg az órát. Nagyon siettem, hogy mielőbb Jean-nél legyek. Elővettem a jegyzetömbömet, és letéptem belőle. Erre írtam rá a néhány sort, amelyben tudattam, hogy az igazolványát a postaládájukba dobtam. Ezután visszamentem a kocsihoz, és elhajtottam.

- A lány ekkor már halott volt. Az orvos szerint a halál éjfél és két óra között állt be.

- Igen, de nem láttam semmi gyanúsat. Az igazság az, hogy nem is néztem körül. Biztos voltam benne, hogy amikor a lány kiszállt az autóból, bement a kiskapun, s hamarosan kigyulladt a fény az egyik ablak mögött, hazaért. Ez hiba volt, mert megfeledkeztem egyetlen pillanatra arról, hogy rendőr vagyok. Ha akkor szétnézek, ha csak lassabban megyek kifelé, talán észrevettem volna valamit.

- Dr. Calvin jegyzőkönyve itt van előttem: "A halál oka egyértelműen fulladás. A szövetek mindig károsodnak, bár a sérült terület nagysága függ a támadó és az áldozat helyzetétől, a fogástól és a szorítás erejétől. Természetesen talált a boncolás során belső zúzódásokat is, amelyeknek nincs külsérelmi nyomuk minden esetben, mint most sem. Ez úgy lehetséges, hogy a gyilkos a halál beálltaig szorítja a nyakat, vagyis addig, amíg az erekből kiürül a vér, és a szív megáll. Akkor veszi el a kezét"

- olvasta.

Philip elfordította a fejét. Nem szerette soha elolvasni a boncolási jegyzőkönyvet, de még beszélni is nehezebbre esett róla. Pedig már jó néhány esetet végigasszisztált,

- Lehet, hogy az ütéstől, amit a fején elszenvedett. Talán nem is a fulladás okozta a halálát. Ha észreveszem, hogy ott fekszik, még megmenthettem volna - mondta.

A főfelügyelő minden szavára éberén figyelt.

- Lehet, de nem vett észre semmit. Az utcában sem? Nem állt a környéken feltűnő autó, vagy nem indult el, amikor maga

kiszállt a kocsiból? Vagy esetleg nem látott senkit az utcán?

- Nem, uram. Az utca teljesen kihalt volt, minden csendes és nyugodtnak tűnt.

- Rendben van, akkor erről most ne beszéljünk többet. Amit elmondott, azt alátámasztja az írás, amelyet Mrs. Alvareznél találtam. Ebben nem kétkedem. Térjünk át Maryre.

A nyomozó felkapta a fejét. Láthatóan ettől lett ideges igazán.

- Mondja el nekem, hol volt azon az estén, azaz tegnapelőtt este és éjjel?

- Este nyolckor találkoztunk az 56. utcában a Chinatown egyik éttermében. Jó három órát töltöttünk el dr. Reed, Kevin Reeddel. Én nagyon eláztam, nem vagyok hozzászokva az italhoz. Kevin támogatott haza magához, mert nem tudtam volna a kocsimat hazavezetni.

- És otthagyták valahol a kocsiját? - kérdezte a főfelügyelő.

- Nem - ingatta a fejét Philip. - Sétáltunk egy nagyot, aztán Kevin hazavitt engem és a kocsimat hozzá. Hogy aztán hogy kerültem ágyba, vagy mi történt a továbbiakban, arra nem emlékszem, mert rögtön elaludtam. Csak reggel ébredtem fel, tőle jöttem be gyûrötten és másnaposan dolgozni.

- Igen, ezt tudom. Milyen kocsija van, Philip?

- Hisz tudja, főnök...

- Nem, nem a szolgálati kocsijára gondolok. A sajátjára.

- Egy kis fekete Mercedes.

- Ezzel volt azon az estén, vagy a szolgálati autóval?

- Az enyémmel.

- A diszkó portása azt állította, hogy a kocsija, amely elrabolta Maryt, egy kisméretű fekete kocsija volt... akár lehetett Mercedes is.

Philip egy nagyot nyelt.

- Nem én voltam, uram, erre esküszöm. Nem vezetni, de még felállni is képtelen lettem volna. Kérdezze csak meg Kevint. Ő tudja csak igazán.

- És a doktor? Ő nem csípett be?

- De ő is támolygott egy kissé, de neki nem ártott meg annyira, mint nekem. A baj az volt, hogy én nemcsak bort ittam, hanem röviditalt is. Ez árthatott meg. Ő pedig csak bort ivott.

- Értem - bólintott Coogan, és letette a ceruzát, amivel

jegyzetelt. Merően nézett Philipre néhány másodpercig, aztán felállt.

- Sajnálom, de jelen pillanatban ön az egyetlen gyanúsítottam, Philip! - mondta bánatosan. - Mint rendőr, maga mit tenne az én helyemben? - kérdezte.

- Ugyanazt, amit ön, uram - felelte csendesen Philip, és ő is felállt.

- Kérem a fegyverét, a jelvényét és az igazolványát! - mondta a főfelügyelő, és legszívesebben megölelte volna ezt a szerencsétlen férfit.

Philip letette az asztalra a fegyvert, aztán a főnökére nézett.

- A jelvényem és az igazolványom még mindig nincs meg, uram! - szólalt meg rekedten.

- Ja, persze... Rendben van, elmehet, Philip. Ha szükségem lesz magára, jelentkezem - mondta, és odalépett hozzá. Kinyújtotta a kezét, és kezét fogott a fiatal nyomozóval.

- Hogy az ördög vinné ezt az egészséget! - tört ki belőle a tehetetlenség haragjában.

Philip Jeanre gondolt. A lányt nagyon elhanyagolta az utóbbi időben, oda kellene mennie hozzá. Igen, de ha mindent elmesél majd, hisz-e neki? Mi lesz, ha ellene fordul, és soha többé nem akarja látni? Hogy bizonyítja be neki, hogy ártatlan, amikor a főnöke felfüggesztette a munka alól? - gondolta keserűen.

Beült az autóba, és elindult egyenesen. Fogalma sem volt, hogy hova megy, csak vezetett eszelősen.

10.

Rony hatalmas rózsacsokorral lépett be Mary szobájába. A lány nem aludt, rögtön megérezte, hogy valaki jött, a virág illata elárulta.

- Ki van itt? - kérdezte gyenge hangon.

- Én vagyok, Rony! - lépett közelebb az ágyhoz. - Honnan tudtad, hogy bejöttem, hisz olyan csendben léptem be, hogy nem hallhattad - hajolt oda a lányhoz, és megcsókolta a homlokát.

- Rony! Ó, Rony! - csuklott el a lány hangja.

- Mary! Drágaságom! Kérlek, ne sírj! Itt vagyok melletted,

és soha nem hagylak el - Mondta, s érezte, hogy a hangja megrepeg.

Mary felemelte a kezét, a levegőben tapogatózva kereste a fiút.

- Nem lesz semmi baj, drágám! Meggyógyulsz és összeházasodunk, ahogy megbeszéltük. Esküszöm, hogy így lesz.

- Rony! Apám...

- Apád nagyon rendes ember, Mary. Elengedett és ideküldött hozzád, és megkért, hogy utána menjek el az édesanyádhoz is.

- Tényleg? - kérdezte Mary, és annyira meglepődött, hogy sírni is elfelejtett.

- Tényleg... Hoztam neked egy csokor rózsát. Mindenféle színű van benne... Tudom, hogy imádod a rózsát...

- Hol van? - kérdezte Mary élénkebben.

- Itt van, a lábadnál az ágyon. Idetartom az arcod elé, szagold meg! - mondta Rony, és felemelte a csokrot.

Mary beleszipantott és elmosolyodott.

- Köszönöm, Rony! Annyira örülök, hogy eljöttél... de nagyon szégyellem magam - csuklott el a lány hangja.

- Miért? - kérdezte a fiú.

- Azért, ami velem történt... iszonyú volt... nem akartam, hogy megtörténjen, de... de erős volt, izmos és megtette. Rony! Ó, Rony! Elvette a szüzességemet... már nem vagyok az, aki voltam.

- Felejtsd el ezt, Mary! Nekem az vagy, aki voltál. Szeretlek és szeretni foglak, amíg csak élek, így, ahogy most...

Rony átölelte a lányt, és fejét a mellére hajtotta.

Mary simogatta a fejét, és csendben hallgattak.

- Mi lesz, ha nem fogok látni többé? - szólalt meg egy idő múlva a lány. - Akkor...

- Akkor pontosan az lesz, amit mondtam. Majd én leszek a szemed. Fogom a kezéd, és soha nem engedem el, de én tudom, érzem, hogy látni fogsz.

- Jó lenne, mert meg kell találnunk azt az embert.

- De hisz fogalmunk sincs róla, hogy ki volt ő.

- Tévedsz, Rony. Én tudom, hogy ki volt.

- Tudod? - kérdezte Rony meglepődve.

- Igen. Ismerjük mindketten. A neve Philip Ramsay nyomozó, apám munkatársa.
- Ezt nem mondd komolyan, Mary! - engedte el a lányt Rony, és felült. - Ő rendőr, az apád jobbkeze! Ő biztosan nem mert volna. Szerintem tévedsz...
- Nem. Láttam az igazolványát és a jelvényét.
- Hogyan? - fogta meg a fiú a lány kezét. - Még meg is mutatta.
- Nem... Kiesett a zsebéből, amikor dulakodtunk. Gyorsan felkaptam és megnéztem. Nem kellett nagyon sokáig nézmem, rögtön felismertem a fénykép alapján Philipet - sírta el magát a lány.
- Láttad az arcát is, el sem takarta?
- Nem. Teljesen más volt, mint szokott. Vállig érő haja volt, sötétbarna, majdnem fekete, holott az igazi hajszíne sokkal világosabb. És vékony bajusza is volt, de engem az álhaj és álbajusz nem tévesztett meg.
- Akkor ez nem lehetett ő.
- De igen. A hangját jól ismerem. Az Philip hangja volt. Azért... vakított meg, hogy ne tudjam bizonyítani, hogy láttam a jelvényét és az igazolványát... és tudta, hogy ráismertem.
- Szegény Mary! Az édesapádnak elmondtad már?
- Igen. Apám tudja, hogy aki megtámadott, az Philip Ramsay volt, de szerintem nem hisz nekem. Ő teljesen rád gyanakodott, mert épp azon az éjszakán szöktél meg.
- Igen, de ezt már tisztáztuk. Azt mondta, tudja, hogy nem én követtem el.
- Akkor pedig nem lehet más, mint hogy rádöbbsz, Philip a tettes - mondta Mary, és nem tudta, sajnálkozzon vagy örüljön. Maga sem hitte el, de a saját szemének, és a fülének hinnie kellett. Philip nyomozó jól ismerte őt, soha nem gondolta volna róla, hogy erre képes.
- Tudod, Rony... én azt hiszem, Philip beteges hajlamú lehet - szólalt meg ismét Mary.
- Ezt miből gondolod? - kérdezte.
- Lehúzta a bugyimat, és elvitte magával, és apa mondta, hogy aki megtámadta és megfojtotta Caroline-t, az is elvitte a bugyiját. Lehet, hogy a gyilkos azonos azzal, aki engem is

majdnem megölt.

- Vagyis Philip Ramsay nyomozóval - fejezte be Rony a mondatot.

- Ó, istenem! De miért tette? Úgy tudtam, hamarosan feleségül vette volna a menyasszonyát. Mi készítette őt ezekre a szörnyűségekre?

- Nem tudom, Mary, nem tudom. Hihetetlen számomra is, pedig én nem ismertem őt olyan jól, mint te. Mégis... Talán azért, mert rendőr.

Rony a lány kezét cirógatta.

- De vajon a doktornőt is ő gyilkolta meg? - töprengett Mary.

- Milyen doktornőt? - kérdezte Rony.

- A harmadik esetet, amellyel apa foglalkozik. Ugyanúgy, mint engem és Caroline-t, megerősszakolták, fojtogatták, s amint tudjuk meg is fojtották... csak nem értem, hogy miért? Honnan tudta, hogy a doktornő akkor megy haza a kórházból. Tudod, majdnem éjfélkor hagyta el a St. Clare Hospitalt, ahol dolgozott. Apám mesélte, hogy egy nagy park van a kórház előtt.

- Igen, tudom - hebegte Rony.

- Tudod? Honnan?

- Nem fontos - legyintett a fiú.

- Már hogye volna fontos. Tudnom kell! - mondta erélyesen Mary.

Bár tisztában volt vele, hogy ott kezelték, de tőle akarta hallani. Amikor az apja és az anyja beszélgettek róla a kertben, s ő meghallotta, majdnem belehalt. Most szeretné Ronytól hallani, hogy meggyógyult, és nincs köze semmihez.

- Szóval? - szorította meg egy kicsit a kezét.

- Mit akarsz hallani? - kérdezte Rony rekedt hangon.

- Hogy honnan tudod, hogy mi van a kórház környékén.

- Jártam már arrafelé - tért ki a válasz előtt Rony.

- Bent a kórházban is?

- Igen - felelte a fiú halkán.

- Beteg voltál, Rony?

- Nem! - vágta rá rögtön a választ.

- Rony! Nekem mindent elmondhatsz. Ha szeretsz, őszinte

vagy hozzám. Sajnos... most nem láthatom a szemed... suttogta Mary.

- Igen, beteg voltam - vallotta be Rony fájdalmasan.

- Mi bajod volt? - faggatta tovább a lány.

- A pubertáskor hozta magával, Mary! Olyan kínos nekem erről beszélni veled - sóhajtotta Rony.

- Én is beszéltem veled arról, ami velem történt. Azt hiszed, nekem nem volt kínos? De... de... megkönnyebbültem utána...

Rony hallgatott néhány pillanatig, aztán megszólalt.

- Ha megláttam egy nőt, nem bírtam magammal. Azonnal meg akartam kapni. Mindegy volt, hogy fiatal, szép, vagy csúnya... Csak nő legyen és... és... lefeküdjön velem...

Anyám elvitt az orvoshoz, mert már nem engedett ki egyedül az utcára. Mindenki meg akart verni...

- Hány éves voltál?

- Tizenhat elmúltam...

- Na... és... és teljesen rendbe jöttél? - kérdezte Mary.

- Igen. Három éve ennek, egy évig tartott a kezelése.

Nagyon szégyelltem, amikor meggyógyultam. Ezután nem mertem senkihez szólni, teljesen magamba zárkóztam, visszahúzódó lettem... Aztán megismertelek téged. Rájöttem, hogy szeretlek. Jó a közeledben lenni anélkül, hogy a szexre gondolnék. Örültem, ha hozzám ért a kezed, vagy ha megcsókoltál. Már normálisan reagáltam mindenre. Tudtam, hogy meggyógyultam, már nem szorulok orvosra.

- Örülök, hogy elmondtad, Rony - simogatta meg a lány a fiú kezét.

- Én is. Azt hiszem, én is megkönnyebbültem - suttogta, és a szájához emelte Mary hófehér kezét.

Mary csendben maradt, nem szólt már percek óta egyetlen szót sem.

- Jól vagy, Mary? - suttogta Rony, de a lány nem válaszolt. Egyenletes szuszogása elárulta, hogy elaludt.

Rony csendben kijött a szobából. Gondolatai a nyomozó körül keringtek. Mi lesz, ha a főfelügyelő őt is ugyanúgy elengedi, mint most őt.

A keze ökölbe szorult, és a szeme elsötétült.

- Meg kell találnom! Meg kell bosszulnom, amit Maryvel

tett! - sziszegte, és nagy léptekkel elhagyta a kórházat.

Az utcán nagy tócsák keletkeztek, amíg ő bent volt a lánynál, esett az eső, de ő szinte nem is érzékelte. A tervet gondolta át... felépíti, s alapos átgondolás után, aztán megöli Philipet. Igen. Amit tett, azért felelni fog! Coogan főfelügyelő nem fogja lecsukadni, ebben biztos volt, ezért hát neki kell cselekednie! És ő majd cselekszik is!

Fázósan húzta össze magán a zakóját, csak most jött rá, hogy lehűlt a levegő... Hamarosan a hó is esni fog - villant át az agyán, ám aztán elhessegette a gondolatokat a fejből, mert jött a busz, amely Mary anyjához viszi.

Felugrott rá, és jóleső érzéssel ült le a langyos busz ülésére. Mosolygott, mert maga előtt látta, amint Philip Ramsay, a nyomozó, az életéért könyörög! Ő pedig nem fog elgyengülni! Amit Maryvel tett, arra nincs bocsánat! A bûnösnek bûnhődnie kell!

11.

Philip fáradtan lépett be a lakásába. Nem ment el Jeanhez, nem volt hozzá bátorsága, de még ahhoz sem, hogy telefonon felhívja.

Nem vágyott most másra, mint egy jó meleg fürdőre és aludni... aludni, hogy legalább addig ne kelljen gondolkoznia. Kibújt a nadrágjából, lerángatta a cipőjét, aztán megindult a fürdőszoba felé. Ebben a pillanatban megszólalt a telefon. Először arra gondolt, nem veszi fel, hátha Jean az, és mást nem tudna mit mondani neki, de aztán mégis úgy döntött, felveszi, hisz lehet, hogy a főfelügyelő keresi.

- Ramsay! - szólt bele tömören a telefonba.

- Nahát, öregem! Téged megtalálni! - ismerte fel Kevin hangját.

- Most érkeztem haza. Nem csoda, ha nem találtál itthon - felelte nem valami barátságos hangon.

- Mi baj van, Philip? Hallom a hangodon, hogy történt valami - aggódott az orvos.

- Nincs semmi, Kevin. Az történt, amit vártam.

- De mi a csudát? - kérdezte türelmetlenül az orvos.

- Felfüggesztettek, Kevin.
- Felfüggesztettek? De ki és miért?
- Coogan főfelügyelő, a főnököm. S hogy miért? Kitalálhatnád.
- Ne haragudj, de nem tudom.
- Dehogynem, Kevin! A főfelügyelő azt hiszi, én raboltam el és tettem tönkre a lányát!
- Nincs bizonyítéka ellened.
- Kevin! Már te is? Miért lenne bizonyítéka, amikor nem én voltam! Az istenit neki! Nem én voltam, én nálad feküdtem, az ágyadban hullarészegen. Hogy lehettem volna akkor ott? Mondd? Miért nem lehet ezt megérteni?
- A lány miatt, Philip. Az ő szavának hisznek, mert egy helyben tapogatódznak, s örülnek, hogy találtak egy bûnbakot...
- Hogy mondhatasz ilyet, Kevin? Neked fogalmad sincs arról, milyen óriási munkával nyomozunk mi... A rendőrség nem keres bûnbakot, hanem megpróbálja felderíteni a bûncselekmény minden apró részletét.
- Jól van, Philip, te vagy a rendőr! Én csak megpróbáltam megmagyarázni, hogy miért függesztettek fel.
- Tudom, tudom, nem is akartalak megbántani. Ne haragudj, de teljesen ki vagyok bukva.
- Ha akarod, találkozunk, bár nagyon sok a munkám. Két hét múlva indulok Dániába.
- Nem akarlak zavarni. Kevin. A főfelügyelő úgyis megkeres majd, inkább vele közöld, amit velem kapcsolatban tudsz. De tudod, mi jutott eszembe? - csapott hirtelen a homlokára Philip.
- Mi? - kérdezte az orvos.
- Az, hogy valaki megtalálta a jelvényemet és az igazolványomat, és most visszaél vele, A nevemben elkövethet bármit.
- Miért? Elvesztetted az igazolványodat? - kérdezte Kevin.
- Igen. Nem mondtam még?
- Lehet, hogy mondtad, nem emlékszem rá - felelte Kevin.
- Egyébként nem hiszem, hogy egy fényképes igazolvánnyal csak úgy vissza lehetne élni. Biztosan megvan valahol.

- Kevin! Amikor bent jártál a rendőrségen, akkor meséltem el neked, hogy dr. Moore felhívott, mert megtalálta az igazolványomat.

- Igazad van, már emlékszem - felelte Kevin. - Nem találtad meg a lakásán, amikor visszamentél? - kérdezte.

- Nem is kerestem. Annyira megdöbbenett a doktornő meggyilkolása, hogy nem is jutott eszembe, tulajdonképpen miért is mentem oda... Te, Kevin! Biztosan a gyilkos vitte el!

- Igen, az lehet - mondta Kevin. - Kár, hogy senki nem látta, egyetlen tanú sincs. Pedig az a ház elég nagy. Jó sokan laknak benne.

- Igen. Nagyon peches vagyok, de remélem, majd csak találunk valamit.

- Ezek szerint még sejtelmek sincs, hogy ki állhat a gyilkosság mögött? - kérdezte.

- Sajnos nincs.

- Sajnálom, hogy ennyi problémád van, Philip. Annyira szeretnék neked segíteni!

- Nem tudsz, barátom, de már az is jó, hogy találkoztunk. Ha nem lennél, most nem tudnék senkivel őszintén beszélni. Nem lenne egyetlen igaz barátom sem...

- Itt vagyok és itt is leszek, ha szükséged lesz rám, Philip! Hívj nyugodtan bármikor...

- Köszönöm, Kevin. Remélem, mielőtt elutazol, még találkozzunk - mondta Philip, és elköszönt.

A nyomozó letette a telefont, és bement a fürdőszobába.

Megengedte a zuhanyt és aláállt. Először jó meleg vizet engedett, aztán egyre hidegebbet, majd amikor már vacogott, elzárta a zuhanyt, és a kádat engedte tele vízzel. Beleült és elnyújtózott benne.

Élvezte, amint a jó meleg vízben elernyed a teste. Lehunyta a szemét, fejét megtámasztotta a kád végében. Jeanre gondolt, és elszorult a szíve. Elhatározta, hogy fürdés után felhívja. Eddig jutott az elmélkedésben, mert fáradt lelke és teste egyaránt vágyott a pihenésre, csendesen elaludt.

A ház körül leszállt az este, a zaj elült, elcsendesedett a világ. A héttagú, lépcsősen elhelyezkedő sorházak mindegyike egy irányba nézett, de úgy voltak elrendezve, hogy egyiknek a

bejáratától sem lehetett rálátni a másikéra. A didergő gyepre rávetődött a hold ezüstös fénye.

Hirtelen egy alak tűnt elő a semmiből. Lassan lépkedett, közben a fejét tekergetve figyelt. Megkerülte a házat, és mögé lépkedett. Jól gondolta, itt van mit keresnie.

A házsor mögött egy kisebb park húzódott, a szélén magasra nőtt fák ágait lengette a szél. Levél már csak néhánynak a végén rezgett, de a fa a nézelődő alaknak épp megfelelt.

Megállt, és alaposan körülnézett. Egyetlen lélek sem járt az utcán, az ablakok egymás után sötétültek el.

A sötét alak amint meggyőződött róla, hogy egyedül van, macskaügyességgel kapaszkodott fel a fára. Hamarosan már a felső ablak között kucorgott.

Néhány pillanatig mozdulatlanul ült, aztán kissé megemelkedett, hogy jobban belásson az ablakon. Csak abban az egy ablakban égett a villany, a sorház valamennyi ablaka koromsötét volt.

Az alak megmozdult, és kúszni kezdett az ablak fölött elhajló fa ágán lefelé. Az ág egészen meghajolt alatta, már-már attól tartott, hogy reccsenve eltörik. Az ág azonban hajlékony volt, ő pedig előremászva kinyújtotta a kezét. Épp elérte az ablakot. Jól számított, nem volt bezárva, csak behajtva.

A lábával kissé erőteljesebben lökte meg, aztán szinte ráta-
padt a fa vaskos ágára. Néhány pillanat múlva, amikor semmi nem történt, meglódult, és elkapta az ablak párkányát. Lábával kapaszkodott a rücskös falon, majd egyetlen mozdulattal átugrott az ablakon.

Földet érve úgy maradt, egészen a fal aljához lapulva. Amint meggyőződött róla, hogy nincs senki a környéken, felegyenesedett, és elindult az ajtó felé.

Mindenütt csend és nyugalom volt, nem szólt sem a rádió, sem a televízió. Igaz, hogy már közel járt az éjfélhez az idő, a tisztességes dolgozó ember ilyenkor már álomra hajtja a fejét. Áthaladt a másik szobán is, amely valószínűleg a hálószoba volt, mert egy hatalmas ágy terpeszkedett középen az egyik fal mellett. Aztán megállt és hallgatódzott. Csendben elindult, és végre felfedezte a fürdőszobát.

Az ajtó nem volt bezárva, csak behajtva. Philip a kádban

elnyúlva az igazak álmát aludta. A hab már eltűnt a vízből, mely valószínűleg már inkább hideg volt, mint meleg, mert a férfi teste kissé kékszederjes volt. Teljes hangerővel horkolt.

Az alak belépett, és egészen közel jött a kádhoz. Néhány pillanatig az alvó férfira meredt, aztán két kezét előrenyújtva elkapta a férfi nyakát. Tapasztalt mozdulattal nyomta ujját éppen oda, ahol a főütőér volt.

Philip szeme kinyílt, de fogalma sem volt, hogy hol van és mi történik vele. Megijedt, és még az álom határán járt. Szája szóra nyílt, de hang nem jött ki rajta.

Megpróbálta kezével elkapni támadója karját, de az mintha csak kőből lett volna. Kemény volt, izmos és iszonyatosan erős. Hiába volt minden erőfeszítése, moccanni sem tudott. Érezte, hogy a szorítás lazul, de a feje ekkor már a víz alatt volt.

Megpróbálta visszatartani a lélegzetét, de hamarosan feladta.

A szeme előtt apró fényes csillagok ugráltak, aztán minden elsötétedett. Csapkodó lábai megnyugodtak, két keze lehanyatlott a vízbe.

Az alak felegyenesedett, majd megfordult, és a törülközőhöz lépett. Alaposan megtörölte a kezét, aztán ott, ahol jött, távozott.

A telefon megszólalt a szobában. Philip Rainsay nyomozónak fontos hívása volt, de ő már nem hallotta.

- Miért nem veszi már fel, miért nem szól már bele az az ember? - dühöngött a főfelügyelő. - Szüksége lett volna rá, vele akart bemenni Maryhez. Tisztázni akarta egyszer s mindenkorra, hogy a lánya miért állította, hogy Philip volt, aki megtámadta. Láta az arcát, vagy miről ismerte fel? Akkor nem akarta gyötörni, de most már jobban van, feltétlenül meg kell tudnia, mi az igazság. Szegény fiú, lehet, hogy semmi köze az egészhez? Ez így nincs jól... Csak már venné fel azt az átkozott telefont.

Megpróbálta a mobil telefonján. Az is kijelzett, de a férfi nem szólt bele.

- Tom! Kérem a kocsimat! Három ember jön velem! - szólt ki az ajtón, aztán a fején megigazította a kalapját, és kiviharzott a szobából. Nyomában három rendőr sietett.

- Hova megyünk, főfelügyelő úr? - kérdezte az egyik.

- Ramsay lakására. Meg kell találnom őt, fontos beszédem van vele, de ilyen még nem volt, hogy a lakás telefonja, és a mobil telefonja is jó, mert jelentkezik a szám, és nem szól bele. Rossz érzésem van - ingatta a fejét. Már megint a szakmai ártalom - dohogott.

Az autó a megkülönböztető jelzést használva hangos sivítással száguldott a nyomozó lakása felé. A kocsiból még megpróbálta Coogan felhívni, de sikertelenül.

Hangos fékcsikorgással álltak meg a sorház előtt. A kocsit a garázsban parkolt, tehát itthon kell lennie - gondolta Coogan, amint megnyomta a csengőt.

- Itthon kell lennie, a kocsija a garázsban van! - kiáltott oda a kollégáinak, akik már türelmetlenül mászkálni kezdtek. Az egyik körbejárta a házat.

- Főnök! - kiáltotta el magát.

- Mi van? - szaladt oda Coogan.

- Ez lenne Ramsay nyomozó lakása? - mutatott a nyitott ablakra.

- Igen azt hiszem.

- Nos, akkor megnézzük, mi van odabent! - mondta egy magasra nőtt rendőr, és a másik bakot tartó kezére lépve, felhúzta magát az ablakba.

- Menjenek előre, főnök - kiáltott ki, amikor landolt a szoba padlóján. - Kinyitom az ajtót.

A rendőr körülnézett, de nem látott semmi különöset. Aztán kinyitotta az ajtót.

- Valahol itt kell lennie, mert... igaza van, főnök, a kulcs a zárban volt - mondta, és a főfelügyelő után elindultak, hogy szemrevételezzék a házat.

- Maga menjen le a pincébe, ez a lépcső oda vezet - mutatott a lépcső felé. - Maga menjen fel az emeletre - mondta a másiknak. Maga menjen a konyha felé, én megnézem a többi helyiséget - adta ki a parancsot Coogan, és elindult a hálósobán át a fürdőszoba felé.

Mielőtt belépett volna, megállt. Ideges remegés futott rajta végig.

Feltárta az ajtót, és felordított.

- Ide! Mindannyian, ide!

A rendőrök szaladva értek oda, aztán döbbenten meredtek a főfelügyelő arcába.

- Nem, ez nem lehet igaz! - ütötte a fejét a falba. - Nem lett volna szabad magára hagynom - motyogta.

- Főnök! Mi a fene történhetett itt? - kérdezték a rendőrök, a főfelügyelőtől várva magyarázatot.

- Azért vagyunk itt, hogy megtudjuk - kiáltotta indulatosan, és a kádhoz lépett.

- Talán elaludt és megfulladt - mondta az egyik rendőr.

- Ne beszéljen szamárságokat! - torkolta le a főfelügyelő. - Ramsay soha nem tett volna ilyet. Ő nem az, aki csak úgy belefulladás közben egy kád vízbe. Ez nevetséges.

- De az ajtó belülről be volt zárva...

- Bob! Menjen ki, és nézzen körül hátul, az ablak alatt. Nézze meg, talál-e lábnyomokat...

- Igen, uram! - mondta a fiatal rendőr, és már el is tűnt.

- Be kell szólni a dokinak és a helyszínelőknek! - mondta mintegy magának Coogan, de a kollégája már jelentette is az esetet.

Hamarosan megjelent dr. Calvin az elengedhetetlen szivarral a szájában.

- Ó, szegény Philip! - csapta össze a kezét, és a főfelügyelőre nézett. - Mi történhetett? Csak nem fulladt a vízbe alvás közben?

- Ezt majd maga megmondja, doki! - húzta össze a szemöldökét Coogan.

- Semmit nem látni az ablak alatt, főnök! - jött vissza a rendőr, és jelentett. - Csupán a mi friss lábnyomunk látható.

- Hogy a fenébe juthatott be a lakásba, ha még egy árva lábnyomot sem látni? - töprengett Coogan.

- Honnan tudja, hogy valaki behatolt hozzá? Az is lehet, hogy tényleg baleset volt - ingatta a fejét az orvos.

- Gondolja, doki? - lépett közelebb hozzá a főfelügyelő. - Nekem pedig az az érzésem, hogy nem baleset volt - mondta meggyőződéssel.

- Igen, lassan nekem is az a véleményem - motyogta dr. Calvin, miközben kabátjából kibújva, ingujjra vetkőzve vizsgálni kezdte Philip holttestét.

- Talált valamit? - kérdezte Coogan.

- Igen. Bár alig-alig észrevehető, de azt hiszem, megfojtották, és utána nyomták a víz alá. Lehetséges, hogy elaludt, és álmában tört rá a gyilkos. Ezt pontosan majd a boncolás után tudom megmondani - állt fel.

- Tehát fojtogatás... megint fojtogatás... Csak éppen most nem nő az áldozat. - Ez nagyon összekuszálta a már lassan felépített elképzelését.

A nyomkeresők befejezték a munkájukat, a vaku sem villant már többet, a főfelügyelő intett, hogy elvihetik a holttestet. Bánatos szemmel nézte, amint a fiatal nyomozó fiatal, erős testét elnyeli a sötétszürke műanyag. A cipzár hangos sercegéssel összezárult a nyomozó elkínzott arca előtt.

Coogan elfordult, alig akarta elhinni, hogy Philip Ramsay nincs többé.

- Amint kész a boncolási jegyzőkönyv, szeretném látni, doki! - szólt oda az orvosnak, aki összekapolta a holmiját, aztán kezét mosott.

- Oké! - felelte, és nyelvével arrébb tolta a szivart a szája sarkába. Coogan visszament a rendőrségre. Lerogyott a székre, és két kezét a tarkójára téve hátradőlt. Lehunyta a szemét, és feltört belőle egy keserű sóhaj.

- Bejöhetek, Coogan főfelügyelő? - dugta be az ajtón a fejét Kevin.

- Jöjjön, csak, jöjjön, dr. Reed! - mondta a férfi, és felállt. Kezet fogott a jövevénnel.

- Philiphez jöttem, de azt mondták, nincs bent. Valami történt vele.

- Igen, Ramsay nyomozót meggyilkolták a lakásán.

- Mit mondott, uram? Meggyilkolták? Philip meghalt? - nézett rá az orvos, és megfogta a szék támláját. - Megengedi, hogy leüljek? - kérdezte, és meg sem várva a választ, lehuppant.

- Igen, a nyomozó nincs többé...

- Szegény Philip... Úgy látszik, elkéstem...

- Ezt hogy érti, dr. Reed? - kérdezte a főfelügyelő.

- Philip felhívott telefonon, és nagyon kétségbe volt esve. Éreztem a hangján, hogy nagyon bántja... amiért felfüggesztette, uram - mondta.

- Talán azt akarja mondani, azért halt meg, mert felfüggesztettem? - nézett rá a főfelügyelő.
- Nem, dehogy. Csak azt akarom mondani, ha akkor odamegyek hozzá, ha nem hagyom magára, mindez nem történt volna meg - hajtotta le a fejét Kevin. - Philip nem gyilkos, Mr. Coogan! Ő soha nem tudna embert ölni, ebben biztos vagyok. Bár valójában gyermekkorában...
- Mi volt a gyermekkorában? - kapta fel a fejét a főfelügyelő.
- Á... semmi, csak eszembe jutott, hogy milyen bátor volt. Képes volt a csirke nyakát puszta kézzel kitekerni. Látni sem bírtam, de ő élvezte. Amikor falun nyaraltam, elvittem magammal a nagyszüleimhez. Ott aztán kiélhette eme szenvedélyét. Még a szomszédasszonyok is őt hívták. Egyszer lakodalom volt... Phil 120 csirkének a nyakát tekerte ki. Coogan főfelügyelő még a száját is eltátotta, úgy hallgatta, amit az orvos mesélt.
- Tehát Philip Ramsay ilyen vérengző lett volna? - kérdezte, és hitetlenkedve a fejét rázta. - Soha nem hittem volna.
- De uram, ez csak egy gyerekkori hősködés volt. Nem is tudom, miért jutott eszembe, és miért meséltem el. Sajnálom, nem kellett volna, most, amikor Philip már halott.
- Nem jelent semmit, dr. Reed. Ezen a tényen már semmi nem változtat, bármit is mondunk el vele kapcsolatban. Sajnos...
- Igen... Mr. Coogan! - állt fel, és látszott rajta, hogy indulni készül.
- Tessék, dr. Reed!
- Meddig nem tudhatjuk még meg, hogy hol van dr. Moore holtteste? A kórház szeretné eltemettetni, saját halottjának tekinteni.
- Azt hiszem, hamarosan már nyilvánosságra kerülhet. Most azonban még nem mondhatok mást - tárta szét a karját a főfelügyelő.
- Akkor én megyek is - mondta Kevin, és kezét rátette a kilincsre.
- Dr. Reed!
- Parancsoljon, főfelügyelő úr...
- Ha már egyszer idejött, nem szánna rám még néhány

percet? Úgyis szándékomban volt felkeresni önt, most megspórolhatnám ezt az utat.

Kevin az órájára nézett, aztán elmosolyodott.

- Még belefér az időmbe - mondta, és visszaült a székre.

- Dr. Reed! Mint tudja, gondolom, Philip elmesélte, hogy valaki elrabolta és megerőszkolta a lányomat, aztán fojtogatta. Ezután pedig mindkét szemét... kiszúrta - mondta ki fájdalmasan nehezen a néhány szót.

- Igen, hallottam róla. Tiszta szívből sajnálom a lányát, Mr. Coogan.

- Köszönöm - bólintott a főfelügyelő. - Nos, Mary állítja, hogy a támadója Philip Ramsay volt.

- Igen - mondta Phil.

- Ön szerint elképzelhető, hogy...

- Nem! Uram, ez teljességgel lehetetlen. Philip és én azon az estén együtt voltunk. Aztán hazamentünk, Philip sokkal jobban elázott, mint én. Már a lakásba érve rám borult és aludt. Fogalma sem volt róla, hogy került ágyba... Biztos, hogy képtelen lett volna még felkelni is az ágyból. Nem, Mr. Coogan, Maryt ő nem támadhatta meg.

- Egész éjjel együtt voltak? - kérdezte Coogan.

- Tulajdonképpen... nem. Én ugyanis kaptam egy telefont, és úgy hajnali fél négy felé bementem a kórházba.

- Értem... Tehát Philip egyedül maradt a lakásban.

- Igen, de mint mondtam, teljesen mozgás- és gondolkodás-képtelen volt. Biztos vagyok benne, hogy nem hagyta el a házat.

- És ön? Mikor tért haza?

- Már nem jöttem haza a kórházból, csak a munkaidő befejezése után, úgy délután öt óra tájékán. Természetesen akkor már nem találtam itt Philipet. Mielőtt elmentem, írtam neki néhány sort, hogy tudja, mit hol talál...

- Értem - bólogatott a főfelügyelő.

- Ő is írt egy kis levelet, de csak néhány szó állt rajta.

Megköszönte, hogy törődtem vele...

- Azóta nem is találkoztak?

- Nem. Tegnap beszéltem vele telefonon, mint mondtam, de nem értem rá, ezért gondoltam, most megkeresem. Nem tele-

fonáltam ide, csak úgy beállítottam. Aggódtam miatta... Otthon nem vette fel a telefont.

- Köszönöm, hogy bejött, és kereste Philipet. Biztosan örült volna magának.

- Én is azt hiszem - bólintott Kevin, és felsóhajtott.

- Milyen típusú kocsija van önnek, dr. Reed? - kérdezte hirtelen a főfelügyelő.

- Egy remek sport-Mercedes. Miért?

- Semmi, csak úgy kérdeztem. Milyen színű?

- Fekete.

- Ez ugye nagyméretű kocsija?

- Nem, éppenhogy kicsi... Egyedül vagyok, nekem megfelel - mondta Kevin. - Ön ennyire érdeklődik a kocsik iránt?

- Igen, főleg a kiskocsik iránt - felelte a férfi.

- meg vagyok vele elégedve, szeretem - nevetett elégedetten az orvos.

- Viszlát, dr. Reed! Nem is rabolom tovább a drága idejét, biztosan várják a betegei.

- Hát... igen, bár most három hétig nem leszek itthon... nélkülözniük kell - tette hozzá.

- Nocsak? Elutazik? Talán szabadságra? - húzta fel a szemöldökét a férfi.

- Nem, de azt hiszem, felér egy szabadsággal. Európába utazom, Dániába. Ott lesz egy nemzetközi neurológiai konferencia. Az intézményünk professzora maga helyett engem küld

- mondta szerényen dr. Reed.

- Gratulálok! Ez biztosan nagy dolgot jelent, ugye? Bár én nem vagyok járatos orvosi témákban.

- Igen, valóban nagy dolgot jelent a számomra.

- Örülök neki! Philip is biztosan örülne, hogy ilyen remek barátja van.

- Sajnos, csak volt - helyesbítette a főfelügyelő szavait az orvos.

- Sok sikert, dr. Reed! - fogott vele kezét Coogan, aztán a kilépő férfi után becsukta az ajtót.

Coogan sokáig állt az ajtónak támaszkodva, és gondolkozott. A telefoncsörgés szakította meg elmélkedését.

- Coogan! - szólt bele.

- Itt dr. Calvin! Üdvözlöm, főfelügyelő úr! - hallotta meg a doki rekedtes hangját.
- Jó napot, doki! Mi jót tud nekem mondani? - kérdezte lehangoltan.
- Most ráhibázott, főfelügyelőkémm! Valóban jót tudok mondani.
- Akkor mondja már, mire vár? - türelmetlenkedett Coogan.
- Már időtlen idők óta csak rossz vesz körül.
- Dr. Moore magához tért.
- Micsoda? Ez ám a jó hírt! Doki, ez tényleg remek És kihallgatható?
- Azt azért még nem, de néhány napon belül igen. Nem hittem benne, hogy túléli, de nagyon erős a szervezete.
- Remek - ütötte össze a két tenyerét Coogan. - Ha igaz, az ő segítségével megoldódnak a rejtélyek, neki látnia kellett a támadóját.
- Örülnék, ha így lenne - mondta az orvos, aztán hozzátette.
- Átküldtem a boncolási jegyzőkönyvet, hamarosan az asztalán lesz, de gondolom, kíváncsi rá, hogy mi áll benne.
- Persze, doki. Mondja csak...
- Philip Ramsay nyomozót vízbe fojtották. Nem lett öngyilkos, és nem volt baleset, sajnós.
- Gondoltam - felelte Coogan. - Csak azt nem értem kinek állhatott az útjában. Köszönöm, doki, nagyon rendes volt, hogy értesített a doktornő állapotáról. Holnap odamegyek és megnézem.
- Amint elköszönt az orvostól, ismét a telefonért nyúlt. Az otthoni számot tárcsázta.
- Szervusz, drágám! - szólt bele, amint meghallotta a felesége hangját.
- szervusz, Clif! Mikor jössz már végre haza? Ha nem tudnád, harmadik napja nem voltál itthon.
- Jogos a szemrehányásod, szívem, de nemsokára hazamegyek. Volt nálad Rony? - kérdezte.
- Igen. Meg is lepődtem, amikor megláttam. Örülök, hogy jobb belátásra tértél, Clif. Ez a fiú tényleg nagyon szereti a lányunkat.
- Igen, tudom. Ezért is engedtem el...

- Helyesen tetted. Mary egész felvidult, azt mondta. Már nevetett és viccelt is vele Rony, de...
- Mi az a de? - kérdezte Coogan.
- Nagyon feldúlt volt, egészen megrémisztett ez a fiatal-ember.
- Miért?
- Philip Ramsay miatt. Azt mondta, ha a kezébe kaparintaná, megölné.
- Már nem fogja.
- Micsoda?
- Philip Ramsay nyomozót megölték.
- Jézusom, Clif! Lehet, hogy Rony... ez az örült gyerek... istenem! - sópánkodott az asszony.
- Figyelj rám, édesem! - szólt az asszonyhoz.
- Figyelek!
- Akkor változott a programom. Nem megyek haza, hanem megkeresem Ronyt. Mindenképpen meg kell tudnom, nem ő volt-e. Kénytelen leszek ismét behozni és benn tartani.
- Jaj, Clif! Lehet, hogy nem ő volt, és én most ártatlanul megvádoltam.
- Nem! Ennek a végére kell járnom. Nem mindegy, hogy bűnös vagy ártatlan, még ha Mary miatt követett is volna el valami örültséget. Ez nem mentené fel a tette alól.
- Jól van, Clif, tégy belátásod szerint. Van még tiszta inged és fehérneműd bent? - kérdezte.
- Igen, most váltottam tisztát, de már nincs több. Majd viszem haza a szennyest, és igyekszem mielőbb... Csókollak...
- Én is... - rebegette az asszony, és letette a telefont. -
- Istenem, add, hogy ne Rony legyen a tettes! - imádkozott.

Coogan nem sokkal ezután már a Willard-ház előtt szállt ki a kocsiból. Becsengetett, s legnagyobb meglepetésére Ronyjött ajtót nyitni.

- Főfelügyelő úr, mi történt? - kérdezte, mert látta, hogy a férfi nagyon feldúlt.
- Menjünk be! - mondta Coogan, és belépett a házba.
- Jó napot, Mrs. Willard! - köszönt az elébe siető asszonynak.
- Üdvözlöm, Mr. Coogan! Kérem, foglaljon helyet! - mond-

ta és ő is leült. - Nem is tudom, hogy köszönjem meg, amit a fiamért tett. Én tudtam, hogy neki nem lehet köze semmilyen bűncselekményhez, ő nem olyan... Örülök, hogy ön is rájött, Rony boldogan mesélte...

- Mrs. Willard. Sajnálom, de most nem ezért jöttem...

- Hanem? - kérdezte az asszony.

- Ronyért...

- Tessék? - ugrott fel az asszony, és megfogta a fia vállát.

- Értem? - meresztette ki a szemét Rony. - Ne haragudjon, de nem értem - hebegte.

- Be kell vigyem, Ronald! Philip Ramsay nyomozót meggyilkolták a lakásán tegnap éjjel. Amikor elengedtem, összetaláltak a rendőrség lépcsőjén... Ezt még Ramsay nyomozó mondta nekem - magázta ismét.

- Igen, ez igaz. Utánam kiáltott, de én nem álltam meg. Rohantam Maryhez...

- És utána?

- Utána elmentem Mrs. Cooganhez, mint ahogy ön kérte. Beszámoltam Mary állapotáról.

- Igen, és azt is mondta, hogy ha a kezébe kerülne Philip Ramsay, akkor megölné.

- Igen... igaz. Mondtam, de biztos, hogy nem tudtam volna megtenni. Csak... nem... képzeli, hogy... hogy én voltam? - nézett rá Rony ijedten.

- Sajnálom, de most velem kell jönnie, Rony. Minden körülményt ki kell vizsgálnunk. Ha nincs köze az ügghöz, elengedjük.

- Nem! Ez nem lehet igaz! Én nem csináltam semmit! Miért nem hisz nekem? - csapkodta a térdét a fiatalember idegesen.

- Rony! Ha nem csinált semmit, nincs mitől tartania. Kikérdezzük, aláírja a jegyzőkönyvet, és hazajön.

- De én nem bírom ki ott még egy napig abban a cellában - mondta majdnem sírva Rony.

- Ha minden rendben lesz, akkor estére már itthon is lehet. Aproó! Mikor ért haza tőlünk? - kérdezte.

- Nem tudom, fogalmam sincs - rázta a fejét. - Nem néztem az órára.

- S ön, asszonyom, ön sem tudja, mikor jött haza a fia? -

kérdezte Coogan.

- Nem. Sajnos a férjemmel együtt egy vidéki meghívásnak tettünk eleget, csak hajnalban jöttünk haza. Akkor láttuk Ronyt. Úgy hat óra körül. Már világos volt... természetesen már amilyen világos novemberben a hajnal - tette hozzá.

- Értem.

- Nos, Rony! Menjünk.

Rony idegesen öltözködött. Már azt hitte, minden rendbejött, és tessék!

- Szervusz, mama! Remélem, hamarosan újra itthon leszek

- csókolta meg az anyját, és a főfelügyelő után ment.

- Tőlünk egyenesen hazajött, Rony? - kérdezte a főfelügyelő, amint elhelyezkedtek a kocsiban.

- Nem - felelte Rony. - Mászkáltam a városban. Olyan boldog voltam, hogy Mary szeret, hogy ön megbékélt velem, és a felesége is olyan kedves hozzám. Nem volt kedvem hazamenni. Egy jó nagyot sétáltam...

- Találkozott valakivel? Látta valaki az utcán? - kérdezte a főfelügyelő.

- Nem. Nem találkoztam senkivel... Legalábbis én nem láttam ismerőst. Persze nem csodálkoztam, hisz hideg is volt és este is. De én nem fáztam, boldog voltam és vidám. Eszembe sem jutott akkor a nyomozó. Felindultságomban és haragomban mondhattam, hogy megölöm, de persze, ezt csak mondtam. Nem én voltam, Mr. Coogan, esküszöm - mondta a fiatalember.

- Jól van, majd bent felvesszük a jegyzőkönyvet. Csak legalább lett volna valaki, aki látta. Ha lenne alibije, már haza is mehetne.

- Miért? Így bent kell maradnom? - kérdezte Rony ijedt arcot vágva.

- Még nem tudom, Rony. Majd meglátjuk...

12.

Leesett az első hó. A szél erősen fújt, olyan hideg volt, hogy Kevin keze fázott, amint a bőröndje fülét fogta. Egyik kezében a kisméretű bőröndöt szorongatta, a másikban diplomata táskáját fogta.

A repülőtér bejárata felé igyekezett. A kocsiját a parkolóban hagyta. El sem hitte, hogy eljött a pillanat...

A repülőtéren mint mindig, óriási volt a nyüzsgés, mély izgalommal töltötte el.

Remekül szabott vastag gyapjuszövetből készült öltönyt viselt, hosszú fekete felöltőt. A haján megcsillant az olvadó hó. A szeme fényesen ragyogott. Áradt belőle a meglepedettség, az öröm...

Néha-néha észrevette, hogy egy-egy női szempár rajta feledkezik. Ilyenkor elmosolyodott...

- Kevin! Kevin Reed! - hallott egy női hangot maga körül.

Szétnézett, mert senkit nem ismert, és kereste a hang gazdáját.

- Kevin! Nem ismeresz meg? - lépett elé egy fiatal nő. Az arca csupa mosoly és szeplő.

- Donna? - nézett rá kérdően az orvos.

- Igen... Már félttem, hogy nem ismeresz meg - nevetett fel csillingelve.

- Nahát, Donna! Esküszöm, hogy nem ismertelek volna meg, ha te nem szólítasz meg - mondta Kevin, és a fejével bólogatott.

- Annyira megváltoztam? - kérdezte a nő.

- Igen. Nagyon... Amikor utoljára láttalak, még kislány voltál, most pedig... egy gyönyörű nő áll előttem - bókkolt.

Donna elpirult.

- Te is megváltoztál, de én azért megismertelek - mondta.

- Megváltoztam? - húzta fel a szemöldökét a férfi.

- Igen. Olyan... hogy is mondjam... olyan komoly lettél!

Ha eszembe jut, hogy a ház mögötti, füves kertben felléptél mint hasbeszélő! Istenem!...

- Te még emlékszel erre, Donna?

- Hát persze. Azt mondtad, az édesapádat utánozod. Sokáig! nem jöttem rá, hogy csináltad, hogy az öreg, tépázott macimat szóra bírtad. Figyeltem a szádat, de nem mozgott. Máskor pedig a többieket utánoztad, hihetetlenül hasonló hangon. Mi lett belőled, Kevin? Művész?

- Neem! - nevetett fel az orvos. - Ideggyógyász - felelte.

- Na, hisz az jó messze van a mókától. Az nagyon komoly dolog - nézett rá a lány.

- Hát... igen - felelte.

- És már nem is szoktál senkit utánozni vagy hasbeszélni? - kérdezte Donna.

- Nem. Már nincs sem időm, sem pedig olyan társaságom, ahol bohóckodhatnék. Mint mondtad, megkomolyodtam...

- Kár... Remélem, azért nem felejtetted el teljesen?

- Lehet, hogy még nem, nem tudom - rázta a fejét Kevin.

A hangosbemondó felszólította az utasokat, hogy a londoni gépre megkezdődött a felszállás.

- Ez az én gépem! - mondta Kevin.

- Londonba mész? - kérdezte a lány.

- Nem. Koppenhágába. Londonból még továbbutazom egy konferenciára.

- És te?

- Én a barátnőmmel jöttem ki. Valakije jön Európából, de lerobbant a kocsija, és én segítettem ki - nevetett a lány. - Mikor jössz haza a szüleidhez? - kérdezte.

- Hamarosan. Karácsonykor.

- Jó. Akkor nem is olyan sokára találkozunk. Legalábbis bízom benne, hogy átnézel hozzánk. Még tudod, hogy hol lakunk?

- Persze. Meglátogatlak, megígérem - köszönt el Kevin, és a kezével intett, mielőtt végképp eltűnt volna a lány szeme elől. Amint a formaságokon átesett, felszállt a gépre. Kényelmesen hátradőlt az ülésen, és úgy érezte, nincs nála boldogabb a világon. Ugyan mit is kívánhatna még? Harminchat éves, a karrierje szépen ível fölfelé.

Eszébe jutott a tegnapi nap, amikor mindenki elismeréssel hajolt meg előtte, Dolly gyógyulása terén egyedülálló sikert ért el. A lányt hamarosan átviszik a klinikára, ahol már szinte csak utókezelést kell kapnia. A professzora milyen büszkén nézett rá a többiek előtt, amikor ismertette Dolly gyógyulásának tényét. Azt senki nem is sejtí, hogy a lány erős szervezete és szívóssága volt az elsőrendű meghatározója annak, hogy életben maradt.

A gép felszállt. A felhők fölött a nap ragyogóan sütött a kék égen.

A hatalmas hófehér felhők olyanok voltak, akár egy-egy

finom tejszínhab, szinte jó lett volna megízlelni őket.
Még egy utolsó pillantást vetett a földre, az apró kis házak-
ra, a gyufányi autókra, aztán átadta magát a repülés izgalma-
nak, s annak a boldogságnak, amely most vette kezdetét, s
amely akkor tetőzik, amikor elismert szakemberként a sajtó
tele lesz a nevével. A professzor biztosan nagy partit rendez
a tiszteletére.

- Milyen kár, hogy Hannah ezt nem érthette meg! - mor-
mogta magában, de aztán a jegyzeteibe bújva megfeledkezett
mindenről.

13.

Coogan főfelügyelő alig várta, hogy odaérjen az Edward
Hospital parkolójába.

A 45. utcában rendkívül nagy volt a forgalom. A leesett hó
latyakká, sárrá olvadt. A szél egyre erősebben fúj, Coogan
főfelügyelő minduntalan a kalapjához kapott, nehogy lerepül
jön a fejről. A lábán meleg bundás cipő volt, mégis érezte,
amint a jeges vízbe lépett. A kórházba lépve kellemes meleg
csapta meg. Bár nem szerette a kórházzsagot, most mégsem
bánta. Utálta a hideget, a telet, s inkább kibírta a gyógyszer és
fertőtlenítő szagát, amely oly jellemző volt a kórházakra.

A doktornő a második emeleten, egy aprócska kis szobában
feküdt, teljesen elkülönítve a többi betegtől. Egy üvegezett fal
választotta el a járókelők szeme elől.

A főfelügyelő hamarosan észrevette, amint Calvin doktor
megjelent a válaszfal előtt. A kezével intett, aztán megvárta,
amíg odaért.

- Jó napot, doki! - nyújtott kezét.

- Magának is, Coogan! - szorította meg a férfi kezét.

- Nos, remélem, jól van dr. Moore?

- Igen, a körülményekhez képest jól.

- Már alig várom, hogy beszélhessek vele. Annyira bízom
benne, hogy ő meglátta a támadóját. Akkor pedig már csak a
fülön csípés marad hátra! - mondta a főfelügyelő láthatóan
vidáman.

- Itt is vagyunk! - állt meg a szoba ajtajában. - Én inkább
nem megyek be, de ha kellek, csak szóljon. Itt leszek az ajtó

előtt.

- Kösz doki! - intett a főfelügyelő, és belépett az ajtón.

Dr. Moore az ágyban volt, de inkább ült, mint feküdt. A háta mögött jó nagy párnák szinte kényelmes fotellá varázsolták a kórházi ágyat.

- Jó napot, dr. Moore! - lépett közelebb a főfelügyelő. -

Hogy érzi magát? - kérdezte.

- Főfelügyelő úr! Örülök, hogy látom - mondta a doktornő, és sápadt arcára mosolyt erőltetett. - Köszönöm, már jobban, sokkal jobban - felelte.

- Nagyon aggódtunk magáért, doktornő! - húzott egy széket közelebb az ágyhoz Coogan. - Megmondom, most nemcsak azért, mert elveszíthettük volna, hanem azért is, mert magával vitte volna a titkot. Mert bízom benne, hogy látta, ki támadta meg a lakásán - nézett rá a főfelügyelő.

A doktornő arca elborult. Látszott, hogy ideges félelem kerítette hatalmába.

- Azt hiszem, tudom, hogy ki volt, de nem mondhatom meg - hebegte.

- Tessék? - kapta fel a fejét a főfelügyelő. - Ezt nem mondhatja komolyan!

- De igen! Tudom, hogy most megdöbbsz azon, Mr. Coogan, amit mondtam, de nem tehetem meg, hogy eláruljam.

- Neem? Azt hiszem, doktornő, ezt nemcsak hogy megteheti, hanem kötelessége is megtenni. Ellenkező esetben...

- Mi lesz akkor? - nézett rá a doktornő bánatosan.

- Ellenkező esetben a rendőrséggel gyúlhet meg a baja. Ha nem tudná, ön az egyedüli szemtanú, aki látta a támadóját, s ha elhallgatja, ezzel a rendőrség munkáját akadályozza.

- Tudom. Tisztában vagyok vele, mégsem tehetem - rázta a fejét, és a szeme megtelt könnyel.

- És ha megint megtámadja? Képzelve el, ha megtudja, hogy nem halt meg. Biztos, hogy ismét meglátogatja... Mi pedig akkor már tényleg csak a holttestét találjuk meg.

- Ezzel is tisztában vagyok, mégsem mondhatok semmit. Legalábbis egyelőre nem...

- Ezt hogy érti? - kérdezte a főfelügyelő.

- Találkoznom kell vele. Mielőtt megmondanám, hogy ki volt a támadóm, beszélni akarok vele.
- Már megbocsásson dr. Moore, de... de ez teljesen örvült-ség! Csak nem képzelem, hogy ő hajlandó lesz magával beszélni, amikor tudja, hogy ő volt a majdnem gyilkosa!
- Mr. Coogan! Mindennel tisztában vagyok. Nem hibban tam meg, teljesen eszemen vagyok, de most még nem mondhatok többet. Ugyanis aki megtámadott, az nem volt más, mint dr. Howarth.
- Dr. Howarth?
- Igen...
- És hol találjuk meg ezt a dr. Howarthot? Ugyanis az embereim és jómagam is végigkérdeztük a kórház valamennyi fellelhető alkalmazottját, de senki nem hallott róla. Ön ezek szerint ismeri?
- Igen, legalábbis azt hiszem.
- Szóval, nem biztos benne...
- Nem. Meg kell győződnöm róla, hogy dr. Howarth azonos-e azzal, akinek hiszem. Ha igen, azonnal beavatom önöket...
- Ez nagyon veszélyes, doktornő!
- Igen, tudom. Majd óvatos leszek.
- Nem! Ezt nem engedhetem! Az életével játszik.
- Mr. Coogan! Meg kell győződnöm róla, hogy kit takar dr. Howarth neve. Nem vádolhatok meg csak úgy bárkit. Biztosra kell mennem.
- Nézze, dr. Moore! Ön intelligens, okos, értelmes nő! Meg kell tehát értenie, hogy ez milyen veszélyes! Ön a halált keresi, s meg is találja minden bizonnyal, ha négy szemközt találkozik ezzel az emberrel, aki egy elvetemült elmebeteg. Mint orvos, még inkább tudnia kell, hogy mit jelent egy ilyen ember...
- Tudom is, de... mégis. Nekem nagyon fontos, hogy mielőtt nyilvánosságra hozom a kilétét meg győződjek, hogy valóban ő az. Senkit nem szeretnék alaptalanul megvádolni. De esetleg lenne egy megoldás...
- Mi lenne az? - kapta fel a fejét Coogan.
- Úgy találkoznék vele, hogy önök a közelben vannak
- Erre van lehetőség...
- Mondjuk, ha adna mellém egy rendőrt, aki mindenhova

elkísér... természetesen tisztas távolból, s ha szükséges, közbe-
lép, vagy értesíti önt.

- Erről lehet szó, hisz már nem egy esetben éltünk ezzel a
lehetőséggel. Gondolkodni fogok a megoldáson - felelte
Coogan.

- Akkor jó - bólintott a doktornő, és elmosolyodott.

- Milyen boldog lesz az orvos barátja, ha megtudja, hogy
ön él! - váltott témát a főfelügyelő.

- Dr. Reedre gondol?

- Rábólintott a férfi. - Olyan kétségbeesetten könnyör-
gött hogy mondjuk meg, hol van a holtteste... el akart búcsúzni
magától. Látszott rajta, hogy nagyon szomorú...

- Szegény Kevin. - suttogta a doktornő, és megremegett.

- Azt tudnia kell, doktornő, hogy senki nem tudja rajtunk,
dr. Calvin doktoron és az itteni beavatott orvoson kívül, hogy
ön él...

- Tudom, már mondta dr. Calvin - felelte Hannah.

- Hol van a társa? - kérdezte aztán Hannah. - Mindig ketten
járáltak.

- Ramsay nyomozóra gondol?

- Igen. Nagyon kedves ember.

- Volt - felelte Coogan halkán.

- Tessék?

- Igen. Csak volt. Megölték.

- Jézusom! - sikoltott fel a doktornő. - Ki tette és miért?

- Jó lenne tudni - felelte a főfelügyelő.

- Mr. Coogan. Már rögtön, amikor magamhoz tértem, eszem-
be jutott egy fontos dolog, amit feltétlenül el akartam mondani
Ramsay nyomozónak, de most már önnek mondom el.

- Hallgatom! - nézett rá a főfelügyelő.

- Amikor Ramsay nyomozót felhívtam az irodában, hogy
megtaláltam a jelvényét és az igazolványát, előtte ment el tőlem
dr. Reed, s túlságosan hamar jött érte a nyomozó. Vagyishogy
azt hittem, ő az.

- De nem ő volt, hanem dr. Howarth.

- Igen. Pontosan. Amikor meghallottam a csengőt, egy pil-
lanatra átvillant az agyamon, hogy milyen hamar ideért, hisz
alig telt el tíz perc a beszélgetésünk óta, de aztán nem tulajdo-

nítottam neki nagy jelentőséget. Arra gondoltam, hogy mint rendőr, ő talán sokkal nagyobb sebességgel száguldhatsz, mint más. Ma már tudom, hogy ez butaság. - A főfelügyelő feszült figyelemmel hallgatta, nem szólt közbe.

- Nos, amikor meghallottam a lakásom ajtajának csengőjét, anélkül, hogy meggyőződtem volna róla, hogy ki van odakint, kitértam az ajtót. A jelvény és az igazolvány a kezemben volt, a belépő felé nyújtottam, hisz azt hittem, Ramsay nyomozó csöngetett. Halálosan megrémültem, amikor megpillantottam az ajtóban dr. Howarthot. Mosolyogva állt ott, és elvette a kezemből a jelvényt és az igazolványt.

A doktornő itt elhallgatott. Lehunyta a szemét, láthatóan felizgatták az emlékek.

Coogan nem sűrgette. Hagyta, hogy összeszedje magát, közben sűrűn jegyzetelt.

- Amikor megkérdeztem, hogy mit keres itt, hangosan felnevetett - folytatta kissé sápadtabban. - A nevetése ismerős volt, s akkor még nem tudtam, hogy ki ő valójában. Egyre beljebb jött, miközben én hátráltam befelé. A rémülettől kiáltani is elfelejtettem, csak meredten bámultam rá. Ekkor egészen közel lépett hozzám, és a szeme furcsán megnőtt. Láttam rajta, hogy beteg... A szeme elárulta. Fényesen csillogott, aztán különös fényre váltott. Olyan volt, mint egy vadállat, amikor az elejtett vadat szét akarja marcangolni. Már csak az hiányzott, hogy a nyála is csorogjon.

A nő ismét elhallgatott. Maga elé meredt, és még sápadtabb lett egy árnyalattal.

- Jól van, dr. Moore? - kérdezte a főfelügyelő, és megérintette a nő kezét. Nem gondolta, hogy ma már kihallgathatja dr. Moore-t.

- Igen, azt hiszem - tette hozzá nem valami határozott hangon. - Nehéz erről beszélnem, nagyon nehéz - motyogta.

- Megértem - mondta nagyon együttérző hangon a főfelügyelő. - Ha nehezebbre esik, most ne mondjon többet. Pihenjen kicsit.

- Nem... mondom tovább - emelte fel a fejét a doktornő.

Nagyon mély levegőt vett, és kissé megrázta a fejét.

- Aztán... aztán csak nézett rám, amíg el nem sírtam magam.

Könyörögtem, hogy menjen el, de ő csak jött egyre közelebb és közelebb hozzám. Amikor már tovább nem léphettem, mert a hátam mögött csak a fal volt, előrenyújtottam a kezem, hogy megakadályozzam a szemtelen közeledését. Ő akkor elkapta a két csuklómat, erősen szorította, mire én feljajdultam. Aztán meg akart csókolni, de én a fejemet tekergettem, amennyire tőlem tellett, ellenálltam. Ekkor egyetlen pillanatra elengedte a kezem, s ekkor ismét a hajába kapaszkodtam. Döbbenet néztem, amint az egész haja a kezemben maradt. Tehát akkor nem emlékeztem rosszul. Parókát viselt...

Coogan szinte már tükön ült az idegességtől. Annyira szerette volna tudni, kire gyanakszik a doktornő, de nem szólt közbe.

- A paróka alól legnagyobb meglepetésemre gyönyörű, dús haj bukkant elő. Ekkor már ismerősnek tűnt a haja... a szeme. a mozdulata - mondta akadozva dr. Moore. - Félig letéptem a maszkot az arcáról, és...

- Kérem, doktornő! Az ég szerelmére, mondja meg, kire gyanakszik? - állt fel a főfelügyelő, és rimánkodva összetette a két kezét.

- Nem, most még nem, Mr. Coogan. Ígérem, amint meggyőződtem arról, hogy ki a támadóm, megmondom - felelte.

- Ez nem igaz! Higgye el, örültséget követ el, és én is, ha belemegyek ilyen veszélyes manőverekbe. Már kétszer megtámadta, s csak a csodának köszönhető, hogy megmenekült. Harmadszor már nem lenne ilyen könnyelmű a támadója, nekem elhiheti. Szorul a hurok a nyaka körül, bár ezt ő még most nem tudja, de ha kiderül, hogy ön nem halt meg, tudni fogja...

- Ebben bízom én is - felelte a doktornő. - De nem várom meg, hogy ő jöjjön el hozzám. Én akarom meglátogatni.

- Hajthatatlan, akárcsak a nők általában. Nem számít, hogy bajba kerülhet, csak keresztülvigye, amit akar - dohogott a főfelügyelő.

- Nincs igaza, uram. Én csak nem akarom, hogy egy ártatlan ember neve közszájra kerüljön. Tudni akarom, hogy ki a támadóm... tudnom kell! - mondta ellentmondást nem tűrő hangon.

- Legyen! - adta meg magát végleg a főfelügyelő.

- Köszönöm - mosolyodott el a doktornő. - Meglátja, nem lesz semmi bajom. Vigyázok magamra, és vigyáz rám majd az

akit mellém helyez. De visszatérve arra a bizonyos estére...
Amikor a paróka lecsúszott a fejről, olyan ideges lett, hogy azt hittem, rögtön megöl. Szitkot szórt rám, ronda szavakkal illetett, aztán egyetlen mozdulattal lerántott a földre, majd szorongatni kezdte a nyakamat. Lassan elvesztettem az emlékezetemet, és semmire nem emlékszem, ami még történt velem...
De... de nem is akarom tudni - hebegte, és a szeme megtelt könnyel.

- Ön nagyon erős nő, dr. Moore. Igazán ritkán találkozni hasonlóval - szorította meg a kezét Coogan.

Hannah elmosolyodott, bár a szemében ott ragyogott a könny.

- Mikor engedik ki? - kérdezte a főfelügyelő.

- Holnap - felelte.

- Holnap addig ne menjen el, amíg az emberem nem jelentkezik önnél. A legképzettebb, a legmegbízhatóbb és legügye-
sebb emberemet adom ön mellé, de kérem, semmi meggondolatlanságot ne kövessen el!

- Megígérem, de lenne egy kérésem.

- Parancsoljon, ha tőlem függ, már teljesítve is van.

- Szeretném felhívni dr. Reedet, lehet?

- Lehetne, de nem tudja őt felhívni. Európába utazott. Úgy tudom, csak karácsonyra jön vissza.

- Milyen kár - mondta különös hangsúllyal a doktornő, és egy kissé elpirult.

- Nos, akkor megvárom, amíg visszatér - mondta, és szét-tárta a karját. - Mennyire meg lesz lepve, ha megtudja, hogy nem haltam meg!

- Én is azt hiszem. Tudja, nagyon el volt keseredve, látszott rajta, hogy sokat jelentett neki.

- Igen, én is azt hiszem. Annyit törődött velem, olyan jó volt hozzám. Szeretném megköszönni neki.

- Lesz rá lehetősége, csak egy kicsit később.

- Igen. Két hét múlva lesz karácsony. Istenem, milyen sokáig voltam eszméletlen állapotban. Ez olyan, mint a halál.

- Na, nem egészen - nevette el magát Coogan. - Ebből az állapotból még visszatért hozzánk, de a halálból...

- Ez igaz - bólintott a nő. - Csak arra gondoltam, hogy bár

lélegeztem, tehát éltem, semmire nem emlékszem.

- Igen, közben leesett a hó, eljött a tél.

- Azt hiszem, meleg ruhát kellene hoznom, vagy valakivel hozatnom - mondta inkább csak magának a doktornő.

- Az őszi kabátja elég, hisz kocsival megy haza. Majd a kollégám hazaviszi. Addig nem fázik meg, amíg bemegy az ajtón. Jobb, ha nem látják meg. Tudja, mit? - emelte fel a hangját a főfelügyelő hirtelen. - Az lenne a legjobb, ha nem is haza menne, hanem... hanem mondjuk hozzám...

- Tessék? - kerekedett ki a nő szeme. - Hogyhogy önhöz?

- Ahogy mondom. A feleségem és a lányom örülnének neki, és én is sokkal nyugodtabb lennék.

- Nem bánom, legyen, ahogy akarja - adta beleegyezését a doktornő.

- Azt azonban tudnia kell, hogy a lányom is lábadozik.

- Ő is beteg volt? - kérdezte a doktornő. - Legalább majd segítek neki. - mondta.

- Igen, beteg volt... és azt hiszem, soha nem is gyógyul meg - mondta keserűen.

- Miért? Mi történt vele? - kapta fel a fejét a doktornő.

- Az, ami magával, doktornő!

- Bocsásson meg, de nemigen értem...

- Őt is megtámadták, megerősszakolták, és majdnem megfojtották. A Central Park északi részén találtak rá a rendőrök.

- Micsoda? Ez egy örület! - ült ki a félelem a nő arcára.

- Igen, ez az - bólított Coogan. - Mary diszkóban volt, onnan hívott fel, hogy menjek érte, de mire odaértem, már nem volt ott. Elrabolták...

- Szegény lány. Gondolom, még nagyon fiatal.

- Tizennyolc éves.

- Talán majd kiheveri. Jön egy férfi majd az életében, aki elfeledteti vele - mondta, de nagyon jól tudta, ezt soha nem lehet elfelejteni. - Még boldog lehet...

- Nem tudom... A támadója mindkét szemét kiszúrta.

- Ne! Ne is mondja! - ugrott fel a doktornő, és a szeméből peregni kezdtek a könnyei. - Milyen világban élünk, Mr Coogan? Milyen emberek mozognak körülöttünk?

- Romlottak, doktornő, nagyon romlottak...

- Szegény, Mary. Milyen nehéz lehet most neki - suttogta. - És nem műtötték meg a szemét? Nem próbálták megmenteni a látását? - kérdezte feldúltan. Remegve rogyott vissza az ágyára.

- De. Megműtötték, ám nagyon kevés a remény...

- Ne mondja ezt, Mr. Coogan. Valaki azt mondta nem is olyan régen nekem, hogy remény nélkül nem lehet élni. Remélni kell még akkor is, ha már úgy tűnik, nincs értelme.

- Lehet, de nagyon nehéz.

- Tudom - fogta meg most a doktornő a férfi kezét. -

Tudom, hisz én mint orvos is nagyon sokszor csak remélhetem, hogy a beteg meggyógyul.

- Nos, akkor most megyek - állt fel a felügyelő az ágy széléről, ahova lerogyott. - Holnap reggel itt lesz a kollégám, és elhozza hozzánk. Szeretettel várjuk, és örülnénk, ha a karácsonyt is velünk töltené.

- Köszönöm, de a szüleimmel szeretném. Már két karácsonyt is nélkülük töltöttem, ezt az ideit nem hagyom ki. Annyi minden történt, haza fogok menni, hogy feltöltődjem.

- Igaza van. Amíg van hova és kihez menni, addig tegye csak - rázta a fejét a főfelügyelő biztatóan.

Coogan hazahajtott, hogy elmondja a feleségének és Marynek, vendég jön a házhoz.

A házba lépve Mary hangját hallotta.

- Nem, anya! Nem bírom tovább! Rony még mindig a rendőrségen van, apa fogva tartja, akár egy gyilkost. Én nem bírom elviselni ezt és azt sem, hogy soha többé ne lássam a fényes napot, a kék eget, a virágok százféle színét. Én nem tudok vakon élni, mama! Nem tudok és nem is akarok.

A főfelügyelő döbbenetesen állt az ajtó előtt. A szíve összeszorult, a könny ellepte a szemét. Mennyire szerette ezt a lányt, mennyire fájt neki, hogy nem tud segíteni rajta. Mintha a szívét tépték volna ki a mellkasából, amikor meghallotta, mennyire szenved ez a mindig vidám, életkedvvel teli teremtes. Most pedig nem akar élni...

Remegő kézzel nyúlt a kilincs után, aztán meggondolta. Nem nyomta le, hanem sietve elhagyta a házat. Egyenesen a rendőrségre hajtott, közben az agya lázasan dolgozott. Ha az, aki megtámadta a doktornőt, magához vette a nyomozó jelvényét

és igazolványát, most nyugodtan visszaélhet vele... Biztosan ő ölte meg Philipet. Miért tartja hát bent ezt a gyereket? Nem, Marynek szüksége van rá, el kell engednie. Egyébként sem találtak semmit, ami ellene felhasználható lenne. Csupán azt a buta kijelentést.

- Rony! - lépett be a fogdába. - Gyere velem! - intett a kezével, és kifelé igyekezett. Észre sem vette, hogy letegezte. Rony először csak állt, de aztán megindult a főfelügyelő után. Azt hitte, megint beszélni akar vele, mint már ki tudja hanyadszor. Amióta bent van, már százszor is elmondott mindent. Egy hónapja... istenem! - gondolta bánatosan.

A főfelügyelő azonban most nem az irodába vitte, hanem kifelé az épületből.

- Szállj be a kocsiba! - szólt rá erélyesen, miután elhelyezkedett a volán mögött. - Na, mire vársz? Tán tapsra? - kiáltott ki, mert Rony csak állt tétován a hidegben.

- Hova akar vinni, uram? - kérdezte félve.

- Haza. Marynek szüksége van rád - felelte a főfelügyelő enyhébben és mosolyogva.

Rony boldogan ugrott be a kocsiba. A szeme felragyogott, s amíg haza nem értek, a szája be nem állt. Egyfolytában beszélt, a főfelügyelő feje már szinte zsongott.

A ház előtt leparkolt, majd maga előtt tolva, szinte betuszkolta a didergő fiút az ajtón.

- Ott maradt a kabátom a rendőrségen - nézett a férfira.

- Nem baj, majd elhozom - válaszolta Coogan, és megfogta a karját.

- Gyere! Kinyitotta az ajtót, és betessékelte a fiatalembert.

- Á, Clif! Csakhogy végre már hazajöttél! - állt fel a felesége, és megölelte. Épp üdvözölni akarta Ronyt is, amikor a főfelügyelő a szájára tette az ujját.

- Szervusz, édesem! - lépett a lányhoz, aki szomorúan süppedt egy nagy fotelbe, amely szinte elnyelte törékeny alakját.

- Szervusz, apa! - nyújtotta csókra az arcát.

Coogan megérintette Ronyt, biztatva, hogy ő adja a kért csókot.

- Rony! - kiáltott fel a lány, amint a fiatalember

övéhez ért. - Két kezével kutatva tapogatta meg az előtte

térdeplő alakot.

- Igen, én vagyok, Mary! Soha többé nem hagylak el...

- Ezt már megígérted...

- Nemjósántamból tettem, a körülmények...

- Jó, jó! Erről ne beszéljünk! - vágta el a mondandóját a főfelügyelő. - Inkább ennék valamit, mert egész nap egyetlen falat nem volt a számban. Jössz, drágám? - fogta meg a felesége könyökét, és kivezette.

- Egyedül vagyunk, Rony? - kérdezte Mary.

- Igen...

- Akkor most csókolj meg! - suttogta, és kinyújtotta feléje mindkét karját.

Rony átölelte, és a szájára hajolt. Egy forró csókban össze-
forrt az ajkuk. Sokáig maradtak így, egymást átöleelve...

Coogan és a felesége a konyhába mentek. Az asszony értet-
lenül meredt a férfira, aki leült az asztalhoz, és a gyomrát
dörzsölgette.

- Éhes vagyok...

- Igen, azonnal tálalok! - pördült meg a nő, s hamarosan
megtelt az asztal.

- Clif!

- Igen? - emelte rá a tekintetét a főfelügyelő, miközben
teletömökdötte a száját a finom falatokkal.

- Milyen ötlet vezérelt most megint, hogy Ronyt kienged-
ted? - kérdezte.

- Mary iránti szeretetem és Rony iránti bizalmam. És...

- Tessék? - húzta fel a szemöldökét az asszony. - Mit jelent
az és?

- És tudom, hogy valaki más ölte meg Philipet.

- És ugyan ki?

- Azt még nem tudom, csak annyit, hogy nem Rony tette.

De talán hamarosan kiderül. Ha az a jó zsarurrom nem csal,
van, aki látta őt.

- Kicsoda?

- Dr. Moore, akit a saját lakásán megtámadott, és azt hitte,
hogy megfojtotta. A doktornő magához tért, és hamarosan
elárulja, hogy ki volt a tettes. Mert szinte biztosra veszem, hogy
valamennyi eset mögött ez a fojtogató pokolfajzat áll.

- Clif! Gondolod, hogy Maryt is ő támadta meg, nem Philip?
- hebegte az asszony.
- Igen, azt hiszem. Drágám, dr. Moore néhány napra ideköltözik hozzánk. Tudod, nem szívesen hagynám, hogy visszamenjen a lakására. Ha a tettes megtudja, nem habozik, ez biztos. Ezért jobbnak láttam, ha idehozom őt...
- Persze... Jól tetted - mondta az asszony, és leült a férjével szemben. - Egyvalamit azért nem egészen értek. Ha tudja, hogy ki a tettes, miért nem árulja el? Akkor már gyerekjáték lenne elkapni és bezárni. A doktornő majd a tárgyaláson bizonyítaná, hogy ő a támadója.
- Ezt én sem értem egészen - felelte a főfelügyelő, és felemelte a poharát. A fehérbor jólesett neki a fűszeres sült hús után. - Azt mondta, amikor én is megkérdeztem tőle ugyanezt, hogy nem biztos benne, hogy aki megtámadta, azonos azzal, akire ő gondol. A támadó ugyanis párókát és álbajuszt viselt. Én azonban azt hiszem, ő nagyon is jól tudja, hogy ki támadta meg, csak... csak valamiért még nem akarja elárulni. Makacs egy nő! Nem tehetek mást, mellé adom a legjobb emberemet, hogy mindenütt a nyomában legyen, s ha szükség lesz segítség re, közbelépjen, és hívhasson engem is.
- És mikor jön ide dr. Moore?
- Holnap délelőtt.
- Rendben van, akkor elkészítem neki a fenti szobát.
- Köszönöm, hogy ilyen megértő vagy, édesem!
- Az életéről van szó, ha jól értettem, akkor természetes, hogy segítek. Na, és talán mi nők könnyebben szót értünk egymással. Talán nekem elmondja majd, hogy ki akarta megölni és miért... és akkor elkaphatod.
- Ne! Kérlek, ne kérdezősködj és ne avatkozz bele! Nem akarom, hogy kellemetlenül, kényelmetlenül érezze magát. Majd én mindent megtudok idejében.
- Beszélgetni sem lehet vele? - fordult el sértődötten Mrs. Coogan.
- Dehogynem, csak ne faggasd! Kérlek, ne haragudj rám, nem akartalak megbántani, csak nem szeretném, hogy valami baj történjen.
- Jól van, jól van - bólogatott az asszony, és hozzákezdett

leszedni az asztalt.

Rony és Mary késő estig beszélgettek. A lány láthatóan felvidult, és már nem volt olyan keserű, amikor a szülei jó éjszakát köszöntek neki a szobájában lefekvés előtt.

- Köszönöm, apa, hogy elhoztad Ronyt - ölelte át a lány az apja nyakát.

- Nincs mit, kicsim. Rájöttem, hogy Rony nem gyilkos, rendes gyerek.

- Akkor mem ellenzed többé?

- Nem. Azt akarom, hogy boldog légy, s ha vele leszel, akkor mindent megteszek, hogy annak lássalak. Aludj jól, kicsi angyalkám! - csókolta meg, és kiment.

A lány ezután az anyjához fordult.

- Anya.

- Igen, drágám! Itt vagyok - fogta meg a lánya kezét, és leült az ágya szélére.

- Olyan boldog vagyok, hogy apa nem ellenzi Ronyt. Azt hiszem, ő az, aki el tudja feledtetni velem, ami történt. És még valamit, anya! Amikor Rony elbúcsúzott, és egészen közel hajolt hozzám, mintha láttam volna a szemének fényét. Csak egy villanás volt, de mégis igaz. Lehet, hogy látni fogok valamennyire? - kérdezte bizakodva.

- Lehet, persze hogy lehet. Az orvos szerint igen csekély a valószínűsége, de lehet.

- Én látni akarok, mama! Látni akarom Ronyt, téged, a papát és azt a sok csodát, amit az élet nyújt...

- Ha akarod, akkor látni is fogod! Akard, kicsim, akard! - suttogta a nő, és a lánya hosszú hajába temette könnyes arcát.

14.

Délelőtt tíz óra után érkezett meg dr. Moore Peter Drake nyomozó kíséretében.

Coogan bemutatta a doktornőt a feleségének és a lányának, aztán bekísérte a szobájába.

- Kérem, dr. Moore, foglaljon helyet! - mondta, és ő is leült.

- Szeretném, ha jól érezné magát nálunk. Nem korlátozom a közlekedésben, de szeretném, ha mindig előre szólna, hogy hova megy. Fontos ez azért, hogy szükség esetén Peter meg

tudja mondani, hova menjünk...

- Tudom, mit akar mondani! - vágta el a szavát, mert dr. Moore közbe akart szólni. - Mindez csak óvintézkedés. Higgye el, nem akarunk kellemetlenséget okozni önnek, de másként nem tudjuk szavatolni a biztonságát.

- Néhány napig még nem hagyom el a házat. Az orvos azt mondta, nem ajánlja, hogy nagyobb távolságra elmenjek. Még gyenge vagyok...

- Értem - bólintott Coogan. - A feleségem majd ellátja.

- Nem akarok zavarni, és fárasztani a kedves feleségét. El tudom magamat látni, miattam nem kell aggódnia. És ha el akarok majd menni, előre szólok.

- Köszönöm, hogy ilyen megértő.

- Azt hiszem, nekem van okom megköszönni, amiért ennyire törődik velem.

- Ez hozzátartozik a munkámhoz, doktornő. Az ön élete most veszélyben van, nekem pedig kötelességem, hogy megvédjem, pláne ha majd ön lesz az, aki elvezet a titok megoldásához. Nekem most be kell mennem a rendőrségre.

Ha bármi eszébe jutna, vagy van valami, amit meg akar beszélni velem, kérem, hívjon.

A főfelügyelő egy névjegykártyát adott a doktornő kezébe.

- Rendben - bólintott a nő és felállt. - Akkor most én lepihennék. Kicsit elfáradtam.

- Természetesen. A szobája készen és szeretettel várja, csak úgy, mint mi valamennyien fogadjuk.

Dr. Moore lefeküdt, amint egyedül maradt a szobájában.

Mrs. Coogan nagyon kedves és tapintatos. Látszik, hogy nem akar a terhére lenni. Mary pedig igazán kellemes teremtés.

Majd beszélget vele és jobban összeismerkednek, hisz mondhatni sorstársak.

A napok egymás után teltek, semmi különleges dolog nem történt. Dr. Moore megszokta és megszerette a Coogan családot, akik annyi szeretettel és kedvességgel, figyelemmel vették körül, s igazán nehezebbre esett visszautasítani a karácsonyi meghívásukat. Hannah azonban eldöntötte, hogy hazautazik a szüleihez, akik Staten Island északkeleti részén élnek.

A telefonért nyúlt, és feltárcsázta az otthoni számukat.

- Anyukám! Hannah vagyok! - szólt bele a telefonba.
- Hannah? Tényleg te vagy kicsim? - kérdezte az anyja sírós hangon. - Ó, istenem! Hát mégis igaz, hogy élsz?
- Persze, élek és jól vagyok... Miért hitted, hogy meghaltam? - kérdezte.
- Halálhíredet kaptuk néhány héttel ezelőtt.
- Kitől?
- Egyik kollégád, Reed doktor hívott fel. Ő mondta el, hogy mi történt veled. Azt mondta, nincs értelme odautaznunk, mert a rendőrség nem adhatja ki a holttestedet, amíg a vizsgálat le nem zajlik. Kicsikém! Mennyit sírtunk apáddal! Most is feketében járunk...
- Szegény anyukám! Ne sírj már, kérlek! Mondom, hogy jól vagyok, és apának is mondd meg! Azt hitték, hogy meghaltam, de nem...!
- Mennyire örülök, édes istenem, milyen nagyon! - szipogta az asszony, és alig akarta elhinni, hogy valóban Hannah az, akivel beszél.
- Anyukám! Azért telefonáltam, hogy karácsonyra hazautazom. Veletek akarom tölteni az ünnepeket.
- Ó, kislányom! Ha tudnád, milyen boldogok leszünk apáddal. Szegényt ágynak döntötte a halálhíred. Tudod, mennyire szeret.
- Mi van apával? - aggódott Hannah Mi a baja?
- A szíve... rohama volt, de most már sokkal jobban van, és milyen jól lesz, ha megtudja, hogy élsz.
- Csak óvatosan mondd meg neki, anyukám! Nehogy az örömtől ismét rohama legyen - mondta félelemmel telve.
- Jó, majd óvatos leszek - ígérte meg az asszony.
- Akkor nem is olyan sokára, pontosan négy nap múlva találkozunk, anyukám! Vigyázzatok magatokra! Szeretlek titeket!

A telefon elhallgatott, de a nő nem tette le. Kevin számát hívta, de az nem felelt. Ezek szerint még nem jött vissza Európából. Kicsit gondolkozott, aztán felhívta a kórház számát, Mivel a főfelügyelő azt kérte, hogy még ne jelentkezzen senkinél, nem a saját nevét mondta, amikor a kórház ideggyógyászati részlegén felvették a kagylót.

- Dr. Kevin Reeddel szeretnék beszélni - mondta.
- Sajnálom, jelenleg Európában tartózkodik. Esetleg hagy üzenetet? - kérdezte a nővér szolgálatkészen.
- Nem, köszönöm. De talán azt meg tudja mondani, mikor érkeznek?
- Sajnos nem. Mi sem tudjuk, csak annyit, hogy karácsony előtt, de hogy melyik napon, azt sajnos nem.
- Köszönöm. És melyik repülőtérre, azt tudják? kérdezte még meg, mielőtt letette a telefont.
- Egy pillanat, rögtön megkérdezem - mondta a kedves női hang, aztán pár percig csend volt, de aztán ismét beleszólt a telefonba.

- A Newark International Airportre érkeznek - felelte.

Dr. Moore ismét megköszönte, és letette a telefont.

Hosszan meredt maga elé. Feltűnt előtte az orvos kellemes, kedves arca, mosolygós szeme, dús sötét haja. Igazán megkapott mindent a Teremtőtől már ami illeti... Persze, a belső tulajdonságai is figyelemre méltóak. Milyen figyelmes volt vele, hazahozta, visszahozta a kocsiját, érdeklődött, aggódott... Még arra is volt lelki ereje, hogy felhívja a szüleit. Találkozniuk kell, mielőtt ő hazautazik a szüleihez. Ha másképp nem megy, mindennap kimegy a reptérre, valamikor csak megérkeznek...

Az órájára nézett. Éppen egy óra volt...

Halkan kopogtak az ajtaján.

- Szabad! - mondta, és felállt a kis telefonasztal mellől.
- Nem pihen? - kérdezte Mrs. Coogan, és mosolyogva lépett közelebb hozzá. - Csak azért jöttem, mert kész az ebéd.
- Már pihentem - szabadkozott a doktornő egy kissé elpirulva. - Köszönöm, hogy ennyit fáradozik értem - nézett az asszonyra.

- Ugyan már! Ez nem fáradság! Enni mindenképpen kell, s hogy egy személlyel többen ülünk az asztalnál, igazán nem jelent semmit.

Hannah leült az asztalhoz, ahol már jelen volt Mary.

- Hogy érzi magát, doktornő? - kérdezte. Felkapta a fejét, amikor a doktornő belépett az ebédlőbe.

- Köszönöm, jól vagyok. Mary kedves! Már kértelek, hogy

tegezz vissza...

- Jó, csak mindig elfelejtem. Ha látnálak, akkor könnyebben menne. Így csak elképzelni tudlak, és minduntalan idősebb nőket látok magam előtt - mondta Mary.

- Nem, Mary! Dr. Moore fiatal és nagyon szép. Alig látszik többnek, mint te - mondta Mrs. Coogan.

- De jó lenne látni! - sóhajtott Mary, és kitapogatta a tányér mellé rakott evőeszközt.

- Látni fogsz, Mary! Ha visszajöttem ünnepek után, majd foglalkozom veled. Ígérem, hogy látni fogsz.

- Istenem, ha ez igaz lenne!

- igaz lesz, meglásd - biztatta a doktornő,

Coogan telefonált ebéd után. A feleségével beszélt, tőle érdeklődött dr. Moore után. Arra volt kíváncsi, hogy a nő nem akar-e elmenni valahová. A felesége megnyugtatta, hogy nem. Épp a kávénál tartanak, és a doktornő Maryvel beszélget.

Másnap reggel Hannah elhatározta, hogy elmegy a Newark re. Megkérdezte, hogy mikor érkezik gép Európából. Háromféle időpontot is kapott, ezért elhatározta, hogy rögtön indul is.

- Mrs. Coogan! - lépett be a konyhába, ahol a nő épp az ebédet készítette.

- Elmegy, doktornő? - fordult feléje az asszony.

- Igen. Kimegyek a Newark repülőtérre. Megveszem az ajándékokat, és aztán visszajövök.

- Vár valakit a reptéren? - kérdezte a nő.

- Nem. Csak... valahogy kedvem van emberek közé menni... Sok ember közé...

- Rendben van, majd beszólok a férjemnek.

- Köszönöm. Látom, Peter már kint vár a kocsinál - indult kifelé a doktornő.

Hosszú fekete kabátot viselt, szőrmegallérral. Magas szárú fehér csizmát és táskája is a karján fehér volt. A fejébe ezüstróka prémsapkát nyomott.

A lehelete füstfelhőként vette körül az arcát. Olyan hideg volt, hogy az újja szinte odafagyott a kocsijához.

- Hova megyünk? - kérdezte Peter.

- A Newark reptérre - felelte Hannah.

- A reptérre? - kérdezte a férfi elképedve.

- Igen. Miért csodálkozik?

- Elutazik?

- Nem, csak oda van kedvem menni. Aztán vásárolnék az ünnepekre néhány ajándékot.

- Rendben - bólintott a férfi, és kikanyarodott a havas útra. A repülőtéren nagy volt a sürgés-forgás, jövés-menés. Hangos szóváltások, sírós búcsúszavak röpködtek mindenfelé.

Hannah megállt és szétnézett. Ez is hatalmas volt, akárcsak a J. F. Kennedy repülőtér. Ez volt a második legnagyobb nemzetközi repülőtér, mely Manhattan központjából körülbelül 24 km-re fekszik, de sokkal jobb a közlekedése a belváros felé. Hatalmasat lódítottak rajta, majdnem elesett. Ekkor jött rá, hogy az útban állt meg, nem csoda, ha nagy a lökdösődés. Kissé arrébb ment, innen belátta a géptől érkezők tömegét.

A szemét meresztgette, hátha meglátja Kevint. A szíve erősebben kezdett verni, s maga sem hitte, hogy a férfi ilyen nagy hatással van rá a vele történt események ellenére is. Csak Kevin képes rá, hogy megfeledezzen minden rosszról, hogy elfeledtesse vele, ami történt...

A tömeg oszladozni kezdett. Már csak néhányan szállingóztak kifelé. Hannah is megfordult, hogy visszaigyekezzék, ám ekkor majdnem felkiáltott. A kijáratnál, néhány méterre tőle, Kevin igyekezett kifelé. Böröndjét letette a földre egy pillanatra, s a kezében lévő színes papírt a diplomata táskájába tette.

Mielőtt felemelte volna a bőröndjét, felnézett. Tekintete Hannah tekintetével találkozott.

Az orvos elsápadt. Látszott rajta, hogy megrázta a látvány. Kezével megdörzsölte a szemét, mint aki azt hiszi, álmodott, és majd jobban, tisztábban lát.

Hannah közeledett felé.

- Jó napot, Kevin! - köszönt halkán.

- Hannah! Ez nem lehet igaz! Maga él? - kérdezte, és sűrűn pislogott.

- Igen, élek. Nem is örül? - lépett egészen közel hozzá.

- De... Persze hogy örülök, csak... csak nagyon meglepődtem.

- Azt elhiszem! - mondta fogait összeszorítva Hannah.
Dr. Reed idegesen nézett szét. Látszott rajta, hogy nagyon kínosan érzi magát.

Hannah lopva maga mögé pillantott, az információs pult mellett ott állt Peter, és épp telefonált. Szeme közben a lányra szegeződött.

- Szeretnék beszélni magával - mondta Kevin.

- Én is épp azért vagyok itt - felelte Hannah.

- Jöjjön, elmegyünk valahová. Itt áll a kocsim.

- Nem! Itt és most beszélünk, dr. Howarth!

Dr. Reed homlokára apró izzadságcseppek ültek ki. Meglazította a nyakkendőjét, majd felkapta a bőröndjét, és szaladni kezdett visszafelé.

Peter rögtön a nyomába eredt, miközben a doktornőnek odakiáltott.

- Üljön be a kocsiba, és ne mozduljon onnan, amíg nem jövök! - dobta oda a kocsikulcsot a nő felé.

Dr. Moore felvette a lába elé esett kulcsot, de nem ment ki, hanem beljebb lépkedett. Szemei kerekre tágulva figyelték az orvos minden mozdulatát.

- Dr. Reed! Kérem, álljon meg! - kiáltott utána Peter, de az orvos annál jobban futott. - Rendőr vagyok? Ne kényszerítsen rá, hogy lőjek! - kiáltott utána.

- Mi történt? - kérdezte meg Petert a repülőtér egyik biztonsági embere.

- Rendőr vagyok, el kell kapnunk azt a férfit! Kérem, segít senek! - mondta futás közben, szemét az orvos alakján tartva. A biztonsági őr előhúzta a fegyverét, miután értesítette felettesét, és ő is a rendőr után sietett.

Dr. Reed eldobta a kezéből a bőröndjét, hogy ezzel is könnyebbé tegye a menekülés lehetőségét.

Peter már-már egészen közel került az orvoshoz, ám a férfi a lépcsőnél megfordult, és irányt változtatott. A csomagmegőrző felé vette útját, ahol nem volt nagy a forgalom, hisz idegeneknek tilos volt a bemenet. Kevin átugrotta a láncot, amelyet a tér elválasztására feszítettek ki. Lába a nagy sietségben beleakadt a láncba, de aztán sikerült elkerülnie az esést.

- Mit csinál itt, uram? - kiáltott rá egy sárga anorákba

öltözött férfi. - Ide nem szabad bejönni! - hadonászott mindkét karjával.

Dr. Reed egy hirtelen mozdulattal a zsebébe nyúlt, és előrántott egy jelvényes igazolványt.

- Rendőr vagyok én is! - mutatta fel, majd az ámuldozó férfit félrelökve tovább szaladt.

A folyosó végén kivágódott az ajtó, és három biztonsági őr állta el az útját.

- Menjenek az útból, rendőr vagyok! - kiáltott feléjük az orvos, és ismét megmutatta az igazolványát és a jelvényét.

A három férfi egymásra nézett, de nem sok idejük volt tanakodni, mert dr. Reed úgy száguldott el mellettük, hogy az egyik embert magával sodorta. A szerencsétlen fiatal férfi hatalmasat esett, és úgy is maradt. A kezéből messzire repült a pisztolya.

Kevin egyetlen szemvillanás alatt ott termett, és felkapta a fegyvert. A biztonsági őrok a társuk fölé hajoltak, aztán az orvos nyomába eredtek, de a férfi egérutat nyert.

Kevin futott, ahogy a lába bírta, hosszú kabátját már elhagyta valahol. Kezében a fegyverrel utat tört magának, miközben a jelvényes igazolványt is lobogtatta.

Amikor felnézett, alig akart hinni a szemének. Ismét a repülőtér kijáratánál állt. Ezek szerint körbe-körbe szaladgált.

Coogan főfelügyelő és több embere az ajtóban álltak. Nem messze tőlük Hannah nézett rá sápadtan.

Kevin nem is gondolkozott, csak odaugrott, és maga elé rántotta.

- Ha nem tűnnek el azonnal, a doktornő meghal! - kiáltott oda Coogan felé, aki kezével álljt parancsolt az embereinek.

- Legyen esze, dr. Reed! Ne nehezítse a helyzetét. Adja meg magát!

- Miért? Hisz nem csináltam semmit. Miértüldöznek? Miért vártak rám? Miért állítottak nekem csapdát, akár egy vérengző vadállatnak? - kérdezte remegő hangon. Hannah érezte, hogy nemcsak a hangja, hanem egész lénye remeg.

- Engedje el dr. Moore-t, aztán beszélhetünk - mondta Coogan, miközben az emberei pillanatok alatt kiürítették a repülőtér csarnokát.

- Nem! Dr. Moore a biztosíték arra, hogy ne tartóztassanak le. Amíg ő velem van, nem eshet bajom! - kiabálta.

- Dr. Reed! Ha ártatlan, nincs mitől tartania...

Coogan az embereire nézett.

- Hiába mondanám, nem hinnének nekem. Dr. Moore ellenem vallott, amint látom. Már a kórházban, a támadása után is furcsán viselkedett velem. Tudom, hogy rám gyanakszik, pedig nem én voltam. És maguk is... hazudtak nekem... Hannah nem is halt meg. Miért? - nézett farkasszemet a főfelügyelővel.

- Nézze, dr. Reed! Menjünk be a kapitányságra, aztán mindent szépen megbeszélünk. Higgye el, nem akarjuk letartóztatni, sem bántani. Maga okos ember, orvos! Tudhatná, hogy tiszteljük és elismerjük a munkáját. Miért akarnánk hát mindenáron magára bizonyítani bármit? Mi csak a munkánkat végezzük. Felveszünk egy jegyzőkönyvet, aztán már mehet is.

- Nem hiszek magának! - kiáltott oda az orvos, és még szorosabban fogta a nőt.

- Ha így viselkedik, csak magának árt vele, dr. Reed. Tudja én már régi zsarú vagyok, ismerem a bûnözőket. Csak azok védekeznek ennyire, akik valamiért félnek tőlünk.

- Nem, én nem félek, csak nem akarom, hogy börtönbe zárjanak olyan dologért, amit nem követtem el - mondta kissé rekedten.

- De hisz épp ezt szeretnénk bebizonyítani - mondta fáradtan, és megtörölte a homlokát a kalapja alatt.

- Van egy javaslatom, dr. Reed! - próbálkozott újból Coogan.

- Beszéljünk itt és most. Rendben?

Az orvos már-már kimondta a beleegyező igent, amikor felkapta a fejét a háta mögül hallatszó hangra.

- Kevin!

Az orvos megfordult, és a professzort látta meg a rendőrök között.

- Legyen esze, Kevin. A rendőrök csak a munkájukat végzik. Nem lesz semmi baja, engedelmeskedjen a felszólításnak. Menjen be velük a rendőrségre. Én is magával megyek.

Az orvos kezében megremegett a fegyver. A rendőrök pillanatok alatt cselekedtek, amint észrevették a tétova mozgulást. Lefegyverezték az orvost, és kiszabadították a karjára.

ból dr. Moore-t.

- Jól van, doktornő? - kérdezte Coogan aggódva.

- Igen, azt hiszem - felelte, de nem a főfelügyelőre, hanem az orvos arcába nézett.

Dr. Reed visszanézett rá. A szemében már nem volt gyűlölet vagy félelem, ugyanazzal a kedves és szeretetreméltó tekintettel nézett rá, mint mindig.

Coogan a nő mellett állt.

- Ő dr. Howarth? - kérdezte egészen halkán, de dr. Reed meghallotta.

Mielőtt Hannah válaszolhatott volna, az orvos hangosan felnevetett.

- Én dr. Howarth? Hogy gondolhatnak ilyet?! Ez egy örület! Miért akarják rám varrni ezt az egészet? - nézett a főfelügyelőre sápadtan.

- Nos, doktornő? - sürgette a válasszal Coogan.

- Hannah! Legyen esze! Úgy nézek én ki, mint egy gyilkos? Honnan veszik a bátorságot, hogy bemocskoljanak egy tisztességes orvost? - kiáltotta magából kikelve.

Dr. Moore elbizonytalanodott. Most, hogy szemtől szemben állt a férfival, a szemébe nézhetett, már nem volt benne biztos. Lehet, hogy csak a képzelete játszott vele, amikor lerántva a támadójáról a maszkot, Kevinnek látta? De... de... a páróka alatt a haja... És ez az illat...

- Nem tudom, istenem, nem tudom! - hebegte, és sírva fakadt.

- Dr. Moore! Az ég szerelmére kérem, válaszoljon! Felismeri, hogy ez az ember támadta meg? Ő az, aki dr. Howarthnak adta ki magát? Látnia kellett, amikor megtámadta, hisz azt mondta, ismeri...

- Azt mondtam, nem biztos - felelte Hannah egy kissé összeszedve magát.

- Dr. Reed! - fordult a főfelügyelő ekkor az orvoshoz. - Ha ön nem bûnös, akkor miért menekült olyan eszelősen? Ha nem követett el semmit, mi oka volt arra, hogy ne találkozzon velem, mint már annyiszor az utóbbi időben? - kiáltott rá a főfelügyelő idegesen.

- Nem tudom... Egészen megzavarodtam. Elöttem állt

Hannah, akiről azt hittem, hogy meghalt, aztán amikor megláttam, hogy nincs egyedül... megijedtem. Soha nem voltam valami bátor. Dr. Moore és vele egy nyomozó. Átvillant az agyamon, hogy a doktornő talán engem gyanúsít, és most el akarnak fogni. Ezért szaladtam el és... és amikor megláttam önt és az embereit, már biztos voltam benne. Engem vádolnak... ártatlanul. Pánikba estem, azt sem tudtam, hogy mit teszek. És Hannah dr. Howarthnak hívott.

- Na és Ramsay nyomozó jelvényes igazolványa? Hogy került önhöz?

- Nincs nálam. Ezt honnan veszi? - kérdezte az orvos elképedve.

- Azt mutogatta, és azt kiabálta, rendőr... vagy nem igaz? - kérdezte Coogan.

- De, az igaz, csakhogy amit felmutattam, az nem igazi jelvény.

- Hogy? - vált egyre idegesebbé a főfelügyelő.

- Ahogy mondom. Ez egy régi játékszer. Apám rendőrtiszt volt, s nekem mint amolyan rendőr gyerekeknek, a szomszédban csináltatott egy kézművessel alumíniumból egy ugyanolyan jelvényt, mint az övé. Természetesen hamis igazolványom is volt... Szorult helyzetemben ezt mutattam fel... Tudja, főfelügyelő úr, ez a kabalám. Mindig magamnál hordom...

- Láthatnám ezt a... játékot? - lépett még közelebb hozzá Coogan.

- Persze - mondta Kevin, és előkapta a zsebébe dugott jelvényt.

- Micsoda örület... motyogta. - Ez valóban egy gyermekjáték. Ez nem lehet igaz - nézett a doktornőre, aki még mindig remegett. - Sajnálom, dr. Reed! Kérem, bocsássa meg a kellemtelenséget, amit okoztunk. Természetesen ön szabad...

- Mr. Coogan! Ön elengedi? - kérdezte hebegve a nő.

- Igen, dr. Moore. Nincs bizonyítékom, hogy dr. Reed követte volna el a gyilkosságot és a támadásokat. El kell engednem, de természetesen a nyomozás folytatódik - mondta lehangoltan.

- Köszönöm - élénkült fel dr. Reed. - Ezek szerint végre elmehetek? Kissé fáradt vagyok - mondta, és a professzor mellé

lépett.

- Természetesen elmehet - felelte a főfelügyelő, és elindult kifelé az ajtón.

- Mr. Coogan! Ezt nem teheti meg! - lépett közelebb a biztonságiak főnöke...

- Miért? Nem követett el semmit... Legalábbis nincs bizonyíték ellene...

- Nem? És a társam, aki eszméletlen, és most viszi el a mentő? Ez az eszelős orvos úgy rohant, hogy fellökte a társamat, aki olyan nagyot esett, hogy rögtön elvesztette az eszméletét. Azóta sem tért magához. Ez nem büntetendő cselekmény?

- Sajnálom, de ez nem volt szándékos - lépett vissza az ajtóból dr. Reed. - Menekültem és ő feltartott. Természetesen, mint orvos, azonnal megnézem. Azt felróhatja nekem, hogy elmulasztottam a kötelességemet, de olyan helyzetben voltam, hogy a saját életem volt veszélyben...

- Nem, ne vizsgálja meg, majd beviszik a kórházba, és ott ellátják. Nincs szükség egy ilyen... ilyen... lelketlen orvos segítségére - mondta felháborodva a férfi, és sarkon fordult. Cipőjének kopogása felverte a döbbszent csendet.

- Nos, akkor megyek - indult kifelé az orvos, aztán megtorpant. - A bőröndöm és a kabátom elveszett. - Talán megkereshetnék az emberei, uram, akik oly sok kellemetlenséget okoztak nekem.

A repülőtér egyik alkalmazottja azonban már hozta is.

Amint dr. Reed belebújt a kabátjába, bőröndjét felemelte, egyetlen rövid pillanatig dr. Moore szemébe nézett. Látszott rajta, hogy meg van elégedve magával, és öntelten elmosolyodott.

- Hazavihetem, Hannah? Vagy még mindig fél tőlem? - kérdezte.

- Köszönöm, de Mr. Coogan majd hazavisz - felelte, és lehajtotta a fejét.

- Jöjjön, dr. Moore! - fogta meg a főfelügyelő a nő könyökét.

- Mr. Coogan! Én... én... nagyon sajnálom. Azt hittem, hogy tudom, ki a támadóm, de ezek szerint tévedtem. Én már nem tudok semmit - futotta el a könny a szemét.

- Még nincs minden veszve, dr. Moore. Nekem nagyon

gyanús lett ez a dr. Reed.

- Miért?

- Mert annyira magabiztos lett.

- Már miért ne lenne, ha egyszer nem ő a tettes? - nézett rá a nő.

- Mint mondtam, ez csak egy megérzés. Lehet, hogy tényleg nincs köze semmihez...

- Lehet... - bólintott a doktornő, és beült a kocsiba.

Coogan leverte a cipőjéről a havat, és csak utána szállt be.

A kocsit lehűlt, ezért feljebb kapcsolta a fűtést.

- Mr. Coogan! Szeretnék kérni valamit - szólalt meg egy idő múlva a nő.

- Tessék.

- Kérem, vigyen haza. Ezek után nincs értelme, hogy az önök nyakán lógjak, Különben is azt hiszem, a legjobb lesz, ha holnap elutazom a szüleimhez.

- Miért nem megy tőlünk? Onnan is elutazhat.

- Igen, de a ruháim... vásárolnom is kell.

- Rendben van, de Peter ön mellett marad.

- Már nincs rá szükség, Mr. Coogan. Tudom, hogy már nem történhet bajom...

- Dr. Moore. Azzal, hogy dr. Reedre nem lehet rábizonyítani, hogy ő a tettes, attól még lehet. De ha nem ő, akkor más, aki szabadlábon van... Megtudhatta, hogy ön él, és megpróbálhatja és szerintem meg is próbálja ismét megölni. Jobb lesz, ha Peter ön mellett marad, amíg le nem füleljük ezt az ördögfattyat.

- Rendben van, meggyőződött - mondta Hannah. - De kérem, hogy hazavigyen. Peter pedig legyen a vendégem. A másik szobában elalhat...

- Nos, ezt már szeretem - mondta a főfelügyelő, és irányt változtatott.

A ház elé érve a főfelügyelő visszatartotta a kiszállni akaró doktornőt.

- Ne! Kérem, maradjon a kocsiban. Én és Peter szétnézünk odafönn! - mutatott a ház felé.

Dr. Moore bólintott, és visszaült a helyére.

Coogan és Peter hamarosan visszajöttek.

- Minden rendben van, mehet - mondta Coogan, és kisegítette.

tette a nőt a kocsiból. - Jó éjt, doktornő, és boldog karácsonyt önnek és a szüleinek is. Azt hiszem, már nem találkozunk, csak jövőre.

- Igen. Köszönöm, és önnek is minden jót kívánok az egész családjával együtt. Szégyellem, hogy semmilyen ajándékot nem adhatok, de még ezután fogom megvenni. Kérem, mondja meg a kedves feleségének és Marynek is, hogy az ünnepek után megkapják...

- Ne izgassa magát emiatt, dr. Moore. Utazzónjól, és pihenje ki magát otthon. A meghitt családi együttlét biztosan hasznára lesz.

- Igen, azt hiszem. Jó éjt, Mr. Coogan... és mindent köszönök...

Peter a nő mögött ment, majd a kapuból intett a kezével a főfelügyelő felé, aki csak ekkor gördült ki a parkolóból

- Iszunk egy kávé? - kérdezte a doktornő, amikor Peter becsukta az ajtót...

- Az rám férne - bólintott.

Dr. Moore is kiöntötte magának a kávé, és leült az asztalhoz, a nyomozóval szemben.

- Önnek mi a véleménye? - kérdezte.

- Nem tudom, nekem valahogy nem tetszik ez a dr. Reed - már megbocsásson, de nagyon lekezelő a stílusa. A szeme pedig...

- Mi van a szemével? - kérdezte a nő.

- Nem is tudom... Olyan... hideg és félelmetes...

- Á, nem! - nevetett fel Hannah. - Inkább kedves és szeretetreméltó - mondta, aztán gondolatban hozzátette: "De lehet, hogy tévedek."

Lassan kortyolgatta a kávé, és közben elgondolkozott. Egyfolytában Kevin járt az eszében. Milyen kedves... Olyan nagy hatással van rá... Csak meglátja, és már ellágyul...

Megszólalt a telefon a hálósobában.

- Vegye csak fel nyugodtan, doktornő! - mondta Peter, és letette a kávéscsészét az asztalra. A nő után ment.

- Dr. Moore! - szólt bele a telefonba Hannah.

- Hannah! Maga az? - kérdezte egy bűgő hang.

- Igen - felelte a nő, és az arca lángba borult. Ráismert Kevin

hangjára.

- Hogy érzi magát? - kérdezte az orvos.

- Köszönöm, nem valami jól - felelte őszintén.

- Sajnálom, hogy miattam kellemetlenségei voltak. Ha a repülőtéren egyedül van és úgy találkozunk, akkor most itt ülne mellettem. - Az orvos elhallgatott, és Hannah sem szólalt meg. Nem tudta, mit is felelhetne.

- Ezért is hívtam - szólalt meg aztán az orvos.

- Miért?

- Mert... a kórházban egy kis ünnepséget rendeztek a tiszteletemre... Szeretném, ha idejönne. Mindenki itt van, csak az nem, akit a legjobban szeretnék...

- Sajnálom, Kevin, de nem mehetek. Még nem vagyok teljesen jól - szabadkozott Hannah, miután Peter hadonászva nemet intett.

- Kedves Hannah! Ha már elfelejtette volna, itt lenne csak jó helyen, körbevéve orvosokkal és ápolókkal...

- Szeretnék, de nem lehet. Holnap elutazom...

- Elutazik? Hova, ha szabad megkérdezni?

- Hazamegyek a szüleimhez az ünnepekre - felelte Hannah.

- Értem... Hát... nagyon sajnálom, hogy nem lehet itt közöttünk. Mindenki nagyon várta, és örülnek, hogy visszakapják. Mert ugye, visszajön dolgozni?

- Hát persze - felelte mosolyogva Hannah...

- Nos, akkor érezze jól magát a szüleivel, és boldog karácsonyt kívánok valamennyi kolléga nevében.

- Köszönöm, Kevin. Én szintén...

- Ne haragudjon, hogy hadonásztam az orra előtt, miközben telefonált, de nem tartottam volna jó ötletnek, hogy oda menjen. Ugye, megérti? - kérdezte Peter.

- Persze. Semmi baj, úgysem mentem volna - felelte Hannah. - Most azonban azt hiszem, itt az ideje, hogy lepihenjünk. A másik szobában a kanapén talál ágyneműt...

- Köszönöm, de csak egy plédre van szükségem. Szolgálatban nem szabad aludni...

- Szerintem most az egyszer kivételt tehet. Nyugodtan aludhat, nem zavar senki bennünket. Én is fáradt vagyok, elmegyek és lezuhanyozom, aztán lefekszem. A nap olyan hamar eltelt.

Vásárolni akartam, de nem lett belőle semmi.

- Majd holnap vásárolhat, mielőtt elutazik - felelte Peter, és kiment a szobából.

Hannah az ágyban feküdt, és az elalvással küszködött. Minduntalan felriadt, maga körül hallotta Kevin hangját. Elképzelte, hogy a férfi mellette áll, és két kezét kinyújtva a torkához ér... Felült. Érezte, hogy végigfutott rajta a hideg. Próbálta magát nyugtatni, hogy Peter itt van a közelében. Ismét lefeküdt, és lehunyta a szemét, de alig csukta be őket, ismét rémképek gyötörték. Sötét, hideg utcán szalad, utána Kevin, a kezében fegyverrel.

Hannah vadul dobogó szívvel ült fel az ágyban. Egy pillanatra mintha az ablak felől zajt hallott volna. Furcsa, különös hangot, mintha valaki hangosan szuszogott volna.

Felkelt, az ablakhoz botorkált és kinézett. A ház előtt az utcán egyetlen lélek sem járt, a parkoló is álmosan pihent. Csupán a fák meredtek feketén és csupaszon az égre, ágaikat vad szél cibálta. Az egyiknek az ága majdnem az ablakához ért. Biztosan ezt hallotta. A hold hideg, sápadt fénnel világított.

Visszabújt az ágyba, és dideregve húzta magára a takarót.

Szemhéjai ólomnehezek voltak. Alig csukta be őket, máris álomba zuhant. Egy kis idő múlva megint felriadt. Most még hangosabban hallotta a furcsa zajt. Álmosan nézett szét, és már egyáltalán nem tudta, hogy valóban hallotta, vagy álmodta. Kikecmergett az ágyból, és a két szobát összekötő ajtóhoz lépkedett.

- Mr. Drake!

Semmi válasz. Átbotorkált a másik helyiségbe. Meggyújtotta az éjjeli lámpát, de a nyomozó nem volt ott. Szobáról szobára barangolt, mindenhova benézett, de nem találta sehol. Rá kellett döbbsennie, a nyomozó nem tartózkodik a házban.

Dr. Hannah Moore teljesen egyedül volt a lakásban.

Megzavarodva állt az üres fekhely előtt, aztán a bejárati ajtóhoz tipegett. Papucs minduntalan leesett a lábáról. A feje szédült, s erősen kóválygott. Kényszerítette magát a gondolkodásra, de agya csak nem akart engedelmeskedni. Olyan volt, mint aki ébren is alszik.

A nyomozó biztosan kiment a ház elé, hogy körül nézzen,

vagy az arra járőröző kocsival érkező rendőrökkel beszélges- sen, mert Coogan megígérte, hogy az éjszaka folyamán többször is erre fognak cirkálni.

Mivel agya nem fogta fel, hogy a teste mit cselekszik, kinyitotta az ajtót, és elindult lefelé a lépcsőn. Néha minden átmenet nélkül olyan gyengeség tört rá, hogy azt hitte, összeesik. Ez tegnap nem volt... Biztosan az izgalom - nyugtatgatta magát. Már majdnem leért a lépcső aljára, amikor kialudt a villany. Kezével a falat tapogatta, s amikor elérte a kapcsolót, fellelegzett. Megérintette, de világosság nem támadt.

Ijedten kapta el a kezét a kapcsolóról. Valami kezdett derengeni zsibbadt agyában. Nem vett be altatót, mégis a hatását érzi. Csak nem Peter Drake tett valamit a kávéjába? Úristen! - kapta a szája elé a kezét, és a sötétben visszafelé indult.

Tapogatva ment fölfelé. A sötétség ijesztő volt. Lepke alatt ellenségek rejtőznek, akik bármikor lecsaphatnak rá - gondolta. Rádöbbsent, hogy megbocsáthatatlan ostobaságot követett el, amikor elhagyta a lakását. Ha jól bezárja, Drake sem juthat be. Hacsak már nem vár rá lesben állva az ajtó mögött. Igen, az ajtó nem volt bezárva, amikor kijött, pedig Drake zárta be kulccsal. Ez az ember lenne a gyilkos? - villant át bódult agyán.

A sötétben megállt. Keze érezte, hogy a lépcsőfordulóhoz ért. Talán be kellene csöngetni valakihez. Senkit nem ismer a házban. És ha a zörgésre valaki ki is jönne, a sötétben nem is látná.

Elvetette a gondolatot, és tapogatózott tovább. Vajon most hanyadikon járhat? - töprengett. A hátán végigfolyt a hideg veríték, egyre rosszabbul érezte magát. Most már egészen biztos volt benne, hogy a nyomozó altatót tett a kávéjába. - Istenem! Csak érjek vissza a lakásba! - fohászkodott, majd mivel a lábai nem engedelmeskedtek tovább, térdre ereszkedve mászni kezdett.

Felért az emeletre, ha szerencséje van, ez a második. A hideg kövön csúszva közeledett a nyitott ajtó felé. Fellelegzett, amint keze megtapintotta a nyitott ajtófélfát.

Nagy nehezen talpra állt, miközben a kezével behajtott maga mögött az ajtót, arra azonban már nem volt ereje, hogy be is csukja.

A lakásban szintén vaksötét volt. Tapogatva a konyhába ment. Az álmoság annyira elhatalmasodott rajta, hogy minduntalan a földre rogyott. Az ecetet szerette volna elérni, Ez segít, ha fel akar ébredni.

Keze nagy nehezen megérintette az ecetes üveget, de már nem volt ereje letekerni a kupakját. Az üveggel együtt a földre zuhant. A kezéből kiesett az üveg, s ezer darabra tört. A nő még érezte az erős szagát, de aztán az álom ellen már tehetetlennek bizonyult, megadta magát, és a konyha hideg kövén elaludt.

Coogan az órájára nézett. Éjfél elmúlt néhány perccel. Igaz, hogy már késő van, de nem értette, hol marad Peter telefonja. Abban egyeztek meg, hogy a nyomozó minden két órában telefonál, éppen azért jelentkezik ő, hogy a felügyelő a telefoncsörgéssel ne zavarja a doktornőt. Nem értette. Peter a legjobb, legmegbízhatóbb embere, miért nem jelentkezik hát? A keze már a telefon gombján nyugodott, aztán ujjai gyors egymásutánban lenyomták a megfelelő gombokat.

A telefon erőteljesen felbúgott. Egyszer-kétszer-háromszor-négyszer.

- Itt valami nincs rendjén! - csapott a térdére, majd még egyszer megismételte a hívást. Mivel ismét eredménytelen volt, felkapta magára a ruháját, és csendben kiment a házból. Közben beszólt a rendőrségre, és egy kocsit rendelt a doktornő háza elé. A megfagyott úton a kocsit összevissza csúszkált, csak nagyon nehezen haladt. A karácsonyi díszkivilágításban mintha nappal lett volna. A fényár bevilágította az alvó házakat, s fényükben az egyre sűrűbben hulló hópelyhek meg-megcsillantak.

Végre befordult a parkolóba. Felnézett a ház második emeletére, de minden nyugodt volt. Egyetlen apró kis fényt sem látott, tehát alszanak...

Kiugrott a kocsiból, majd fázósan összedörzsölte a kezét. Körülkémlelt, és majdnem felkiáltott, amikor Peter kocsijának csak hűlt helyét látta.

- Mi a fene történik itt? - dohogott idegesen. - Lehet, hogy a doktornő rávette Petert, hogy vigye el valahová? Talán valamelyik éjjel is nyitva tartó üzletbe. Nem! - vetette el a gondo-

latot. Peter olyat nem tenne, hogy anélkül cselekedne, hogy neki előzőleg be ne jelentené. Eddig mindig szigorúan betartotta az utasításait. Nem, itt valami más van.

Belépett a koromsötét házba. Keze a villanykapcsolót kereste, de hiába akadt rá, továbbra sem gyulladt ki a fény. Ekkor már tudta, hogy valami történt.

Visszalépett, és kinézett a kapun. Épp abban a pillanatban érkeztek meg a kollégái.

- Gyorsan, hozzanak elemlámpákat! A házban koromsötét van, nincs áram - kiáltotta félhangosan.

Hamarosan lábak kopogása verte fel a ház csendjét. A rendőrök az elemlámpák fényében a ház alagsorába siettek, ahol gyorsan megtalálták a villanyórát, s nemsokára kigyulladt a fény.

Coogan hármásával szedte a lépcsőfokokat. Lihegve állt meg a doktornő lakásának ajtaja előtt.

Az ajtó nem volt bezárva, csak behajtva, s ez még nagyobb idegességgel töltötte el a főfelügyelőt. Kibiztosított fegyverrel lépett be az előszobába. A konyhában sötét volt, de a nappaliban, és a hálósobában égett az éjjeli lámpa, amelyet a nő meggyújtott, amikor felkelt.

A főfelügyelő és az emberei ellepték a lakást. Sehol nem találtak senkit, ám ekkor az egyik nyomozó, aki a konyhába lépett, felkiáltott.

- Felügyelő úr! Megtaláltam dr. Moóre-t!

Valamennyien odasiettek, és a földön fekvő nőre meredtek.

- Elkéstünk! - dobbantott mérgesen egy nagyot a lábával Coogan. - De hol az ördögben van Peter Drake? - nézett szét dühösen.

Iszonyatos bûz csavarta az orrukat.

- Mi a fene ez az orrfacsaró bûz? - kérdezte Coogan, és a lábával megrúgott egy darabkát a széttört ecetes üvegből.

- Ez ecet, uram! - mondta az egyik nyomozó, amint lehasalt a földre, és megszagolta. - Rendes konyhai ecet.

- Mi a fenének kellett ahhoz ecet, hogy megöljék? - tárta szét a karját Coogan, aztán mérgesen szólt.

- Értesítette már valaki dr. Calvint?

- Igen, uram. Már szoltunk és a nyomkeresőknek is. Mind-

járt itt lesznek.

Milyen embernek ismerte meg? Mint rendőr, volt valami kihágása?

- Nem, uram. Mindig a legszigorúbban betartotta az utasításokat, a feletteseinek nagyon jó volt a véleményük róla. Ezért is került ilyen fiatalon fontos beosztásba. Peter még nincs huszonöt éves...

- Nem értem, akkor most hogy hagyhatta magára a doktornőt? Hova kellett neki olyan sürgősen mennie, hogy felügyelet nélkül hagyta a nőt, és nem is tette meg a jelentéseit kétóránként, amit utasításba adtam neki. Nem... valaminek lennie kell, amit mi nem tudunk, de ő igen.

- Uram! - lépett előre Tom. - Mondhatok valamit?

- Ki vele! - sürgette a főfelügyelő.

- Peternek volt egy fegyelmije...

- És erről én miért nem tudok? Nincs az anyagában? - kapta fel a fejét Coogan.

- De ott van az anyagában, de Peter nem önhöz tartozik, uram. Az ő felettese az ön felettese is, a kapitány. Lehet, hogy nem akarta, hogy kitudódjon. Én úgy hallottam, végül is nem csinált semmit, nem tudták rábizonyítani.

- Miről van szó? Mit csinált?

- Azt nem tudom pontosan, csak annyit, hogy elengedett egy nőt, akit fogva kellett volna tartania. Azt beszélték, hogy a nő nagy pénzt ígért neki, ha futni hagyja. Ezt azonban nem tudták bizonyítani. Ezért hát elejtették a vádat ellene. Azóta soha nem volt egyetlen hibás megmozdulása. Mindig tökéletesen eleget tett a munkájának és az elvárásoknak - fejezte be Tom.

Coogan fejében megmozdult valami. Eszébe jutott, hogy Philip egyszer mesélt valamit erről az esetről... Igen, most már emlékszik... ő fogta el Peter Drake-et, amikor a lányt elengedte. A főfelügyelő homloka és háta nedves lett az idegességtől. Lehet, hogy olyan nagyot tévedett, ami az állásába, a karrierjébe kerülhet, amikor Petert adta a doktornő mellé?

A lábai remegni kezdtek, és lerogyott a székre. A kalapját életében talán először lekapta a fejéről, és az asztalra csapta.

- Én barom, állat! Én örült, vak, szerencsétlen alak - mondogatta eszelősen.

- Főnök! Főnök! Ide nézzen! - kiáltott fel Bob.

- Mi van? - mordult rá Coogan.

- Dr. Moore lélegzik... Ez a nő nem halt meg, ez él!

Coogan úgy ugrott fel, mint akit bolha csípett meg. Lehajolt, és kezét a nő nyakára szorította. Tisztán és kivehetően érezte, hogy ver a szíve.

Csak most jött rá, hogy amióta itt vannak, mindennel foglalkoztak, csak éppen a doktornővel nem. Persze, mindenki azt hitte, hogy halott...

- Itt is vagyok! - lépett be sietősen dr. Calvin. - Mi történt?

- nézett hol Coogan sápadt arcába, hol pedig a földön fekvő doktornőre.

- Él... - nyögte ki Coogan, többet nem tudott kipróbálni magából.

- Remek. Akkor lássuk, mi történt vele - térdelt le az orvos a földre a doktornő mellé. - Valóban él, és szerintem az égvilágon nincs semmi baja. Jó mélyen alszik - mondta, és megnézte Hannah mindkét szemét. - Ha nem csalódom, jó adag altatót kapott - tette hozzá.

- Peter! Az az átkozott Peter Drake! Csak ő tehetett! - fakadt ki mérgesen és csalódottan Coogan.

Az orvos a főfelügyelőre nézett. Már jó néhány éve dolgoznak együtt, de még soha ilyenek nem látta.

- Megtudhatnám, hogy kiről beszél? - állt fel, és a kezével intett, hogy a doktornőt vigyék az ágyba.

Peter Drake nyomozóról... Rábíztam a doktornőt. A legmegbízhatóbb és legügyesebb emberek egyike... volt.

- Hogy érti azt, hogy volt? Csak nem ölték meg? - kérdezte Calvin.

- Nem, dehogy! - legyintett Coogan a kezével. - Ő tette ezt a doktornővel. Mielőtt itthagytta a mélyen alvó nőt, a házban kiverte a biztosítékot.

- Mit akar ezzel mondani, Coogan? - nézett rá az orvos érdeklődve.

- Azt, hogy erős a gyanúm, Philip gyilkosa Peter... és... és ő támadta meg Maryt és a doktornőt is.

- Mi a bizonyítéka? - kérdezte Calvin doktor.

- A viselkedése. Vagy ez nem bizonyíték?

- Hát, azt hiszem, előbb meg kellene hallgatni őt is.

- Ezt szeretném én is, de nagyon - felelte Coogan.

Az ajtó nagy robajjal feltárult, és ott állt csapzottan, havasan Peter Drake!

- Mi történt, főfelügyelő úr? - nézett szét ijedten. - Majdnem kiszakad a szívem, annyira szaladtam, amikor megláttam a kocsiját és a rendőrautót. Mi történt a doktornővel? - kérdezte, és a homlokába csepegő haját hátrasimította.

- Még maga kérdezi, hogy mi történt? Maga, akinek itt lett volna a helye? Miért nem jelentkezett a megbeszélte időközönként? Miért nem szólt, hogy dr. Moore egyedül maradt a lakásban? Miért? Mi? - ordított Coogan magából kikelve. Két kezét ökölbe szorította, szinte vadállattá változott.

- De... főnök! Én... én...

- Ne hebegjen itt nekem! Vegye úgy, hogy le van tartóztatva!

- Miért? Én csak a munkámat...

- Igen, a munkáját elhanyagolta. Megszegte a parancsot, saját elképzelése szerint értelmezte az utasításomat.

- Kérem, uram! Engedje, hogy megmagyarázzam!

- Maga nem magyaráz meg semmit, majd a rendőrségen!

Coogan odaugrott, és kitépte a nyomozó derekán lógó tokból a fegyverét.

- De, uram! Az ég szerelmére, hallgasson meg! - könyörgött Peter halálra vált arccal.

- Nem érdekel, amit mondani akar. Majd jegyzőkönyvbe vesszük, és a bíróság eldönti, mit érdemel.

- Coogan! - vont a félre Calvin doktor a főfelügyelőt. - Azt hiszem, nagyon elragadtatja magát. Még az utolsó gazembernek is van joga megvédenie magát a bíróság előtt.

- Hát ott majd ő is megvédheti.

- Hallgassuk meg, mit mond. Ezzel nem történik semmi.

- Na, nem bánom - ült le Coogan. - Halljam, milyen mesét akar beadni nekünk? - kérdezte.

- Amikor doktor Moore és én a kávékat ittuk a konyhában, egy ötletem támadt. Egész idő alatt azon morfondíroztam, hogy tudnánk lecsapni a tettesre. Volt egy tervem, de nem tudtam kivitelezni, mivel az ön utasítása a doktornőhöz kötött. Ezért

hát arra gondoltam, amíg ő alszik, én ellátogatok valahova, ahol találok bizonyítékot.

- Miket zagyvál itt össze, Peter? Ne akarjon engem dajka-mesével megetetni... - szólt rá Coogan.

- Eszemben sincs, uram - rázta meg a fejét Peter, mire milliónyi apró vízcsepp fröccsent szét a levegőbe.

- Nos, akkor folytassa! - biztatta érdeklődő tekintettel dr. Calvin.

- Port raktam a doktornő bögréjébe, aztán vártam a hatást. Megfürdött és hamarosan lefeküdt. Benéztem hozzá, és nyugodtan aludt. Ekkor kilopakodtam a lakásból, és beültem az autómbe.

- Maga idióta! A lakást nyitva hagyta... A villanyórát lecsapta...

Coogan felugrott idegességében, kalapját ismét a fejébe nyomta, és járkálni kezdett.

Peter nem szólt semmit a főfelügyelő sértegetéseire, befelé nyelte indulatait.

- Igen, ez igaz. Valóban nyitva hagytam, de féltem, ha a kulccsal zörgök, felébresztem. A sötétséget azt meg én csináltam - felelte.

- Ez az adag altató egy lónak is elég lett volna - jegyezte meg Galvin doktor.

- Én még soha ilyet nem csináltam, uram. Fogalmam sem volt róla, milyen erősen és mennyi ideig hat. Ezért hát rohantam, ahogy csak tudtam.

- Hova? Hova a jó fenébe rohant, árulja már el - förmedt rá Coogan.

- Dr. Kevin Reed lakására...

Coogan főfelügyelő megszólalni is elfelejtett ámulatában. Csak bámult erre a fiatalemberre, aki őszinte tisztelettel nézett vissza rá.

- Hova ment? - kérdezte meg aztán, amint egy kicsit magához tért.

- Dr. Reed lakására, uram - felelte Peter. - A kávézásunkat ugyanis telefoncsörgés szakította félbe. Dr. Reed kereste dr. Moore-t. Elmondta, hogy a tiszteletére a kórházban nagy ünnepséget rendeztek, és szeretné, ha a doktornő is oda menne.

Én azonban a kezemmel intettem, hogy mondjon nemet.

- Ezt nagyon bölcsen tette - vágott közbe Coogan.
- Ez a telefonbeszélgetés megérlelte bennem a tervemet. Ha dr. Reed a kórházban van, akkor könnyen besétálhatok a barlangjába... akarom mondani a lakásába. El is mentem, és nem jártam hiába. Amit ott láttam, az mindent igazol.
- Mit látott, mondja már! - ugrott fel Coogan, és megragadta a nyomozó karját.
- A lakásban gyönyörű tisztaság és katonás rend volt. Tulajdonképpen nem is tudtam, hogy mit keresek. Kihúzgáltam néhány fiókot, és a férfi fehérneműk között találtam négy darab női bugyit.
- Na és? Ez még nem bizonyít semmit. Lehet a dokinak barátnője, nem gondolja? - csapott le rá Coogan.
- Nem, uram... Tudom, hogy nincs barátnője.
- Ugyan honnan a fenéből tudná.
- Philip Ramsay mesélte.
- Micsoda? De hisz maga és Philip...
- Igen. Mindenki azt hiszi, hogy mi haragban voltunk egymással, holott neki köszönhetem azt, hogy most itt lehetek. Volt ugyanis egy botlásom - hebegte égő arccal, és körbenézett az embereken. Coogan, dr. Calvin és még négy rendőr állta körbe a nyomozót. A nyomkeresőket Coogan visszaküldte, mondván, hogy a doktornőt nem támadta meg senki. Nincs mi vagy ki után kutatni.
- Elmesélné? - kérdezte Coogan.
- Igen, uram - felelte Peter. - Volt egy ügy, amelyben mint rendőr volt szerepem. Egy fiatal nőt kellett fogva tartanom, amíg a többieket Philip üldözőbe vette. Én azonban a lány könyörgésének és csókjának nem tudtam ellenállni, és majdnem elengedtem. A lány bátyja a hátamnak pisztolyt szegezett. Philip tanúskodott mellettem, hogy bár megszegtem a szolgálati szabályt, közel kerültem a fogvatartotthoz, de elengedni a pisztoly hatására akartam. Kábítószerkereskedők voltak. Philip épp a legjobbkor ért vissza... A golyó kirepült, a lány bátyja erősen drogos állapotban volt. Philip odaugrott, és magával rántotta le a földre, így a lányt sebesítette meg helyettem. Szerencsére nem halt meg, és mindent bevallott. De ha akkor

nem ér vissza Ramsay, én már nem élek...

Coogan figyelmesen hallgatta.

- Ezek után Ramsay nyomozóhoz szoros barátság fűzött.

Néha találkoztunk szolgálaton kívül, és elbeszélgettünk. Tudtam, hogy házasodni készült. Sajnálom, hogy ilyen körülmények közt végezte.

- Kérem, Peter! Mondja már, mit mondott magának Philip dr. Reedről? - vágott a szavába a főfelügyelő, mert egészen érzékenyült.

- Azt, hogy nemrég megtudta tőle, hogy bár mindig is nagy sikerei voltak a nőknél, soha nem tudta bizonyítani férfiasságát. Amikor oda került a sor, csődöt mondott. Soha nem volt és jelenleg sincs senkije. Éppen ezért lepődtem meg, amikor észrevettem a női fehéreneműket.

- Ez tényleg érdekes - szólt közbe Coogan.

- Nem nyúltam semmihez, igyekeztem vissza, hogy mindezt jelentsem önnek, uram.

- Értem. Szóval azt akarja mondani, hogy mégiscsak dr. Reed az, akit keresünk?

- Igen - felelte Peter határozottan.

- Nekem is ez motoszkált a fejemben. Bár nem értem... ha egyszer nem férfi, hogy a fenében erőszakolta meg az áldozatait?!

- Én sem értem, főnök, de talán majd a vizsgálat kideríti, miképp került hozzá a női fehérenemű néhány... vagyishogy négy darabja.

Peter a főnökére nézett, aki a kalapját a fejébe nyomta.

- Talán ha a tulajdonosuk rájuk ismerne. Kiderülne, miért és hogyan került a birtokába.

- Igaza van! Azonnal odamegyünk! - kiáltott fel Coogan lázasan, de aztán megtorpant. - Házkutatási engedély nélkül nem megy.

- Majd én megszerzem, uram, csak hívja fel a kapitányt! - ajánlotta Tom.

- Rendben - bólintott Coogan, és a telefonért nyúlt. Néhány szóval elmondta a történeteket, aztán közölte, hogy Tom hozza el az engedélyt.

Dr. Calvin szedelőzködött.

- Nekem mennem kell. A doktornő majd magához tér, hagyják pihenni.
- Doki! Nem lehetne valahogy lelket verni belé? - kérdezte Coogan. - Jó lenne, ha velünk jöhetne. Ő felismerné a saját fehéreneműjét. Sajnos Mary nem képes - tette hozzá fájdalmasan.
- De. Lehet, csak egy kis időbe telik.
- Akkor rajta! Térítse magához! - kérte a főfelügyelő, és összeráncolta a homlokát.
- Kell hozzá egy pohár víz és ecet - nézett szét az orvos.
- Ecet?
- Igen. Közönséges főzéshez használt ecet. Ez ugyanis meghánytatja, és kitisztítja a fejt.
- Értem - bólogatott Coogan. - Tehát a doktornő is azért akarta az ecetet használni, mert rájött, hogy altatót kapott. Szerencsére a szekrényben még találtak egy üveggel. Dr. Calvin egy pohár vízbe lötytyintett egy jókora adagot, és megpróbálta vele megitatni a doktornőt.
- Addig erőlködött, amíg sikerült leerőszakolni a nő torkán. Hamarosan hányni kezdett. Amint kiadott magából mindent, megkönnyebbült.
- Mi történt? - nézett szét értetlenül. - Mit keres maga itt, dr. Calvin? - kérdezte, s a szemét dörzsölgette, miközben hatalmasakat ásított.
- Magához jöttem, mert hívtak...
- Ki és miért?
- Coogan főfelügyelő. Ő talált magára a konyha kövén. Azt hitték, meghalt...
- Főfelügyelő úr! - próbált felülni, de még nagyon gyenge volt. Visszahanyatlott a párnára. - Peter... ő a tettes - nyögte ki nagy nehezen. - Ő adott nekem altatót, aztán megszökött, magamra hagyott. Megpróbáltam utána menni, de nem volt áram a házban, így vissza kellett fordulnom. Na és az altató is levert a lábamról. Őt keressék meg, biztos, hogy ő majd megmondja az igazat. Nem tehet mást...
- Már megmondta. Peter itt van, doktornő! - mondta Coogan, és maga elé tolta a férfit.
- Ő az! Ő akart engem megölni! - kiáltotta el magát a

doktornő. - Azonnal bilincselje meg, Mr. Coogan! - sikongatta.

- Nyugodjon meg, dr. Moore. Peter már elmondta, hogy miért adott önnek altatót.

- Miért?

- Azért, hogy maga aludjon, amíg ő nyomoz...

- Nyomoz?

- Igen. És a nyomozása eredménnyel is járt, legalábbis úgy tûnik.

- Ezt nem értem - csóválta a fejét a doktornő, és fájdalmas arcot vágott, miközben megpróbált felülni.

- Peter Drake dr. Reed lakásán járt.

- Tessék? - ült fel olyan hirtelen a doktornő, hogy a fejébe éles nyilallás állt.

- Igen... Amíg az orvos az ünnepségen szórakozik, addig Peter szétnézett a lakásán. Talált néhány női fehérnemût.

- Ez nem bizonyít semmit.

- De igen. Ha ön felismeri a sajátját köztük, nem lehet kétség, ki a gyilkos, akarom mondani a támadója.

- Azt akarja... mondani, hogy... hogy én odamenjek? - kérdezte ijedten a doktornő.

- Igen, erre szeretném kérni.

- Rendben van - bólintott, és némi próbálkozás után végre sikerült talpra állnia.

Tom hamarosan visszatért a házkutatási engedéllyel.

- Nos, akkor menjünk! - mondta Coogan, és elindult a kijárat felé.

- Jól öltözzön fel doktornő, kint cudar hideg van! - szólt vissza. Peter maga itt vár, amíg dr. Moore elkészül, aztán lekíséri a kocsihoz.

- Igen, uram! - felelte a nyomozó komoly arcot vágva.

- Hova megyünk? - kérdezte egy idő után Hannah, amikor rádöbbsent, hogy ismerős helyen haladnak.

- A kórházba.

- A kórházba? Miért?

- Dr. Reedért. Vele megyünk be a lakásába. Házkutatást tartunk, és ha minden rendben megy, ő velünk jön.

A St. Clare Hospital előtt megállt az autó. Coogan kiszállt, és intett Peternek, hogy kövesse.

- És én? - kérdezte Hannah.

- Nem, ön marad, doktornő. Pillanatokon belül itt leszünk - mondta a főfelügyelő, és csúszkálva elindult a kórház bejárata felé. Peter a nyomában loholt.

- Hol találom dr. Kevin Reedet? - kérdezte az információálkódozó idősebb ápolónőt.

- Balra a lépcsőn felmennek, és az első emeleten középen találják a professzor úr szobáját. Ott megtalálják dr. Reedet is.

- Köszönöm! - mondta Coogan, és már ment is tovább. A zsebében ott lapult a házkutatási engedély.

Az emeleten nagy volt a hangzavar a professzor szobájában. Betegek ezen az emeleten nem tartózkodtak, így nem kellett visszafojtani egy-egy hangosabb szót vagy nevetést. Coogan megállt a nyitott ajtóban, amely a titkárságra vezetett. Ebből nyílt a professzor szobája, ahol rengeteg ember tolongott.

- Kedves Kevin! Azt hiszem, itt az ideje, hogy az est fénypontjaként bejelentsem, hogy hamarosan visszavonulok. Hangos jaj! Ne! Miért? keveredett a szobába.

- Kedvesek, hogy sajnálják, de ez az élet rendje. Az idősek visszavonulnak, hogy átadják helyüket a fiataloknak, akik talán már sokkal többet tudnak, mint az idősebbek. Ezt teszem én is, és nyugodt szívvel adom át a helyemet az arra legilletékesebbnek, legmegfelelőbbnek, dr. Kevin Reednek!

- Éljen! Gratulálunk! Sok sikert! - tolongtak a fehér köpenyes kollégák Kevin körül, aki elégedetten feszített a professzor mellett.

Mosolyogva fogadta a gratulációkat, és rázta meg a feléje nyújtott kezeket.

- Jó estét! - lépett be ekkor Coogan főfelügyelő.

Minden szem oda tapadt, amint a háta mögött Peterrel belépett.

- Jó estét! - mondták, majd a tömeg szétnyílt, és a professzor lépett elő.

- Bocsánat, de mit óhajtanak ilyen szokatlan időben? - kérdezte, és megállt a főfelügyelő előtt. - Mi ugyebár már találkoztunk a dr. Moore halálával kapcsolatos nyomozása

során? - nézett a főfelügyelő arcába.

- Úgy van, nagyon jó a memóriája, professzor úr! - dicsérte Coogan. - Most is hasonló cipőben járunk, de most nem a kórház személyzetével, csupán egyetlen dolgozójával szeretnénk beszélni, sőt elrabolni...

- Igen? És ki lenne az? - kérdezte a professzor.

- Dr. Reed!

Kevin arca egy árnyalattal sápadtabb lett, de még mindig vidámságot erőltetve az arcára, mosolyogva lépett közelebb.

- Parancsoljanak, uraim!

- Dr. Reed! Arra kell kérnem, hogy jöjjön velünk!

- Csak nem akar letartóztatni? - kérdezte Kevin, és elnevette magát.

- Nem, erről most nincs szó. Csupán arra kérjük, hogy kísérsen el bennünket az otthonába...

- Tessék? - sápadt el egészen az orvos. - Mit beszél? Minek akarnak a lakásomba menni?

- Házkutatási engedélyünk és parancsunk van rá. Kérem, jöjjön, és tegyen eleget a felszólításnak.

Dr. Reed a professzorra nézett, aki értetlen arccal bámult hol a rendőrökre, hol pedig rá.

- Elnézést, uraim, de megkérdezhetem, hogy mi ez az egész?

- lépett közelebb, és kezét Kevin vállára tette. - Mit keresnek a lakásán? Ő nem követett el senki ellen semmit, nagyon jól ismerem, és tűzbe teszem érte a kezem.

- Lehet, hogy nagyon megégetné, professzor úr! - válaszolta Coogan, és megfogta Kevin karját. - Jöjjön, dr. Reed!

- Ha megengedi, magam is jönnék! - ajánlkozott a professzor.

- Ne! Kérem, ne! - tiltakozott feltűnő élénkséggel az orvos. - Nem akarom önt fárasztani. Már majdnem hajnal van, a legjobb lesz, ha mindenki hazatér. Köszönöm, hogy velem együtt ünnepeltek, és megleptek ennyi szeretettel és barátsággal.

- Még egy pillanat! - kiáltott fel a főfelügyelő. - Ehhez szeretnék én is hozzájárulni egy bejelentéssel, bár már valószínűleg nem lepi meg önöket, hisz dr. Reed már biztosan elújsá-golta, hogy dr. Hannah Moore nem halt meg. Él, és hála

istennek egészséges. Hamarosan ismét visszatér önök közé. Az emberek döbbenetesen meredtek egymásra. A várható öröm elmaradt.

- Úgy látom, dr. Reed megfélemezett róla. Ma ugyanis találkoztak a repülőtéren. Ugye, dr. Reed? - kérdezte.

- Igen - felelte olyan halkán, hogy alig lehetett hallani. - Bocsássanak meg, de teljesen kiment a fejemből - próbálta megmagyarázni, hogy miért hallgatott róla.

- De Kevin! Hogy lehet erről megfélemezni? Ez nem vall magára! - mondta szemrehányóan a professzor. Bár ő maga is látta a reptéren.

- Sajnálom - tárta szét a karját Kevin, és sarkon fordulva elhagyta a termet.

Bentről izgatott szófoszlányok repkedtek a főfelügyelő és Peter felé, akik arra vártak a folyosón, hogy dr. Reed magára vegye a kabátját.

A kocsihoz érve az orvos megtorpant, amint észrevette Hannah-t.

- Ő is velünkjön, ha nem haragszik - mondta a főfelügyelő, amikor látta, az orvos értetlenül és meglepődve néz rá.

Beült az autóba a főfelügyelő mellé. Peter a másik oldalon szállt be, a doktornő a vezető mellett ült.

- Jó estét, Kevin - köszönt, amint a férfiak elhelyezkedtek.

- Jó estét - felelte az orvos alig hallhatóan. A ház előtt mindnyájan kiszálltak az autóból.

- Kérem, csak ön után! - mutatott maga elé Coogan, mire Kevin előszedte a zsebéből a kulcsot, és kinyitotta az ajtót. Meggyújtotta az előszobában a villanyt, és tanácstalanul megállt.

- Kérem, fáradjon velünk, dr. Reed! - mondta a főfelügyelő udvariasan. - Majd Peter vezet minket - tette hozzá.

A fiatal nyomozó értette a célzást, és megindult a belső, hálószoba felé.

Dr. Reed meglepődve figyelte, milyen otthonosan mozog. Tudja, hol van a villanykapcsoló...

- Nos, Peter! Lássuk a medvét! - mondta Coogan, és megállt a csillár alatt.

A fiatal nyomozó a szekrényhez lépett, és kihúzta a legalsó

fiókot. Felemelte a legfelső ruhadarabokat, aztán kiemelte a négy női alsóneműt.

Dr. Reed elsápadt. Halálra váltan állt, és nézte a rendőr kezében a női fehérneműket. Egész testében remegni kezdett, majd lerogyott egy székre.

- Megmondaná, dr. Reed, hogy kinek a tulajdonát képezik ezek a fehérneműk?

- Nem tudom. Fogalmam sincs, hogy kerültek a fiókombanézett hol a főfelügyelőre, hol a többiekre.

- Ez az enyém! - kiáltott fel Hannah, amikor megpillantotta Peter kezében a sajátját. Furcsán meredt az orvos arcába. - Maga... maga volt, aki megtámadott, aki... aki megerőszkolt? Maga?! Mégiscsak...

- Nem! Higgye el, hogy nem én voltam - nyöszörögte Kevin. - A látszat ugyan ellenem szól, mégsem tudom kié és hogy került a lakásomba ez a sok női alsó - dadogta.

- Tényleg nem? - lépett egészen közel hozzá a főfelügyelő.

- Én pedig biztosan tudom, hogy hamarosan eszébe fog jutni.

- Az orvos a szemét meresztgette, a homlokát ráncolta, mindeképpen olyan benyomást keltett benne, mintha meg lenne lepődve.

- Ha megengedné, szétnéznénk a lakásban - mondta Peter.

- Mit keresnek? Ehhez nincs joguk!

- De van, dr. Reed. Íme a házkutatási engedély - tartotta a férfi elé a papírt.

- Hát... akkor csak túrjanak fel mindent... - dadogta.

Hannah a kezében tartotta a fehérneműt, és a szeme könnybe lábadt. Mennyire akarta, hogy ne legyen igaz, hogy derüljön ki, Kevin ártatlan. Végre talált valakit, akit szeretni tud, aki... aki... áh! - állította le a gondolatait.

- Főnök! - kiáltott fel Peter. - Ezt nézze meg! - mutatott fel a kezében egy fényes tárgyat.

Coogan közelebb lépett, hogy jobban lássa, mit tart a kezében a nyomozó. Döbbenet ismert rá Philip jelvényére és igazolványára.

- Na, és ehhez mit szól, dr. Reed? Vagy ezt sem tudja, miképp került a párnája alá? - kérdezte a főfelügyelő, és a szeme villámokat szórt.

- Nem. Fogalmam sincs. Valaki odatette, hogy rám kenje ezt az egészszet.
- Valóban? És ugyan ki? - kérdezte Coogan.
- Azt nem tudom.
- Milyen kár. Na, elég volt, dr. Reed! Ne szórakozzon itt velünk, mindjárt reggel lesz. Elég volt a hazudozásból.
- Én nem hazudok, főfelügyelő úr. Valóban nem tudom, hogy kerültek hozzám ezek a tárgyak...
- Rendben van, majd a rendőrségen eszébe jut - mondta fenyegető hangon Coogan. - Bilincseljék meg! - adta ki a parancsot, mire két rendőr pillanatok alatt rákattintotta a karpercet a karjára.
- Indulás! - fogta meg az egyik rendőr az orvos karját, és kifelé lódította.
- Egyetlen szót sem fogok mondani. Tőlem ugyan vasra is verhetnek, akkor sem beszélek! - kiáltott vissza Kevin.
- Dr. Reed. Adnék egy jó tanácsot. Keressen magának egy jó ügyvédet, azt hiszem, szüksége lesz rá - mondta Coogan csípősen.
- Én... nem mondok egyetlen szót sem - szajkózta az orvos a folyosón is.
- Nem... Nem tudom elhinni... Olyan kedves és szolgálatkész volt, olyan jó orvos. A betegek nagyon szerették... Nem, ő orvos és nem gyilkos...
- Nem vitatom, dr. Moore, hogy jó orvos, és tud bánni a betegeivel, de a tények önmagukért beszélnek. Sokszor abban csalódunk legnagyobbat, akiről nem is tételezzük fel... Meg kell adni, remekül meg tudja játszani magát... de... de tehetéstelen mint gyilkos!
- Mr. Coogan! Én úgy hiszem, amíg nem zárul le a nyomozás, nem nevezhetjük őt gyilkosnak...
- Igen, ez igaz... de a körülmények nagyon is alátámasztják a gyanút. Dr. Reed nagy bajban van... Minden jel arra mutat, hogy ő dr. Howarth... vagy más néven dr. Gyilkos.
- Nem! Kérem, ne folytassa! - kiáltott fel Hannah, és sírni kezdett.
- Jól van, kérem, nézze el nekem, hogy jártattam a számat, de ne feledje, az áldozatok között az én lányom is ott volt.

Dr. Moore nem utazott haza karácsonyra, bármennyire is szerette volna az ünnepeket nyugodtan a szüleivel tölteni. A vizsgálat miatt nem hagyhatta el a lakását, hisz ő volt az egyetlen, aki láthatta és felismerhette a támadóját.

Coogan főfelügyelő asztalán szinte állandóan szólt a telefon. A sajtó és a hírközlő szervek, szemfüles riporterek mind-mind többet akartak megtudni az ügyről. Az embereket más nem is nagyon foglalkoztatta, csak ez a fojtogatásos gyilkosság...

Most végre talán megvan a tettes...

- Nem, ezt nem bírom! - csapott a homlokára a főfelügyelő.

- Esküszöm, a földhöz vágom ezt a telefont - dühöngött.

Mérges volt, mert bármennyire is igyekezett, dr. Reed nem vallott. Egyfolytában azt hangoztatta, hogy nem ítélik el, amikor ő nem csinált semmit.

- Ennek az embernek kötélből vannak az idegei! - mondta Peternek. - Meglátszik, hogy ideggyógyász - dohogott.

- Főnök! Lehet, hogy mégsem bűnös? - tûnődött Peter. -

Ennyire tiltakozni, ilyen kitartóan. És még ügyvédet sem akar.

- Nem tudom, Peter. Az orvosi vizsgálatok szerint dr. Reed rendelkezik mindazokkal a feltételekkel, amelyek lehetővé teszi, hogy szexuális kapcsolata legyen. Hogy miért mondta azt, hogy nem képes rá? Hogy leplezze a tettét. Minden ellene szól, nem létezik olyan bíróság és olyan zseniális ügyvéd, aki felmentené.

- Igen, tudom, hogy minden ellene szól, de akkor miért nem ismeri be a tettét? Miért harcol foggal és körömmel? - Ez egy bűnösre nem jellemző, már megbocsásson, főfelügyelő úr!

- Nem tudom, nem tudom... - nyomogatta a kalapját a fején le és fel Coogan. - Nincs más gyanúsított, nincs senki, aki látta volna egyetlen alkalommal is a gyilkost, vagy elkövetett volna valamit, ami kizárná a tényt, hogy dr. Reed az elkövető. Nincs más nyom, csak a női fehérneműk, Philipjelvénye, igazolványa és persze az orvosi vizsgálat.

- Tudom, főnök, tudom. Tisztában vagyok vele, hogy minden ellene szól, mégis nekem valahogy ártatlannak tûnik.

- Na, jól van, ebből elég, Peter! Még a végén megagitál,

hogy ártatlan, és megsajnálom! - rúgta ki maga alól a széket Coogan. Jöjjön, menjünk, együtt valamit, mert menten éhen halok! - indult el az ajtó felé, és kezével intett a nyomozónak. Az ajtóban azonban egy fiatal nőbe ütköztek.

- Ön Mr. Coogan? - kérdezte.

- Igen - felelte.

- Akkor önhöz jöttem. Kérem, szánjon rám néhány percet - nézett rá komoly arccal.

Coogan visszalépett.

- Parancsoljon, kisasszony - mondta, és amint beléptek, becsukta maga mögött az ajtót. - Kérem, foglaljon helyet...

- Köszönöm - ült le a nő, és elhelyezkedett a széken.

- Talán térjünk rá a tárgyra. Miért keresett fel? - kérdezte Coogan.

- A nevem Hilde Brighton. Minden bizonnyal nem mond önnek semmit, hisz még nem találkoztunk.

- Így van - bólintott Coogan, és várakozóan nézett a nőre.

- Reed doktor miatt jöttem... Én is a kórházban dolgozom, a professzor úr titkárnője vagyok. Van... van valami, amiről beszélnem kell...

A nő elhallgatott. Látszott rajta, hogy zavarban van.

Coogan leült az asztal mellé, és a kezét összekulcsolva a hatalmas iratcsomó tetejére tette.

- Valami, ami a bünténnyel kapcsolatos? - kérdezte.

- Nem tudom, de úgy éreztem, talán fontos lehet.

- Akkor mondja, kisasszony.

- Amikor a kórházban bent jártak, engem nem hallgattak ki, csak a főnökömet, mert szabadságon voltam. Elújságolták, hogy Reed doktort letartóztatták a fajtogató gyilkossággal kapcsolatban.

- Igen, így van - bólintott a férfi.

- Nekem tudomásom van egy bizonyos Mr. Howarthról - mondta.

Coogan úgy ugrott fel, hogy a széket felborította.

- Nem tréfál?

- Nem... Komolyan mondom...

- Kérem, az istenért, beszéljen. Hol találjuk meg ezt az embert? Egyedül csak ő mentheti meg dr. Reedet.

- Épp ezért jöttem el. Sokáig töprengtem, hogy mit tegyek. Ha eljövök és beszélek, az állásomnak vége, ha hallgatok, akkor dr. Reed ártatlanul kerül börtönbe. Végül úgy döntöttem, talán akad még számomra máshol állás, elmondom, amit tudok. Mély levegőt vett, és ismét feszengett egy keveset a széken.

- Véletlenül fültanúja voltam a főnököm, Steve Marlowe professzor és egy bizonyos Howarth között folytatott beszélgetésnek.

A felügyelő még levegőt is csak ritkán vett, annyira figyelt.

- A beszélgetés lényege az volt, hogy a professzor úr megbízta ezt a bizonyos Howarthat, hogy végezzen el neki egy nagyon kényes munkát. Amennyiben sikerül, akkor nagy pénz üti a markát... Először fogalmam sem volt róla, hogy milyen pénzről lehet szó, és milyen munkát kellene ennek az embernek elvégeznie, de aztán lassan kiderült. A professzor úr nem akart nyugdíjba menni, de a minisztérium mindenképpen fiatalítani akarta a vezetést. Szinte egyöntetűen dr. Reed mellett tették le a voksukat, s már kész tényként tárták a főnököm elé. Napokig nem lehetett előtte megmaradni, olyan volt, akár egy megvadult oroszlán. Aztán egyszerre csak megváltozott. Pont az ellenkezője lett. Ez a változás pedig az után a beszélgetés után következett be, amelyet Howarhtal folytatott. Ez az ember nem orvos, hanem bérgyilkos...

- Ezt honnan tudja? - kapta fel a fejét a főfelügyelő...

- Hallottam, amikor a professzor úr elmondta, hogy néhány fiatal nőt meg kell ölnie, és a gyanút dr. Reedre kell terelnie. A férfi ellenkezett először, de aztán a főnököm azt mondta neki, hogy miért ilyen finnyás, egy bérgyilkos ne szabjon feltételeket akkor, amikor ő túlfizeti. A lányok szinte kivétel nélkül dr. Reed betegei voltak...

- Nem. Az én lányomat is megtámadták, de ő soha nem járt dr. Reednél.

- Bocsásson meg, Mr. Coogan, hogy ellentmondok, de láttam Mary Coogan kartonját dr. Reed betegeinek a nyilvántartásában.

Coogan felugrott az asztal széléről, ahol ült, majd le és fel kezdett járkálni.

- Kérem, folytassa! - mondta idegesen. Látszott rajta, hogy

ez az információ a lányáról érzékenyen érintette.

- Mint mondtam, a professzor úr nagyon megváltozott. Én azt hittem, ez nemcsak látszat, hanem valóság. Sajnos a beszélgetés végét nem hallottam, és magát Howarthat sem láttam, ugyanis elhagyták a főnököm szobáját azon az ajtón, amelyet csak a professzor úr használt. Így tehát nem tudtam, hogy a bérnyilkos igent mondott-e... de abban biztos vagyok, hogy dr. Reed ezekre a szörnyűségekre nem lenne képes.

- Miss Brighton! Mondja, miért nem fordult a rendőrséghez, amikor ilyen információ birtokában volt? - kérdezte a főfelügyelő.

- Először is, nem hallottam, hogy megegyeztek volna, másodszor pedig nagyon féltém. Harmadrészt pedig azt hittem, a professzor úr elvetette ezt az egész dolgot, mert kifejezetten dr. Reed kedvében járt. Olyannyira, hogy őt küldte el maga helyett Dániába a nemzetközi neurológus konferenciára, sőt, amikor visszajött, ünnepséget rendezett a számára, ahol bejelentette, hogy nyugdíjba vonul, és dr. Reed lesz, aki átveszi a helyét, de azt hiszem, ezt ön is tudja, mert ott volt.

- Igen - bólintott Coogan főfelügyelő. - Mondja, Miss Brighton! Hogy létezik, hogy nem hallotta a beszélgetés végét?

- A professzor úr szobája mellett van a konyha, ahol kávéfőzők, meg ilyesmi. Amikor oda bementem, a professzor úr nem volt a szobájában, s amikor visszajött, már vele volt ez a Howarth... Én pedig nem akartam, hogy meglásson, amikor meghallottam a beszélgetésüket. Ott lapultam.

- Igen, ezt meg tudom érteni - mondta a főfelügyelő bólogatva.

- Alig vártam, hogy kimenjenek, féltém, hogy a főnököm valami miatt bejön.

- Szóval nem látta ezt a férfit, de talán azt tudja, hogy hol érhető el?

- Nem. Fogalmam sincs róla. Ez a beszélgetés még a nyáron zajlott le, azóta nem hallottam róla... de talán a főnököm csekkfüzetében benne van... Ha ugyan létrejött ez az egész... dolog... köztük - hebegte.

- Ha megtenné, hogy megnézi, Miss Brighton! Talán egy másolat róla...

- Megpróbálom - felelte a nő.
- Rendben van. Ha sikerül, kérem, hozza el. Ezzel meg is szûnik az ön szerepe az ügyben. Nem kell félnie...
- Jó - állt fel Miss Brithton és elköszönt.
- Megyünk, főnök? - nyitott be Peter, amikor a nő elment.
- Mi van? Hova megyünk? - nézett rá értetlenül a főfelügyelő.
- Ebédelni, uram... Oda indultunk.
- Ja? Mehetünk, fiam! Ugye, megengeded, hogy tegezzek? - kérdezte, és a meglepődött nyomozó vállára tette a kezét, és így hagyták el a szobát.

A többiek szóhoz sem jutottak a meglepetéstől, amikor meglátták a főfelügyelőt Peter vállát átölelve elhaladni a hatalmas termen. Ilyen még nem fordult elő...

Hilde Brighton két nap múlva jelentkezett. A csekkfüzetben megtalálta Howarth nevét és az összeget. Cím azonban nem szerepelt sehol. Mindenesetre lemásolta ezt, lehet, hogy segíthet.

Coogan átvette a másolatot, és megköszönte a nőnek a segítséget. Amint egyedül maradt, a nyilvántartót hívta, s kérte, nézzenek utána, nem szerepel-e a bûnözök között a bérgyilkos neve.

Hamarosan visszaszóltak, hogy ilyen nevû ember nem létezik az õ nyilvántartásukban.

Coogan kezdett lehangolódni. Amennyire feldobta az új fordulat, annyira elkedvetlenedett, amikor akadályba ütközött. Szinte biztosra vette, hogy egy ilyen elvetemült gazember már összeütközésbe került a törvénnyel.

Egyszerre csak felderült az arca. Eszébe jutott egy volt társa, aki az FBI-hoz ment át, talán õ segíthet. Az õ hatáskörük az egész országra kiterjed, talán náluk tudnak erről a bizonyos Howarthról.

Jó fél órába került, amíg végül megtalálta a férfi telefonszámát. Többszöri próbálkozás után végül sikerült összeköttetésbe kerülni vele.

- Lerry? Itt Coogan, Clif Coogan! - szólt bele, amint meghallotta a férfi hangját.
- Clif? Öreg cimbora! Hát te még élsz? - nevetett fel a férfi. -
- Még igen, és örömmel hallom, hogy te is - felelte Clif

Coogan.

- Mi újság, hogy vagy? - kérdezte.

- Kösz, pajtás, elvagyok, mint a befőtt! Éppen nyugalom van, ami nagyon ritkán adatik meg nálunk. És te? A család?

- Köszönöm, jól vagyunk, csak Mary...

- Mi van vele? Már kész nagylány lehet. Mikor is találkoztunk legutoljára? Csak nem ment férjhez? - viccelődött.

- Legalább nyolc éve - felelte Clif - Maryt megtámadták, Larry. Megerősszakolták, kiszúrták mindkét szemét és majdnem megfojtották.

- Te jó ég! - mondta szörnyűlködve Larry. - És tudjátok ki tette? - kérdezte.

- Nem, de nyomon vagyunk. Ezért is hívtalak. Talán a ti nyilvánartásokban szerepel. A neve Clyde Howarth, állítólag bérgyilkos.

- Rendben van, Clif, megnézem. Amint megtudok valamit, visszahívlak.

- Kösz, Larry. Várom a hívásodat - búcsúzott el a főfelügyelő, és letette a kagylót. Maryre gondolt és amit Brighton kisasszony mondott. Nem hagyta nyugodni a hír, amelyről nem tudta, hogy igaz, vagy valami trükk.

Felkapta a telefont, és az otthoni számot tárcsázta.

- Szervusz, drágám, én vagyok! - szólt bele, amikor meghallotta a felesége hangját.

- Clif! Mikor jössz haza? Finom vacsorával...

- Bocsáss meg, drágám, hogy félbeszakítlak, de fontos dolog miatt hívtalak.

- Igen?

- Egyedül vagy, vagy ott van melletted Mary? - kérdezte.

- Nincs. A szobájában van.

- Jól van. Nem szeretném, ha hallaná, miről akarok veled beszélni... A főfelügyelő elhallgatott, hogy is fogjon bele.

- Clif! Itt vagy? - hallotta a nő hangját.

- Igen, de nem tudom, hogy kezdjek hozzá. Maryről van szó.

- Mondd már, az ég szerelmére, halálra izgulom magam.

- Nem kell izgulnod, nincs baj. Csak azt akarom tudni, hogy Mary járt valaha a St. Clare Kórházban? Mármint betegként...

- Nem is tudom - hebegte a nő.
 - Kérlek, mondd meg őszintén. Nagyon fontos.
 - Egyszer igen. Volt egy kis probléma vele, de nem akartunk téged fölöslegesen idegesíteni, s mint kiderült, jól tettük. Csúpan csak egy kisebb idegkimerültsége volt. Talán el kellett volna mondanunk, de te épp egy olyan ügyön dolgoztál, hogy nem akartunk még ezzel is zavarni... Gyógyszert kapott, és teljes pihenést rendelt el az orvos. Nagyon rendes és jó orvoshoz kerültünk. Amikor visszamentünk kontrollra, már teljesen rendben találta.
 - Dr. Reed, Kevin Reednél voltatok? - kérdezte.
 - Igen, nála. Igazán kiváló orvos. De honnan tudsz te erről?
 - kérdezte az asszony.
 - A kórházban voltam, és véletlenül megtudtam, hogy akiket a fojtogató megátámadott, fiatal lányok, és valamennyit kezelte.
 - Jézusom, Clif! Mielőbb kézre kell keríteni, ez nem lehet más, csak ez az orvos! - kiáltott fel az asszony.
 - Nyugodj meg, szívem. Már bent van előzetes letartóztatásban, de több mint valószínű, hogy ártatlan.
 - Én már semmit nem értek. Hogy lenne ártatlan, ha...
 - Bocsáss meg, de most mennem kell. Egyébként sem telefontéma ez. Remélem, hamarosan minden tisztázódik. Csókolak - mondta, és letette a telefont.
- Alig végzett a beszélgetéssel, a telefon megszólalt.
- Coogan! - szólt bele.
 - Clif! Jó hírem van... Howarth szerepel nálunk. Már kétszer ült, de nem gyilkosságért, hanem csalásért.
 - Lehet, hogy akkor nem ugyanarról a Howarthról van szó.
 - Nem tudom, de a név stimmel. Clyde Howarth.
 - Igen, valóban, a név ugyanaz. Tudsz címmel is szolgálni?
 - kérdezte.
 - Igen, de nem tartózkodik ott. Tudomásunk szerint nagy vagyont örökölt, és jó útra tért. Állítólag Texasban akar letelepedni.
 - És mikor örökölt ez a nagyszerű szerencsefia? - kérdezte Coogan.
 - Állítólag mostanában. Elég jó a hírszerző forrásom, de éppen azért nem lehet lefűlelni, mert tele van pénzzel. Utazgat.

- Azt hiszem, Larry, egy és ugyanazon személyről beszélünk. Ő az én emberem, ő az, akit keresek.
- Clif! Ha valaki, akkor mi megtaláljuk. Hidd el, ez csak napok kérdése. Sajnos most nem tudok mást mondani, mint annyit, hogy ha elkapjuk, rögtön értesítelek. Szeretnék segíteni... főleg Maryn... És... és hogy van?
- A körülményekhez képest jól. Szerelmes, és ez most a legjobbkor jött. Reménykedünk, hogy talán valamennyire látni fog... Az orvosok ugyan nem ígértek biztosat, de mi azért reménykedünk.
- Csókolom őt, Clif és Lizt is. Remélem, hamarosan találkozunk.
- Az jó lenne. Ha elkapjátok ezt a fickót, akkor biztosan... Köszönöm, hogy ilyen gyors voltál, Larry.
- Szívesen, Clif. Neked mindig és mindenkor. Szevasz, barátom! - köszönt el.

Coogan hosszan nézte a kezében lévő csekkmásolatot, aztán a fiókba tette. Az agya lázasan dolgozott. Ha bebizonyosodik, hogy dr. Reed ártatlan, bizony meglehetősen kellemetlen lesz. Meggyógyította a lányát, ő pedig letartóztatta gyilkosság gyanújával. De amikor minden ellene szól!

Fáradtan tolt hátra a kalapját. A szobában túlságosan meleg volt, ezért az ablakhoz ment, és kissé megnyitotta.

A hó nagy pelyhekben hullt, a szemközti oldalon egy hatalmas áruház fényárban úszott. Előtte karcsú, magas karácsonyfa állt, tele színes gömbökkel és ajándékokkal, égőkkel. Apró gyerekek topogtak alatta, és szemüket a fa csúcsára emelték. Mindenki szorongatott valami ajándékot a kezében.

Coogan rádöbbsent, hogy ő még senkinek nem vett semmit. Annyira elfoglalták a mindennapi ügyek, hogy teljesen megfeledkezett róla.

Annyira ideges volt, hogy nem tudott tovább megmaradni az irodájában. Kapta a kabátját, és elindult, hogy vásároljon néhány dolgot.

Az áruház tömve volt, lépni alig lehetett. Az emberek heringekként utaztak a mozgólépcsőn.

Coogan először a feleségének szeretett volna valamit venni. Elképzelése sem volt, hogy mi legyen az, ezért inkább csak

szemlélődött. Mindenhol elidőzött egy kissé, hogy aztán a végén dönteni tudjon.

A női fehérművészleghez ért. Rögtön feltűnt neki, hogy milyen sok férfitársa kotorász a leheletfinom női holmik között.

Ő is közelebb lépett, s megérintette a legelső darabot

- Legyen szíves elküldeni a következő címre - hallott a pult felől egy reszelős férfihangot.

- Kérem a nevet és a címet - mondta a bájos eladó.

- Clyde Howarth, Plaza Hotel - felelte a férfi, aztán gyorsan távozott.

- Nem, ez nem lehet igaz - suttogta szinte diadalittasan Coogan. - Biztos, hogy ezt az embert körözik.

Szinte futva tette meg az utat az irodájáig. Szakadt róla a veríték, amikor berobbant.

- Gyorsan, Peter! A kocsimat azonnal, aztán még két kocsit legyen öt percen belül indulásra kész!

- De főnök! Hova megyünk? - kérdezte Peter.

- Clyde Howarthhoz! - felelte a főfelügyelő, és magasra emelte a fejét.

Peter ámulva nézett a főnökére. Az első pillanatban azt hitte, meghibbant, de aztán pillanatok alatt összeszedte magát, és eleget tett a főnöke utasításának.

Az autóban Peter nem bírta tovább visszatartani kíváncsiságát.

- Főnök! Kérdezhetek?

- Kérdezz, Peter...

- Honnan tudja, hogy Howarth hol van?

- A jó megérzésem, fiam... az vezet el hozzá - mondta, és kényelmesen hátradőlt. Látszott rajta, hogy nagyon biztos a dolgában.

- Hova megyünk, főnök? - kérdezte Tom a volán mögül.

- A Plaza Hotelbe, Tom - felelte, és jobban a fejébe nyomta a kalapját.

A három kocsit megállt a hotel parkolójában. Coogan maga köré parancsolta az embereit.

- Ha minden igaz, itt lakik Howarth! Peter és én bemegyünk, maguk pedig körbeveszik a hotelt. Ha tíz percen belül nem jövünk ki, jöjjenek utánunk...

- Igen, uram! - felelték a rendőrök, és szétoszoltak.

Coogan Peterre kacsintott és elindultak.

A recepcióhoz érve Coogan elővette a jelvényes igazolványát, és felmutatta.

- Coogan főfelügyelő vagyok a bűnügyi rendőrség, gyilkossági csoportjától. A társam Peter Drake nyomozó. Kérem, melyik szobában lakik Mr. Clyde Howarth?

A portás szeme megvillant. Nemigen örült a látogatóknak, de a rendőrség embereivel nem kekeckedhet.

- A második emelet 201-esben - felelte.

- Itthon tartózkodik? - kérdezte Coogan.

A férfi a kulcsokra nézett.

- Igen, a kulcs nincs itt - mondta nem valami barátságosan.

- Köszönöm! - érintette meg a kalapja szélét a főfelügyelő, és sietős léptekkel elindult a lift felé. - És semmi telefon! - szólt vissza.

A második emeletre érve a bordó futószőnyegen lépkedve hamarosan rátaláltak a keresett szobaszámra.

- Ez az, főnök! - mutatott a jobb oldalra Peter.

Coogan megállt az ajtó előtt. Fülét egészen közel tartotta az ajtóhoz.

- Remek! A hangulat kiváló! - mondta, mivel bentről valami különös zeneszó hallatszott.

Erősen kopogtatott az ajtón.

- Ki az? - hallatszott bentről egy férfihang.

- A szobapincér! - felelte Coogan, és a fegyverét kibiztosítva maga elé tartotta. Peter úgyszintén.

- Én nem hívtam - nyílt ki az ajtó, de a hang elhalt a férfi száján, amint megpillantotta a fegyvert.

- Ön Mr. Clyde Howarth? - kérdezte Coogan.

- Igen... de... mi ez? Mit akarnak tőlem? - hebegte a férfi.

- Letartóztatom, Mr. Howarth, többszörös gyilkossági kísérlet, két gyilkosság és még az ég tudja, miért, amiről nincs tudomásunk. Készüljön, velünkjön!

A férfi döbbenetesen meredt a két rendőrré, majd befelé, a háta mögé pislogott.

- Talán nincs egyedül? Megzavartuk volna egy meghitt

pillanatban? - kérdezte Coogan, és beljebb lépett.

Peter közben becsukta maga mögött az ajtót, és fegyverét Howarthra szegezte.

A szobába lépve Coogan meglepetést színlelt.

- Nahát, professzor úr! Micsoda véletlen találkozás. De mit keres ön itt egy ilyen alak társaságában? - kérdezte.

A professzor arca színt váltott, amint felállt. Kezében félig telt poharat tartott.

- Én... én... csak... ismerem Mr. Howarthot. Összetalá-
koztunk az utcán, és meghívott... egy... egy italra - dadogta.

- Értem - bólintott Coogan, majd Peter felé fordult.

- Bilincselj meg Mr. vagy inkább "dr." Howarthot - mon-
ta, és odadobott egy bilincset.

A férfi arca elsápadt, a szeme elsötétült.

- Mehetünk, Peter! Professzor úr, ha már itt van, kérem,
kísérjen be ön is a rendőrségre - fordult feléje Coogan.

- Őt nem bilincseli meg? - kérdezte Howarth a főfelügyelőt.

- Nem. Őt nincs miért - mondta Coogan. - Csak a rossz
emberek karjára tesszük rá a karperecet. A professzor úr kiváló
orvos, köztisztelőben álló ember, ugyan miért bilincselnék
meg?

- Még hogy köztisztelőben álló és kiváló? De hisz az ő
megbízásából öltem meg fiatal nőt és tereltem a gyanút dr.
Reedre! És még ezek után neki nem jár a karperec? - kérdezte,
és dühösen villant a szeme.

A professzor olyan kínosan érezte magát, hogy alig tudta
letenni a poharat az asztalra. A keze remegett, az arca meg-
rándult.

- Ez az ember hazudik, főfelügyelő úr! Egyetlen szavát se
higgye el! - hebegte. - Én valóban csak felületesen ismerem,
és véletlenül találkoztunk össze - mondogatta.

- Valóban? - fordult felé villámokat lövellő tekintettel
Howarth. - Akkor miért fizetett nekem egymillió dollárt?
Mi?

- Maga teljesen megőrült! Nincs is ennyi pénzem - dadogta.

- Az éjjeliszekrényem fiókjában található egy retesz. Ott
megtalálja a csekket, uram - mondta Howarth. - Ezért a csek-
kért jött el hozzám a professzor úr, mert szerinte nem végeztem

jól a dolgomat, hisz csak két hulla van...

Coogan a professzorra nézett, aki vérben forgó szemekkel tekintett szét. Látszott, hogy a menekülés lehetőségét keresi.

- Professzor úr! Kérem, tartsa a kezét! - lépett egészen közel hozzá a főfelügyelő.

Marlowe professzor megsemmisülten állt előtte. Nem tagadott már semmit, hallgatott mélyen. Fejét előrehajtva két kezét összekulcsolta, és odanyújtotta a férfinak.

A tárgyalóterem zsúfolásig megtelt hallgatósággal. Mindenki kíváncsi volt a fojtogató gyilkosra, amelyről, nap mint nap hallani lehetett,

Steve Marlowe professzor mindent töredelmesen bevallott.

Elmondta, hogy ő kereste meg a bérgyilkos Howarthot, és kérte fel a gyilkos munkára. Feltárult a szörnyű igazság. Steve Marlowe professzor állt a gyilkosságok háttérében, s nem ez az első eset, hogy ehhez a módszerhez folyamodott karrierjének, állásának megvédése érdekében. Kiderült, hogy mielőtt dr. Reed a kórházba jött, volt egy orvos, akire olyannyira féltékeny volt, hogy örökre eltávolította, nemcsak a kórházból, de az élők sorából is. Erre azonban mostanáig nem derült fény. Kiderült azonban az is, hogy Dolly sem baleset áldozata lett, ő is a kiszemelt lányok közé tartozik.

A professzor megsemmisülten ült, s arra számított, hogy mivel töredelmesen mindent bevallott, talán megússza egy életfogytiglannal. Lehet, hogy még amnesztiát is kap hat... Számítása azonban nem jött be, hisz önként bevallott gyilkossága is csak súlyosbította az ellene felhozott és igazolt vádakat, ezért halálbüntetést kapott.

Clyde Howarth is mindent elmondott, világossá téve, hogy került dr. Reed szekrényébe a női fehérnemű. Természetesen ő tette oda, és Philip Ramsay nyomozót is ő ölte meg, hogy dr. Reed még gyanúsabbá váljon. A nyomozó jelvényével ő követte el a merényletet Mary ellen is. Fekete ruhát vett fel, és a fejére egy sapkát húzott, amelyen csak a szeme volt szabadon, s a jelvény és az igazolvány segítségével könnyen elhitette a lánnyal, hogy a támadója Ramsay nyomozó. A szemét azért szúrta ki, mert a lány lerántotta a fejről a sapkát. Sajnos nem

is sejtette, hogy Mary már ekkor ájult volt. Elmondta, hogy meg akarta ölni a lányt, de megzavarták, mint már annyiszor ebben a "sorozatban".

Elmondta azt is, hogy dr. Moore-t könnyû volt megtéveszteni, hogy aki megtámadta, az nem más, mint dr. Reed, hisz rengeteg külsõ hasonlóság van bennük. Szinte akár ikrek is lehetnének. A hajuk színe, a szemük formája és színe... És az arcvíz, amely mindkettõjük kedvence. Ez mind alapot adott arra, hogy a doktornõ a fiatal orvosra gyanakodjék.

Clyde Howarth lelkét ezeken kívül még számos bûncselekmény terhelte, amely a tárgyalás végére napvilágra került. A bíróság õt is halálra ítélte.

Dr. Reedet természetesen felmentették a doktornõ legnagyobb boldogságára, bár az orvos lángoló arccal vallotta meg, hogy nem teheti boldoggá annak ellenére, hogy minden vágya ez, mert nem képes... a... szerelemre.

Dr. Moore csillogó tekintettel hallgatta, majd átölelte a férfi nyakát, és hamarosan bebizonyította, hogy az orvos minden aggodalma fölösleges volt.

Coogan fõfelügyelõnek talán egész életében a legszebb karácsonya volt a mostani. Ajándékot ugyan nem vásárolt, de õ kapott. Mary a karácsonyfa alatt adta át neki a legszebb ajándékot. Közölte, hogy lát.

Vége!

